

Trọn bộ

THẬP-NHỊ QUẢ-PHÚ

CHINH TÂY

(Bộ này liếp theo Bắc - Tống)

Dịch-giả : THANH-PHONG

Một mũi tên bay, sanh cầm Tôn-Bảo

In, xuất bản và phát hành tại nhà in

TIN - ĐU'C THU' - XÁ

25-27. Đường Tạ-Thu-Thâu SAIGON — Điện-thoại : 20.678

THẬP-NHỊ QUẢ-PHỤ

CHÍNH TÂY

(đọc sau bộ PHI LONG và BẮC TỔNG)

Hồi thứ nhứt

*Tiêu Hậu treo băng cầu hào kiệt,
Chơn tôn sai mãnh tướng đánh Liêu.*

Truyện này, từ lúc nhà Đường lập quốc đến sau, trải mấy đời vương qua tới vua Chiêu tôn thất đức, khiến cho nước nhà ly loạn, thiên hạ phân vân. Đến đời Lương, đời Đường, đời Tấn, đời Hôn, đời Châu, hậu xưng là Ngũ Quí. Lúc ấy thiên hạ đua chen, mạnh đánh yếu; trăm họ nhà nhà đều lo sợ, bốn phương náo động dấy loạn; trong thì quốc trung ly loạn, ngoài thì muôn dân đồ thân! Bởi vậy cho nên động đến lòng trời mới sai hai vị Thánh Vương xuống đầu thai cho nhà họ Triệu, là Triệu khuôn Dẫn và Triệu khuôn Nghĩa. Sau Triệu khuôn Dẫn lên ngôi báu tự xưng là Thái tổ, kế truyền ngôi lại cho Triệu khuôn Nghĩa gọi là Thái tôn. Lúc này nhơn tài rất thịnh, hào kiệt tợ mưa sa, anh hùng như mây nhóm; Hà đông có Hồ giềng Tang về đầu, Sơn hậu có Dương lĩnh Công đến giúp, cho nên Đông dăng Tây trừ, làm cho Hà đông Hôn chúa bó tay, Nam chinh Bắc thảo, nên Hà bắc Lưu Quân vong mạng. Khi đó các nước đã mặt trời chiếu, trong triều đều vững đặt. Rồi thay! Đến chừng đó, Dương lĩnh Công đã mãn kiếp, vì sao xuống bin Lý

làng, (1) khiến cho U châu thành, cả dấy binh nhung xâm lấn cương thổ. Lúc này mấy người con của Dương Nghiệp nổi theo chí cha, vâng Soái ấn đề binh khiến tướng ra công dẹp loạn, rúng sức trừ tâng, ngồi trấn Tam quan quét thanh bốn hướng. Khi ấy Trung nguyên mới an ổn, hải nội thăng bình, duy còn phía Bắc Phiên Tiều hậu, và Tây hạ quốc vương không xem thiên mạng, chẳng xét thế thời, nên dấy động can qua xâm lấn biên ngự, mới có Thập nhị quâ chinh tây.

Đây nói về Bắc Phiên Tiều hậu, khi Tiều thiên Tã thất trận lui binh về. Tiều thái hậu ngày đêm lo sợ Trung nguyên dấy binh gia phạt. Ngày thứ Tiều thái hậu lâm triều, bá quan triều bái tụng hô rồi, Tiều hậu hỏi quần thần rằng : « Vả chẳng đại binh ta mới thất, còn binh của Dương gia mạnh mẽ, rất hung, ta sợ e Nam trào dấy binh gia phạt ; thoảng như chắt đường ấy, biết lấy chi mà đối thủ. » Hàng giềng Thọ xướng gởi tâu rằng : « Lời ngàn ngữ có nói : Nếu nước lớn dấy binh chinh phạt, thì nước nhỏ kiếm thế ngăn ngừa. Như Đại liêu ta nay tướng già, binh yếu không dùng dặng nữa, xin để hạ ra bằng chọn hiền, rao khắp bốn phương, như ai có tài lực anh hùng, thì phong cho làm Soái ; nếu dặng như vậy có lo chi binh Tống. » Tiều hậu nhậm lời lấu, liền dạy sứ thần thảo bằng văn chiếu mộ anh hùng hào kiệt. Sứ thần làm bằng văn rồi đọc lên như vậy :

« Bắc Phiên Tiều thái hậu rao cho những kẻ anh hùng hào kiệt. Dặng rõ ; Tướng nghe : Dem binh nhờ có tướng, dùng tướng quý lấy tài. Nay lúc Đại liêu nhiều việc, còn bên Bắc Tống dương hưng. Nhung mã liên nhau, can qua chẳng dứt. Quai ra văn bằng, rao khắp nhưn dân. Hoặc có anh hùng ôm mưu lược ở trong sơn cốc, nhưng là hào kiệt, dẫu vô nghệ xa lánh cùn ; hoặc kẻ chém tướng giết cơ, cùng những người leo thành đập lũy. Hoặc biết hô phong hoán vũ, cùng là độn thổ thăng thiên. Hay là người nào giỏi đảo hải di sơn, và biết phép thừa long kỵ hạc. Chẳng cầu chấp một tài một nghệ,

(1) Bia Ly lãg : Bia này là hồi đời Hán còn lại, khi Dương liệ/Công thất trận, từ tiết tại đó.

không lo lừa mỗi món mỗi hay. Nếu sức hay định bá phò vương, và tài biết an bang tá quốc, thì đều đến U châu, nhóm nhau nơi Liêu địa, dâng mà thử phép thử tài; quả thiệt xứng quyền xứng chức, át lá phong đèn bực cao, dâng trao dùng Sodi ăn. Mấy lời yết thị cho các xử động hay, hễ xem rồi phải mau mau tựu tới. »

Tiêu thái hậu nghe đọc bằng văn rồi, liền dạy quân đem dân cùng các nẻo.

Ấy là :

*Muốn người cợ nời Dương gia tướng,
Phải có thần tiên xuống mới xong.*

Lúc đó nhăm năm Tương phủ thứ hai, tại núi Bồng lai có hai vị tiên trưởng tên là Hên chung Ly và Lữ đồng Tân đều ở nơi động Tam giáo đương luyện thuốc và đánh cờ. Lúc ấy Hên chung Ly hỏi học trò mình là Lữ đồng Tân rằng : « Chẳng hay người còn nhớ lúc ở Huỳnh dương lâu chơi với con Bạch mẫu Đơn chăng ? » Đồng Tân ngỡ hỏi thiệt, liền đáp rằng : « Bạch thầy, những lòng sắc dục ai ai đều cũng có hết, như đệ tử đã thoát thai hoán cốt (1) rồi, mà hầy còn mê đắm ; huống chi là kẻ phạm phu tục tử để ai không ? » Chung Ly gật đầu mỉm cười và nói : « Phải. » Lại hỏi Lữ đồng Tân nữa rằng : « Còn chỗ lưu xá nơi Huỳnh học lâu, người lưu luyện là n chi đến nửa năm ? Chỗ ấy đâu phải là nơi tiên gia ăn uống nữa sao ? » Đồng Tân cúi đầu thưa rằng : « Đệ tử tuy tồn thần luyện khí mặc dầu, mà mùi ấy đã quen, thế khó bỏ được. » Chung Ly nghe nói trầu, thì cười dài và nói rằng : « Hèn chi ta thường nghe các đạo hữu họ hay đàm luận với nhau rằng : Người còn đắm mê lưu sắc lắm ! Ngày nay ta hỏi lại, quả thiệt cũng chẳng sai. » Đồng Tân nghe thấy nói, nghĩ lại hổ thẹn trăm bề, không đều cái chối ! Ngoài mặt coi vui vẻ, chứ trong lòng có ý lo ra. Thoạt nhiên xem qua phía đông bắc thấy một đạo hồng quang ở dưới đất xung lên dài hơn muôn trượng, lửa khói bay mịt mù ! Đồng Tân thấy như vậy

(1) Thoát thai hoán cốt : thay đổi xác phàm.

mà không hiểu việc chi, bèn sai tiên đồng vén mây xem coi hà sự ? Giây phút tiên đồng về thưa lại : « Việc ấy là Long Tồ ở Nam triều và Long mẫu ở Bắc phiên hai đảng đánh nhau, nên sanh sát khí xung lên đường ấy. » Hớn chung Ly nói rằng : « Ta đã toán khí số hai đảng còn tranh giành nhau ba chục năm nữa cũng chưa rồi việc, khá thương cho lẽ thứ lưỡng chiu nhọc nhằn ! » Đồng Tân nghe qua chưa hiểu, liền hỏi Hớn chung Ly rằng : « Như sư phụ lấy khí số, toán âm dương, coi đã biết, vậy mà Long Tồ thắng hay là Long Mẫu thắng ? » Chung Ly nói : « Long Mẫu là đồ yêu nghiệt sanh ra chạy xuống Bắc phiên dấy lên một nước, còn như Long Tồ là ứng mạng trời sai xuống làm vua, cai quản muôn dân nơi trung giới, mà bị Long Mẫu nó khuấy loạn, chẳng bao lâu đây Long Tồ cũng giết tuyệt. » Đồng Tân nghe Chung Ly nói mấy lời, ý muốn thử đạo trời nên hỏi nữa rằng : « Nếu để cho hai rông đánh nhau mà muôn dân đồ thần thì ích gì ? Vậy ta phải lấy tiên đạo mà cứu khỏi muôn dân khốn hại là hay, sao sư phụ chẳng bặt trần bắt Long Mẫu đem về cho trăm họ như ? » Chung Ly nói : « Số là người chưa rõ, việc ấy Thiên định đã định có người coi sóc, đâu đó khí số phân minh, còn ta là đạo tiên gia, đề giờ ngày mà tu tâm luyện tánh, ở không đâu đi lo việc bao đồng. » Chung Ly nói rồi bỏ đi ngay vào động, còn Đồng Tân ngồi một mình ngẫm nghĩ thẩn mặt về việc các tiên kia cười mình mê tẩu sắc thì tức giận : « Nay sư phụ lại chỉ nói việc tiên định Long Tồ thắng Long Mẫu, vậy bây giờ sẵn dịp này ta xuống giúp Long Mẫu thắng Long Tồ chơi và thử cơ trời đường bao cho biết. » Đồng Tân nghĩ như vậy mà sợ mịch bụng thầy, bèn thiết ra một kế đặng tránh tiếng mình. Vả Lữ đồng Tân biết dưới núi Bích la có một cây thung, tu đặng một ngàn năm chẵn, nay đã trở nên hình yêu quái, bèn sai đồng tử đi đòi. Thung một tinh vàng sắc đến hầu. Đồng Tân nói rằng : « Nay ta thấy người có công tu luyện nên người, nên ta dạy đòi đến truyền nghề cho xuống giúp nước, sau ta sẽ cho về đồng theo tiên đạo. » Thung một tinh vàng lĩnh chịu đi. Đồng Tân giao

cho ba cuốn. Lưu giáp thiên thư và dặn rằng : « Quyển thứ nhất nói về việc thiên văn, quyển thứ nhì nói về thần tiên hóa ; hai quyển đó người không cần chi học gấp, còn quyển thứ ba, phải xem cho cần mẫn đặng mà luyện âm văn, mê hồn và yêu đạo. Bây giờ người mau hạ giải, xuống Bắc phiến, có Tiều thái hậu đang đợi bằng cần hiền, vào đó đoạt ấn soái chính phạt Trung nguyên, xong việc ta cho về theo tiên đạo. » Thung mặc linh lay Đồng Tàn thưa rằng : « Tiều ngiệt nay sẵn lòng vâng lời tiên trưởng, nhưng tôi còn ở một nỗi binh thư chưa đặng thông thuộc bao nhiêu, xin đại tiên biện liệu. » Đồng Tàn nói : « Vậy thời người xuống trước gỡ băng văn đi, rồi sau ta sẽ theo trợ lực với. » Thung tinh rất mừng, lay từ tiên trưởng vội vã xuống văn, xuống tới thành U châu xem thấy những kẻ hùng tráng các nơi tụ lại, vây ngọc môn mà xem băng. Thung linh khi ấy bước tới trước la lớn và nói rằng : « Để ta gỡ băng ấy cho. » Chúng anh hùng nghe la lớn ngó lại thấy một người hình tướng quái kỳ, mặt mày như màu sắt, hai con mắt tợ hột kim châu, mình cao hơn một trượng, hai tay gân cốt nổi có vồng, tướng mạo xem ra rất dị.

Lúc đó quan giữ băng văn thấy có người đến gỡ, thì vội vàng dẫn vào triều môn ra mắt Tiều thái hậu. Tiều hậu xem thấy diện mạo Thung linh cổ quái thì hết hồn ! Và nghĩ thầm rằng : « Nếu người dị tướng ấy có tài cao. » Tiều hậu nghĩ như vậy liền hỏi rằng : « Vậy chớ trảng sĩ tên họ chi và ở xứ nào đến ? » Thung linh qui xuống thưa rằng : « Tôi ở tại Bích la sơn, họ Thung tên Nham. » Tiều hậu hỏi : « Người biết đặng võ nghệ đường bao, nói cho ta nghe thử ? » Thung Nham tâu : « Thập bát ban võ nghệ đường nào tôi cũng thiện nghệ, còn binh thư chiến sách thấy thấy tôi lâu thông. » Tiều hậu nghe qua rất đẹp, liền nghị với quần thần đặng phong quan tước cho Thung Nham. Khi ấy Tiều thiên Tê tâu rằng : « Trảng sĩ mới đến chưa biết tài lực đường nào, xin bệ hạ tạm phong tước chức ; đợi người lập đặng đại công rồi chường ấy phong chi cũng chẳng muộn. » Tiều hậu nhậm lời

lâu, liền phong cho Thung Nham làm chức Đàng dinh đô tổng sứ, Thung Nham mừng rỡ lạy tạ lui ra, kể bãi châu bá quan về tương phủ.

Nói về chuyện trào nhà Tống, vua Chơn tôn nhớ việc hồ nơi Ngụy phủ, muốn lo trả thù liết hận. Ngày kia vua Chơn tôn cho đòi các tể công thần đến nghị việc. Bức vương khi đó tâu rằng : « Bộ hạ nay bốn bề thanh cường, còn U châu là một chút đất dãi ở nơi góc khoé, cũng không hao nhiều, nếu bộ hạ muốn lấy ngày nào lại chẳngặng, nhưng mà lúc này sĩ mã còn mỏi mệt, xin bộ hạ chậm chậm đề đợi nuôi oai dưỡng sức rồi sẽ đánh cũng chẳng muộn. Ấy là một cử mà nên công, chớ nhiều lần không xong, thì lấy làm vô ích. » Vua Chơn tôn nghe Bức vương tấu còn dự dự chưa quyết, có một người bước ra nói lớn tiếng rằng : « Chẳng như lúc này mà cử đại binh, đề còn đợi cơ hội nào nữa ? » Chúng quan xem lại là Đại châu Tiết độ sứ, tên Vương toàn Tiết. Vương toàn Tiết nói như vậy rồi ra quì trước sân chầu tâu rằng : « Tôi xin dâng một kế làm cho Bắc Phiên bó tay về đầu Tống. » Vua Chơn tôn nghe nói có kế hay, thì hỏi liền : « Vậy chớ khanh có kế gì hãy nói đi, đặt giữa đây có các quan thăm xét ? » Vương toàn Tiết tâu rằng : « Bây giờ bộ hạ muốn cử đại binh mà phạt Bắc Phiên, thì phải điều khiển như vậy ít trọn thắng. Xin bộ hạ giáng chỉ ra cho Đoàn châu kéo một đạo binh ; Hùng châu kéo ra một đạo binh, Sơn hậu kéo ra một đạo binh. Ba chỗ ấy là yết hầu của U địa và liên đường vận lương hướng cho binh trào nữa. Còn tôi cũng xin ở Trường an dẫn ra một đạo binh, bốn nẻo áp vào một lượt, đầu cho Bắc Phiên chúng nó có thập vạn hùng binh đi nữa, cũng khó mà đối thủ. » Vua Chơn tôn nghe nói phải liền nhậm lời, và hạ sắc ra cho ba nẻo kia kéo binh đến U châu đợi lệnh. Còn Vương toàn Tiết thì phong làm chức Năm bắc chiêu thảo sứ, Lý Minh làm Phó sứ, thống lãnh năm muôn hùng binh kéo đi trước. Vương toàn Tiết khi đó đặc lệnh chọn ngày tốt dẫn binh ra khỏi Biện kinh nhằm U châu liền

tới. Thuở ấy trong lúc sơ xuân, khi trời mát mẻ, hơi gió
thận hòa.

Chỉnh thấy :

*Ngồi nội, cỏ hoa đua rực rỡ !
Cùng đường ong bướm giỡn lãng xăng !*

Lúc này đại binh trào Tống kéo đến Cửu long cốc hạ
trại ; tin tức truyền đến U châu, có quan cận thần vào tấu
cho Tiều thái hậu nghe các việc. Tiều hậu thất kinh không dè
binh Nam trào kéo đến bao tứ hướng như vậy. Khi ấy Tiều
hậu phán hỏi quần thần . « Có ai dám đem binh ra đối địch
chăng ? » Tiều hậu hỏi vừa dứt, Thung Nham bước ra tâu
rằng : « Xin bệ hạ chớ lo, tôi xin tiến cử một người lui Tống
binh như nháy mắt, lấy Nam trào đương thế chẻ tre ». Tiều
hậu hỏi : « Khanh tiến cử ai ? » Thung Nham tâu : « Người
này vốn thiết là thầy tôi, tên Khánh, họ Lữ ; bây giờ còn ở
ngoài cung môn, xin bệ hạ dùng người ấy, thì chẳng lo chi
binh Tống trào ; một ngày kia cũng không khỏi về tay bệ hạ ». Tiều
hậu nghe nói cả mừng, liền dạy cho đòi vào. Lữ Khánh
vâng lệnh theo sứ nhập triều, tung hô rồi đứng qua một bên.
Tiều hậu xem tướng diện khen thắm rằng : « Người này coi
đi tướng ắt có kỳ tài ». Tiều hậu nghĩ như vậy liền hỏi Lữ
Khánh rằng : « Người đến đây ứng mộ, vậy có muốn làm
quan chức chăng ? » Lữ Khánh tâu : « Tôi vẫn nghe Thánh
thượng muốn thâu giang san nhà Tống, nên tôi xin đến
giúp bệ hạ để lấy danh, chớ quan tước thiết lòng tôi
chẳng ham mộ ». Tiều hậu nghe qua rất đẹp, liền hỏi Lữ
Khánh rằng : « Vậy chớ khanh bây giờ muốn dùng chừng
bao nhiêu binh mã ? » Lữ Khánh tâu : « Binh Nam trào
đương thành thế, nhiều kẻ tài lực vô song. Còn U châu ta có
ít lắm, phải mượn binh thêm năm nước gần đây, mới đủ
cho tôi điều khiển, lập đồ trận mà trừ binh Tống mới dặng ». Tiều
hậu hỏi : « Vậy năm nước gần đây là ai ? » Lữ Khanh
tâu : « Liền tây, Ti tiền quốc, là Gia luật Khánh ; Sum là
quốc là Mạnh thiên Năng ; Hắc thủy quốc ; Tây hạ quốc và

Trường sa quốc. Năm nước ấy đều có binh hùng tướng mạnh, xin Bệ hạ viết năm phong thư và sai sứ thần đem vàng, bạc, gấm, nhiều tặng cho người, cùng phân trần lợi hại, mà mượn mỗi nước năm muôn binh đem đến giúp ta mới nên chuyện. Nếu dặng như lời tôi muốn đó, thì tôi nguyện hết sức học binh sanh của tôi ra lập bảy mươi hai trận đồ thế, làm cho tôi chúa nhà Tống tán dỡm kinh tâm và bỏ tay chịu tội với Bệ hạ ». Tiều hậu nghe lâu rất đẹp, liền nói rằng : « Nếu vậy trời đã xui khạnh đến giúp nước nhà, trăm nữ nào phụ lòng đó muốn. Như dặng vậy khạnh chẳng khác Tử Nha giảng thế, Gia Cát phục sanh ; thiết trăm rất may mắn lắm ». Tiều hậu nói rồi, liền phong cho Lữ Khánh làm chức Phụ quốc quân sư, Bắc nỗ nội ngoại binh mã chánh sứ. Lữ Khánh tạ ơn. Kế đó Tiều hậu viết năm phong thư sai sứ thần, đem lễ vật sang năm nước cầu binh đến giúp. Sứ thần vàng chỉ bằng chừng, chẳng bao lâu đã đến năm nước ấy thuật việc hơn thua, năm nước đều chịu đem binh đi giúp. Ti tiên quốc vương, sai Hắc Thất lệnh công là Mã Vinh làm soái ; thống lãnh năm muôn hùng binh dẫn tới U châu trợ chiến. Sum la quốc vương, sai Càng kim Long Thái tử làm soái ; Hắc thủy quốc vương, sai Thiết Đầu Hắc thái tử làm soái ; Tây hạ quốc vương, sai Công chúa Huynh quynh Nữ làm soái ; Trường sa quốc vương, sai Phò mã Tô hà Khánh và Công chúa là Tiều bà Chơn làm soái. Năm nước thanh thế đem binh đi không đầy mười ngày đều tựu đến địa cảnh U châu. Tiều thái hậu hay dặng tin binh các nước đã đến, thì cả mừng ! Liền giáng chỉ cho năm Soái nhập thành ngồi nghỉ. Khi ấy Tiều hậu đòi Lữ Khánh vào triều hỏi rằng : « Nay binh giúp năm nước đã tựu rồi, Quân sư liệu lẽ nào điều khiển ? » Lữ Khánh tâu : « Như binh năm nước đã đến, xin đóng tại giao trường an nghỉ. Còn bây giờ Bệ hạ ra chiếu đòi bọn Gia luật Hưu Ca ở Văn châu, và bọn Tiều thất Lai ở Hủy châu, cùng binh các tỉnh chung quanh đây, kéo hết về tới diên kiến mới đủ. » Tiều hậu nhận lời hạ chỉ sai đi khắp mọi nơi đòi rước mấy đạo binh mấy neo hội về nghe dạy việc.

Chẳng bao lâu các chúa lĩnh dẫn binh về tới, Tiêu thái hậu sắp đặt sau trước xong xuôi, và phong cho Hằng giêng Thọ làm Giám quân, còn bao nhiêu võ tướng nội triều đều theo dưới cờ chờ lệnh. Kể từ ngày sau đó, Lữ quân sư kéo binh triều hiệp với binh năm nước, cộng cả thấy là năm chục muôn, cùng lương lương sắp đặt sẵn sàng, tách U châu thành, nhắm Cửu long cốc thẳng tới.

Có bài thơ rằng :

*Giúp nước phò vua định chức hay,
Anh hùng hào kiệt trí mưu dày.
Ba ngàn thế giới phong vân hội,
Đỗ trận Thiên môn khéo đặt bày.*

Nói về binh Bắc Phiên kéo đến Cửu long cốc, lựa nơi trống trải hạ trại an dinh đặng đối diện với binh bên Tống. Ngày thứ Lữ quân sư nhóm chúng tướng truyền lệnh rằng : « Đến bữa bích thân can chi, ta sẽ bày bố trận đồ ; chúng tướng ai nấy đều giữ bốn phận mà làm, nếu tướng nào sơ thất, thì cứ theo quân lệnh. » Chúng tướng đều vâng mạng, lui ra về tập luyện binh tình, chờ ngày xuất chinh bố trận.

Hồi thứ hai

*Lữ quân sư phân binh bố trận,
Dương lục Lang vâng chỉ về triều.*

Lúc này Lữ quân sư về dinh sắp bày trận thế, vẽ ra một cái địa đồ khiến năm muôn kỵ quân kéo ra khỏi Cửu long cốc, đắp bảy mươi hai tòa tường đài. Mỗi một đài giao năm ngàn quân coi giữ. Vòng ngoài tường đài làm năm cái đại đàn, trên đàn có dựng cờ ngũ sắc, còn dưới làm bảy mươi hai cái đường đồng đạo qua lại thông nhau với năm cái đàn cùng bảy mươi hai cái tường đài ấy. Chúng kỵ quân vâng mạng,

làm chẳng bao lâu xong các việc. Lữ quân sư bốn thân đi xem xét, dân dò toán hảo xong xuôi, trở về dinh ra lệnh rao nhắc cho các tướng sĩ hay, đến ngày hẹn phải dẫn binh đến trận đồ lãnh việc. Cách ít ngày sau Lữ quân sư ra lệnh cho tả hữu giống lên ba hồi trống, quân sĩ các trại đội ngũ sắp đặt kéo tới nghiêm trang. Lữ quân sư lên ngựa ra đứng giữa trận đồ điều khiển như vậy

Lữ quân sư lúc ấy kêu Hắc Thất lĩnh công là Mã Vinh ở nước Ti tiên quốc, giao cho một cái họa đồ và dặn rằng : « Tướng quân mau lãnh địa đồ, dẫn binh ra giữa đường Cửu long cốc coi theo đó mà hành binh. Trận này kêu là trận Thiết môn kim tỏa ; bố liệt như lời ta nói đây và coi theo địa thế đó mà giữ gìn cho cẩn thận. Trước hết phân ra một muôn quân, đều cầm trường thương, bày ra phép Thiết môn, đứng coi giữ bảy mươi hai tòa tướng đài ; và phân ra một muôn binh nữa đều cho cầm tên sắt, bày ra phép Thiết tỏa, cũng phân ra gìn giữ bảy mươi hai cái tướng đài ấy. Và còn một muôn binh nữa, thì đều cho cầm trường đao, bày làm phép Kim tỏa, cũng giữ gìn mấy chục cái tướng đài ấy nữa. » Mã lĩnh công vâng lệnh lãnh họa đồ bố trận lui ra, đổi một tiếng pháo nhằm chừng Cửu long cốc kéo lại đồn binh hạ trại và bố liệt trận đồ đầu đồ xong xuôi.

Có bài thơ rằng :

*Bố liệt rõ ràng trận thế khai,
Thiết môn kim tỏa khéo ai bày.
Muốn cho phá trận trừ yên giặc,
Phải có thần tiên phép đại tài.*

Lữ quân sư sai Mã lĩnh công đi rồi liền kêu Thiết Đầu thái tử ở Hắc thủy quốc khiến rằng : « Tướng quân dẫn hết bốn bộ binh ra phía tả Cửu long cốc và coi theo địa thế đây mà lập nán một trận Thanh long. Cất ra một muôn binh đều cho cầm cờ đen phân giải ra có hàng, làm tượng tỵ như long tu, gìn

giữ theo mấy cái tướng dài. Còn một muôn binh nữa phân ra làm bốn đạo, đều cho cầm bừa kiếm sắp đặt cho tương tự bốn chơn rồng và gìn giữ theo tướng dài ta nói trước. Còn một muôn binh nữa thấy cho cầm kim thương, sắp ra có hàng dài, giăng qua tréo lại, làm in như hình trạng vây vi rồng, cũng gìn giữ bảy mươi hai tòa tướng dài ấy. » Thiết Đầu thái tử vâng lệnh kéo binh đi, bày trận thế y như lời Lữ quán sư dạy.

Có bài thơ rằng :

*Bày trận Thanh long trí độ cao,
Tinh binh bố liệt rất hùng hào.
Nam triều dầu có trang anh kiệt,
Mới dám vào trong phá huyết sào.*

Lữ quán sư sai Thiết Đầu thái tử đi rồi, liền kêu Tô hà Khánh ở Trường sa quốc dạy rằng : « Tướng quân mau đem binh ra Cửu long cốc qua phía hữu, bày một trận kêu là Bạch hồ ; phân ra một muôn quân mạnh, thấy cho cầm bừa kiếm, bày ra làm thế Hồ nha. Còn một muôn binh nữa cho cầm đoản thương, phân làm bốn đạo, giã như hình Hồ trảo ; cũng đồng nhau gìn giữ bảy mươi hai cái tướng dài ấy. » Tô hà Khánh vâng lệnh. Lữ quán sư dạy luôn Gia luật Hưu Ca lãnh một muôn binh đem ra phía trước bày bảy mươi hai cái tướng dài bày một trận kêu là Châu tước. Còn Gia luật Hề Đề, cũng lãnh một muôn binh dẫn ra phía sau tướng dài, làm ra một trận kêu là Huyền vũ và vây nhiều hai bên làm như thế Kỳ giác. Mấy người đặc lệnh, đồng kéo binh đi lập hườn thành trận thế.

Có bài thơ rằng :

*Bạch hồ trang ra trận thế hùng,
Trước dài Châu tước diệu không cùng !
Sau ngôi Huyền vũ thêm cơ xảo,
Phép nhiệm thần tiên rất lạ lùng !*

Ba tướng ấy vâng lệnh đi rồi, Lữ quán sư liền kêu Kim Long thái tử ở Sum la quốc dạy rằng : « Tướng quân mau kéo

rồi bộ binh ra lại chính giữa bảy mươi hai tướng đài bày ra lập một trận kêu là Ngọc hoàng đại đế ; Tướng quân phải ngồi trấn tại đèn Thông minh điện đó mà giữ gìn. Còn Đồng phu nhơn bày ra làm một tòa Lê sơn tổ mẫu, qua lại giữa mấy cái đàn ; và phân ra một muôn binh đều cho mặc áo quần năm sắc, trang ra một trận kêu là Tứ đầu tinh quân. Và lựa riêng ra hai mươi tám cái đầu mục, coi diện mạo cho dữ dằn, khiến chúng nó bỏ tóc xả cùng để ở trần, đi qua đi lại vây chung quanh đài làm phép Nhị thập bát tú. Kim Long thái tử vàng lệnh. Lữ quân sư kêu Sĩ kim Ngưu dạy đi làm Huỳnh đế ; còn Sĩ kim Tú trang ra lập thế Qui xà. Thấy đều cho cầm cờ đen giữ hai cái cửa phía Bắc trong bảy mươi hai tướng đài ấy. Mấy người đều vàng lệnh kéo nhau bày xong trấn thế.

Có bài thơ rằng :

*Ngọc-Hoàng liệt mấy vị tinh-quân,
Biển khóa dường như thiết có thần,
Bằng khiến tiên-gia không giáng thế,
Ắt là Trung-quốc cũng nan phân.*

Bọn Kim Long thái tử vàng lệnh đi rồi, Lữ quân sư bèn kêu Công chúa Huỳnh quỳnh Nữ dạy rằng : « Công nương mau vàng lệnh kéo nữ binh ra làm trận kêu là Thái âm tinh. Còn Tiêu thác Lại dẫn bốn bộ binh ra làm trận Thái dương tinh. Khi lập trận thế rồi Công nương phải y thủ kế ; đứng tại dưới gốc cờ, tay cầm Khô lâu cốt, mình mây dè lỏa lỗ, và khi binh Tống kéo vô trận thượng thì cả khóc lên và liền bày hình trạng Nguyệt bội tinh gìn giữ, như vậy mới có thể mà trừ binh giặc dặng. Xin đó mưa đừng sợ hồ. » Huỳnh quỳnh Nữ vàng lệnh. Lữ quân sư dạy lại khiến luôn Gia luật Sa, dẫn một muôn binh mạnh, đi tuần khắp bốn phương, và kết làm trận thế Trường xà mà bao giăng chung quanh trận. » Gia luật Sa vàng lệnh đi liền.

Có bài thơ rằng :

*Phát pháo dùng dùng tợ sấm vang,
Đông, tây, nam, bắc rất nghiêm trang,
Tiên gia đổ trận nên cơ xảo,
Thiên tướng anh hùng thấy nết gan.*

Bọn Công chúa Huỳnh quỳnh Nữ kéo binh đi rồi, Lữ quân sư liền dạy Thiên Dương Công chúa là con của Tiều thái hậu dẫn một đạo binh đồn bả, cho mặc áo cà sa năm sắc, dạy đi lập trận Mê hồn. Trong trận thì có năm trăm thầy chùa thiết bầy ra làm Mê hồn trưởng lão, và bắt bảy người đồn bả có thai, đem chôn sống dưới cây đại kỳ, phòng khi binh Tống nhập trận giao phong, dựng bảy con ma oan linh ấy hốt hồn binh Tống. » Thiên Dương Công chúa vâng lệnh kéo binh đi.

Có bài thơ rằng :

*Các trận liên nhau rất lạ lùng,
Quy thần mẽ mẫm phách anh hùng,
Làm ra một chức an bang quốc,
Khiến đến trời nghiêng với đất rung !*

Thiên Dương công chúa đi rồi, Lữ quân sư liền dạy Gia luật Nạp rằng « Tướng quân, cho đi bắt năm ngàn thầy chùa cho thiết mau, giao mỗi người cầm một xâu chuỗi Di Đà, đứng giữ làm các Phật nơi chùa. Lối âm bên Thiên trước, và chọn cho đứng năm trăm hòa thượng chơn tu, đem đến đó sắp đứng tả, hữu hai hàng, giữ làm La Hầu, giảng ra trước hết bảy mươi hai cửa Thiên môn, dựng trừ oai thế binh giặc. » Gia luật Nạp vâng lệnh đi liền.

Có bài thơ rằng :

*Dường đường bố liệt thấy phước
Trần thế không lường đấng phép tu
Bằng khiến lòng trời như giúp sức,
Ắt là Tiên chúa định Trung-nghuyên*

Lữ quân sư sai Gia luật Nạp đi rồi, liền khiến Thung Nham và Hàng giềng Thọ kéo đại hùng binh theo dốc chiến và ra lờ cho các trận trong ngoài, cứ chiếu theo ngọn cờ điều mà làm hiệu lệnh. Hai tướng vàng chỉ kéo binh theo ra trợ lực. Tiên hậu thấy Lữ quân sư điều khiển xong xuôi rồi, bèn khiến quân phò lên đài xem thử trận, thì thấy một cách rất lạ lùng. Hẳn thiệt liên gia diệu thuật, trên đời khó biết dặng cùng! Bảy mươi hai trận ra vô biến hóa, ngày thì mưa gió lạnh lùng, đêm thì mây kéo mịt mù trời đất.

Ấy là :

*Nếu chẳng chơn tiên ra bí thuật,
Làm sao Tổng tướng lập công cao.*

Ngày thứ Thung Nham thấy trận đồ sư trưởng lập buồn thành, thì nghị với Hàng giềng Thọ rằng : « Hôm nay trận đồ công cuộc ta đã xong xuôi và Tổng binh chúng nó cũng an nghỉ đã lâu ngày rồi, xin Đại quân hạ chiến thư sai người đem qua dinh Tổng dinh ngày xuất binh ; coi chúng nó liệu lẽ nào cho biết. » Hàng giềng Thọ khen phải, liền hạ chiến thư sai sứ đem sang dinh Tổng. Khi ấy Vương toàn Tiết tiếp dặng chiến thư, vội vã phê trả lại liền, hẹn ngày sau hội chiến. Ngày thứ Vương toàn Tiết dậy sớm, hội chúng tướng sắp đặt đội ngũ chỉnh tề kéo binh ra khỏi trại, đốt ba tiếng pháo, nhắm Phiên dinh thẳng tới. Khi đến nơi, Vương toàn Tiết xem qua phía đông bắc thấy mấy tòa đồ sộ, đầy những trận những đài, chẳng khác nào như một cảnh thế giới mới sanh vậy. Vương toàn Tiết xem thấy lạnh mình, bèn kêu chúng tướng xăm xỉ nghị luận. Tổng binh đương chuyện văn, xây thấy bên dinh Phiên bay ra hai ngựa, Thung Nham tới trước kêu lớn và nói rằng : « Tổng tướng muốn đấu võ, thì ra ngựa đấu chơi, còn muốn đấu văn, thì ta cho xem trước đồ trận rồi sẽ đấu. » Vương toàn Tiết khi ấy dô miệng vô tai Lý Minh mà nói nhỏ rằng : « Binh Phiên oai thế rất hung ! Bây giờ ta muốn giao phò với chúng nó sợ e chẳng tiện. Chi bằng nói dối rằng :

Đề đấu trận đồ, dựng huân tước ít cho bọn ta về nghị kế đã.» Lý Minh khen : « Phải. » Toàn Tiết liền xốc ngựa lướt ra nói lớn rằng : « Việc đấu võ nghệ, việc ấy cũng chẳng lạ gì, vậy đề cho ta coi trận thế của người lập làm sao, rồi ta sẽ ký ngày phá trận mới hay. » Thung Nham nghe nói mỉm cười và đáp lại rằng : « Thôi, ta cũng đề cho người thông thả mà đi xem đồ thế dựng vẽ kéo binh thêm đến phá ; chứ ta không thêm hại lên đấu mà ngại. » Thung Nham nói rồi cùng Hùng giêng Thọ kéo binh trở về trại. Còn Vương toàn Tiết và Lý Minh cũng lui binh về, liền nhóm chúng tướng thương nghị. Toàn Tiết khi ấy nói rằng : « Ta đã lão thông đồ trận, nhưng mà chưa thấy cái trận nào lạ như trận này ! Bây giờ phải lên chỗ cao dựng coi vẽ lấy họa đồ mà đem về Triều đô tâu lại cho Thánh hoàng ngự xét. » Lý Minh khen phải và nói rằng : « Việc này chẳng nên trì hoãn, phải lĩnh cho gấp gấp mới xong. » Vương toàn Tiết nói rồi liền đứng dậy dẫn một ít tướng sĩ theo mình, đến chỗ cao vẽ nên một cái họa đồ trận thế, liền sai kỵ quân cấp tốc lên ngựa trở về kinh và dâng sớ tố sự tình cho vua Chơn tôn rõ. Chẳng bao lâu kỵ quân về tới Biên thành, vào thẳng triều đô dâng sớ và bảng đồ của Bắc Phiên lập trận thế.

(Xem tiếp tập 2)

Mới vừa in xong :

Tây-Du (4 cuốn).	. . .
Tam hạ nan đường (2 cuốn).	
Bạch xà Thanh xà (1 cuốn).	
Phi Long	(3 cuốn). .
Bắc Tống	(2 —) .

Đang in

Thập nhị quả lục
Phong thần

THẬP-NHỊ QUẢ-PHỤ

CHINH TÂY

Vua Chơn tôn xem hết cả kinh, bèn nhóm quần thần văn võ đưa băng đồ hỏi hết các quan; không có người nào hiểu đặng. Lúc ấy Khấu Chuẩn tâu rằng « Trẫm thử nầy tôi xem qua thấy việc cơ xáo rất nhiều, bây giờ bệ hạ muốn rõ thấu nguồn cơn, xin sai sứ ra Tam quan đòi Dương lục Sứ về, họa may người có biết đặng ? » Chơn tôn khen phải, liền sai sứ đem chiếu ra Tam quan đòi Dương lục Sứ. Không bao lâu Dương lục Sứ tiếp đặng chiếu vua, vội vã hội chúng tướng giao việc giữ ải Tam quan; nội ngày ấy cùng Mạnh Lương, Nhạc Thắng và hai mươi quan Chư huy sứ, đồng kéo binh mã ra khỏi thành, nhắm Biện kinh tảo phát.

Có bài thơ rằng :

*Trăm trận đã từng quen thắng phụ,
Muôn quân đến chỗ định hơn thua.
Anh hùng có chước binh nhung địch,
Nào phải Phiên bang mấy trận đờ.*

Nói về Dương lục Sứ kéo binh đi không mấy ngày về đã đến Biện kinh, quân sĩ hạ trại ở ngoài thành, còn Dương lục Sứ và các quan vào thẳng triều trung bái yết. Lúc đó vua Chơn tôn cùng các quan đương nghị luận, xảy thấy Dương lục Sứ bước vô triều bái, thì cả mừng ! Liền đưa băng đồ cho Dương lục Sứ và nói rằng : « Nay có Tướng soái Bắc chinh

vẽ một Lũm bưng đồ sớ về cho trẫm, lại nói rằng : Phiên bang đã lập nhiều trận thế lạ lùng ! Trẫm có hỏi văn võ bá quan không ai biết đặt, cho nên trẫm tưởng có một mình khanh, có khi hiểu thấu. Vì khanh là con dòng nhà tướng và chương quân Thái nguyên cũng lâu, có khi khanh thuộc binh thư đồ trận nhiều. Vậy khanh hãy coi cho kỹ, nói lại cho trẫm nghe tường » Dương lục Sứ tiếp lấy bưng đồ xem hồi lâu rồi tâu rằng : « Tôi xem trong mấy trận đây, chắc có Cao nhưn truyền thọ, chứ người Bắc Phiên tôi rõ thiệt không ai lập đặt. Vậy xin Thánh thượng cho tôi cử binh ra đó coi lại cho rõ ràng, chứ bưng đồ này còn sơ lược lắm ! » Chơn tôn nhậm lời và thưởng Dương lục Sứ ba chén ngự lữu mới cho đi. Dương lục Sứ lạy tạ ơn vua rồi, liền lui ra kéo binh thượng lộ. Lục thực ít ngày binh kéo đi gần tới Cửu long cốc, có thám mã chạy dồn về báo cho Vương toàn Tiết hay. Toàn Tiết nghe nói có binh Dương gia ra đến, thì rất mừng, cùng Lý Minh kéo quân ra khỏi trại mấy dõng nghinh tiếp. Dương lục Sứ vào dinh rồi, Vương toàn Tiết liền nói chuyện rằng : « Tôi thiệt bất tài đó chút ! Đã vâng chiếu vua mà đi dẹp Bắc Phiên, không dè ra đến đây thấy nó lập nhiều trận thế dị thường, nên tôi cụ sớ về kinh cho Thánh hoàng biện liệu. Chẳng ngờ Thánh thượng lại khiến lúc hạ san đây, thiệt tôi hết lòng cảm tạ và vững bụng vô cùng ! » Lục Sứ nói : « Khi Thánh hoàng ra chiếu triệu tôi về kinh, thì tôi có xem bưng đồ trận thế, mà tôi còn hazy mờ mờ, đề ngày mai tôi ra trận xem lại thử coi nó còn biến hóa thế nào nữa. » Toàn Tiết khen phải và khiến quân dọn tiệc đãi đằng, ăn uống đến canh khuya mới đi nghỉ. Rạng ngày Dương lục Sứ dậy sớm, khiến sửa soạn ra binh, bọn Nhạc Thắng và Mạnh Lương sắp đội ngũ đầu đó chỉnh tề, gióng ba hồi trống kéo binh ra nhăm trận đồ thăng tới. Bên Bắc Phiên, Hàng giềng Thọ cũng kéo binh ra trước. Bên này Dương lục Sứ ngồi nơi lưng ngựa cầm roi chỉ Giềng Thọ và nói lớn rằng : « Tướng Phiên chẳng nên bấu lên, ta thiệt đến đây xem trận, chứ chẳng phải là đi phá trận đâu. » Hàng giềng Thọ đến gần nhìn

rõ, biết là Dương lục Sứ mới nghĩ rằng : « Người này cũng con nhà tướng xuất thân, thường hay biết trận đồ sắp đặt. » Giêng Thọ nghĩ vậy liền khiến quân thượng hồng kỳ lên làm hiệu lệnh, cho các dinh các trại cứ theo phép biến hóa cho Dương lục Sứ coi. Dương lục Sứ giục ngựa đi vòng một hồi rồi nói với các chúng tướng mình rằng : « Trận đồ ta thường biết lắm ! nhưng mà trận này nó biến hóa vô cùng ! Ta đã biết rõ cái tên nó là Bát môn kiếm tỏa trận, song nó lại thêm sáu mươi bốn cửa nhỏ. Còn chỗ Mê hồn trận, sao lại có Ngọc hoàng điện trấn nơi đó cũng lạ, và còn nhiều trận khác nó lại làm lộn lạo hơn nữa ; vậy thì trận này khó vào phá lắm chứ chẳng chơi đâu ? Thôi, phải lui binh về tĩnh lại. » Nhạc Thưởng vâng lệnh thâu binh, bên Bắc Phiên cũng rút nhau vào trại. Khi Dương lục Sứ về đến dinh hội chúng tướng lại mà nói rằng : « Trận ấy thật cũng chẳng phải tầm thường, tôi chỉ biết cái tên nó, còn việc biến hóa kia tôi cũng không rõ thấu. » Toàn Tiết nói : « Túc hạ mà còn cho là khó, thì có người nào rõ đặng thấu đâu. » Lục Sứ nói : « Vậy thời bây giờ phải làm vậy : Mau khiến người dâng sớ về tâu, xin Thánh thượng ngự giá ra đến đây rồi sẽ tính. » Toàn Tiết khen phải, vội vã tâu sớ cho người về kinh tâu tỵ sự. Vua Chơn tôn khi tiếp đặng sớ liền hội quần thần nghị rằng : « Nay trận đồ của Phiên tướng lập đó, mà Dương tướng quán cự sớ về nói không rõ thấu, thì việc chẳng phải tầm thường, vậy thì trăm phải thân chinh mới đặng. » Bắc vương nghe vừa dứt, liền tâu rằng : « Như trận này mà có Bộ hạ thân chinh, thì mới nên công. » Vua Chơn tôn quyết ý bèn phong cho Khấu Chuẩn làm Giám quốc coi sóc việc triều. Còn Hồ giêng Tạng làm Hộ giá đại tướng quân, Bắc vương làm Giám quân còn đẳng đẳng vô tướng đều theo dưới cờ xuất chiến. Bà quan đặt lệnh dầu đó sắp đặt sẵn sàng, qua ngày sau xe giá ra khỏi Biện kinh nhằm U châu lẩn phát. Vua Chơn tôn kéo binh lúc đó nhằm lúc tốt mùa Hạ, tiết mới trở qua thu.

Nói về binh vua Chơn tôn kéo đi chẳng bao lâu đã gần nơi Cũn long cốc. Dương lục Sứ hay động tin, đem binh ra khỏi trại năm chục dặm mà nghinh tiếp. Chứa tôi gặp nhau đều mừng rỡ, rồi kéo đi vào trại. Còn binh mới đến, vua Chơn tôn dạy lập dinh nơi chánh phía Nam phương an nghỉ. Khi vua Chơn tôn vào đến điện, liền hỏi Dương lục Sứ rằng : « Chẳng hay khanh xem trận thượng đường bao, mà đến đòi cụ sớ về cho trẫm như vậy ? » Lục Sứ tâu rằng : « Trận này thiệt rất lạ thường, tôi chỉ biết lên, còn đoán trận thiệt khôn cùng biến hóa. Bởi vậy cho nên tôi còn nghi ngại, cụ sớ về bẩm tấu cho Thánh thượng hay. Vậy ngày mai xin Bệ hạ trước thân chinh ra xem trận cho rõ ràng, sau về sớ nghị kế. » Vua Chơn tôn nhậm lời, bèn ra lệnh sửa soạn đội ngũ chỉnh tề ngày thứ xuất binh xem trận.

Hồi thứ ba

*Thánh mẫu lấy sách cho Tôn Bảo,
Chơn tôn treo bảng kén Y nhưn.*

Nói về bên Bắc Phiên khi nghe Tống Đế thân chinh, thì Hàng giềng Thọ và Thung Nham hội chư tướng nghị rằng : « Nay Tống Đế kéo binh ra đối địch, thì việc chẳng phải tầm thường ; vì đó có mạng Đế vương, chúng ta dầu cho có tài lực đường nào mà bị hồng phúc của người, ăn qua cũng chẳng nổi. Chi bằng hiệp cùng nhau làm sớ tâu lên, xin Quân hậu ra binh đối với đó, thì mới lập được đại công cho. » Thung Nham nghe lời luận phải liền đáp rằng : « Mấy lời ấy trúng ý tôi, xin đại quan làm biểu đi. » Giềng Thọ thấy ai nấy đều bằng lòng, vội vã tả tở mây, sai sứ cụ về đại đền tâu cho Tiêu hậu rõ. Tiêu thái hậu đặt tờ biểu tấu, liền cho đòi các quan đại thần thương nghị. Khi đó Tiêu thiên Tả tâu rằng : « Ấy là lời phải, nếu Bệ hạ xuất binh, ắt thấu giang san nhà Tống đạo. » Tiêu hậu nghe đại thần hiệp ý, thì đẹp

đạp vô công ! Liễn phong cho Gia luật Hàng Ngọc làm Giám quốc, coi sóc việc triều, còn Tiêu thiên Tả làm Bảo giá tướng quân, Gia luật Học Cổ làm Giám quân ; nội ngày đó cử đại binh lẻ chỉnh ra khỏi U châu nhằm Cửu long cốc thẳng đến. Hàng gióng Thọ khi ấy hay tin, xuất binh ra khỏi trại, nghênh tiếp binh vua vào đại điện và tâu rằng : « Đã ghe phen tướng Tống dẫn binh đến xem xét trận đồ, thấy thấy đều xanh mặt lắc đầu, không rõ trận ta lập đó là trận gì, nên chưa dám tới. Nay tôi có nghe Tống Đế muốn thân chinh, nên lật đặt cụ sớ về cho Đế hạ rõ, cùng đó ra đối thủ mới xong. » Tiên hậu khen phải và nói rằng : « Vậy thì bọn người tua ra công rắng sức mà kiến cơ lập nghiệp, chừng thâu đất Trung Nguyên rồi, bọn người sẽ dựng quờn cao lộc cả. » Gióng Thọ bái tạ lui ra, Tiên hậu liền dạy an dinh lập trại và ngày mai xuất binh hội chiến. Nói về Tống Đế cũng ngày ấy dẫn binh ra, hai bên tiên hậu, tả hữu trí thủ bố liệt rồi. Bên này Tống quân cỡi ngựa ra đứng dưới cờ huỳnh đạo đương xem trận, bên kia Tiên hậu cỡi con Tử hoa lưu ở dưới Hạc là kỳ đi tới, xem thấy Tống Đế đương coi trận, thì kêu lớn nói rằng : « Bớ Tống quân ! Tụi tham người sao rất lớn ? Trung Nguyên đường ấy mà người chưa vừa lòng ; sá chi một giải đất U châu ta mà người xâm lấn mãi thế vậy ? Nay ta cùng người quyết một trận thơ hùng, như đó phá dựng trận ta lập kia, thì Sơn hậu này ta giao về cho Trung Nguyên hết ; bằng phá không dựng, thì đất Trung Nguyên người phải giao hết lại cho ta cai quản. » Chơn tôn nói lớn rằng : « Người chớ có tưởng trận nì là khó, mà cho người Trung quốc ta không ai, đó phải giữ lấy mình, chớ có khua môi múa mồm. » Chơn tôn nói rồi bèn dạy lui binh về trại, bên nọ Tiên hậu cũng khiến kéo nhau trở lại dinh. Khi Chơn tôn về đến trại nói với chúng tướng rằng : « Trận này ta coi thiệt rất khó ! Trong ngoài thấy bố vi, và biến hóa không chừng đổi. Vậy chớ các khanh có ai biết cách nào dùng phá dựng chăng ? » Khi ấy Dương lục Sứ liền tâu : « Thuở cha tôi còn sanh tiền, thường có nói với tôi rằng Trong bộ lục giáp binh thơ có một quyển thư

bà, là khó hiểu hơn hết ! Vì ở trông nói những việc Âm-vân, Yên-dộn. Nay tôi thấy trận này có khi trắng nhũm trong quyền thứ ba ấy. Vậy xin Bệ hạ giăng chiếu triệu mẹ tôi ra đây, tôi chắc mẹ tôi có khi rõ dặng. » Chơn tôn nghe nói cả mừng, lật đặt viết chiếu sai Hồ giềng Hiền về Vô-nịnh phủ triệu Dương lĩnh bà. Giềng Hiền vâng sắc chỉ đi chẳng bao lâu về đến Vô-nịnh phủ vào ra mắt Dương lĩnh bà.

Thánh chỉ như vậy :

Trẫm nay ngự giá thân chinh, thấy Phiến dinh đồ trận Âm-dương biến hóa không cùng, phép tắc vào ra khó hiểu ! Đã vậy lại đem lời nói xúc tâm, chúng nó muốn cùng trẫm tranh hoành. Ý trẫm muốn giao phong, cực vì bởi không người phá trận. Nay trẫm có nghe nói phu nhơn hiểu thông binh pháp, xin đó vì nước răn sức ra công giúp cho dân chúng dặng an, thiết trẫm rất may mắn ! Xin phu nhơn thấy chỉ ta về đến, thì vâng mạng theo liền, chớ trễ ngày giờ, việc quân là trọng.

Dương lĩnh bà nghe đọc chiếu rồi, liền hối quân gia dọn tiệc đãi đấng thiên sứ. Khi đương ăn uống Dương lĩnh bà hỏi rằng : « Chẳng hay trận thế Phiến tướng đường bao ? Mà gọi rằng khó hiểu ? » Giềng Hiền thưa rằng : « Trận thế chúng nó lập đó nói không cùng, xin lĩnh bà ra đến thì rõ. Mới mấy bữa trước đây Thánh thượng có ngự giá ra xem cách thức trận đồ, Tiều thái hân nó lại buồng lời khi dễ nên Thánh thượng giận quá ! Trở lại dinh, mới khiến tôi về rước Lĩnh bà ra nghị việc. » Dương lĩnh bà nghe nói thì hỏi rằng : « Tướng quân ăn uống rồi đi ra trước, rạng ngày ta sẽ theo sau. » Giềng Hiền ăn uống rồi từ tạ. Rạng ngày Dương lĩnh bà dậy sớm căn dặn Sài thái quận rằng : « Nay có Thánh chỉ đòi ra đi phó mạng, con đừng có cho Tôn Bảo nó hay. Nếu nó hay, thì ắt nó theo ; e đường sá khó dễ. » Thái quận vâng mạng. Dương lĩnh bà kéo gia tướng ra khỏi phủ nhập dặng với Hồ giềng Hiền nhằm U châu lấu phát.

Lúc này Dương tôn Bão đi sẵn trở về thấy vắng bà nội, thì hỏi liền. Thái quận nói dối : « Lệnh bà vào cung ra mắt Tống nương nương dâng nghị việc nước, vài ba bữa cũng về, không đi đâu lâu mà hỏi. » Tôn Bão nghe nói sanh nghi mới lên giả đồ bộ lẳng đi chơi bảy lối ngoài, ra khỏi đó chạy tuốt vào thành hỏi thăm quân giữ cửa, quân ấy lại nói : « Không có vào cung, ta mới thấy Lệnh bà đi với Thiên sứ rồi sớm mai nấy ra quan ải phó mạng. » Tôn Bão nghe như vậy, bèn mượn ngựa lối đỏ chạy riết theo, chẳng đợi bao lâu trời vừa tối. Tôn Bão cũng cứ việc phóng ngựa đề chừng, chẳng thèm ghé đầu hết. Đi cho đến canh khuya, người ngựa đều mệt hết. Chừng ấy Tôn Bão mới ngó lên, đều thấy chung quanh những rừng tối mịt, có một cái đàng vừa con ngựa đi mà thôi. Tôn Bão lúc đó mới thất kinh, biết đi lộn đàng đã xa lắm ; còn trở lại thì lính quỳnh không nẻo ra. Trong lúc Tôn Bão đương lo lằng kiếm đường, xẩy thấy vọi xa trong mé rừng có ánh bóng đèn chiếu sáng. Tôn Bão cả mừng, bèn nhắm bóng chiếu ấy mà phăng chừng. Vào đến nơi thấy một chỗ đại phòng, giống như là miếu võ. Tôn Bão liền xuống ngựa bước vào đến nơi thấy một bà đầu bạc, ngồi tại giữa thính đường, hai bên có kẻ hầu nghiêm chỉnh. Tôn Bão khi thấy vậy, đi thẳng tới dưới thềm lạy hai lạy làm lễ ra mắt. Bà ấy hỏi Tôn Bão rằng : « Tiểu tử tên họ gì ? Và đêm hôm tăm tối đi đâu lạc đường vậy ? » Tôn Bão nghe hỏi quì xuống bày tỏ tên họ và thưa rằng : « Tôi theo bà tôi ra quan ải coi giải trận đồ, rủi nữa chừng trời tối, khiến tôi đi lộn đường, nên lỡ bước đến đây, xin lệnh bà miễn tội. » Bà ấy nói rằng : « Ta đã rõ biết bà người ra khán trận cũng không làm gì nổi. Vậy thôi người đi ăn cơm đi, rồi ta sẽ nói chuyện. » Bà ấy nói như vậy liền khiến tữ hữu đi dọn đồ cho Tôn Bão ăn. Tôn Bão cũng chẳng kiên từ, bước lại thấy có bảy trái Hồng đào lấy ăn rồi, ăn luôn năm gói Hồ đào nhục nữa. Khi Tôn Bão ăn uống xong bà ấy nói rằng « Ta ở chốn này gần bốn trăm năm không thấy ai đến, mà ngày nay có một mình người tới đây cũng là túc duyên

đó. Thôi ta cho người một bộ binh thơ phải rắng mà học cho nắm lòng, phòng khi sau ra khuôn phò Tống chúa, giúp việc nước nhà. Còn bây giờ đây ta nói cho người rõ: cái trận Bắc Phiên nó lập đó trong quyển thứ ba có nói, người cứ xem đó mà coi thì biết hết. » Bà ấy dặn dò rồi giao bộ thiên thư cho Tôn Bảo và khiến người dẫn nẻo cho Tôn Bảo đi ra. Tôn Bảo lạy tạ lãnh thiên thư trở ra lên ngựa đi khỏi mé rừng tới đại lộ, thì trời đã gần sáng. Người chỉ đường cho Tôn Bảo đó trở lại, còn Tôn Bảo đi một khúc xa, gặp nhà ở gần nơi mé lộ, Tôn Bảo ghé lại hỏi thăm mới rõ rằng: Chỗ đó là nơi miếu võ của bà Kinh Thiên thánh mẫu thuở xưa, đã lâu năm nên hoang phế, nhưng nay còn cơ chỉ lại đó mà thôi. Tôn Bảo khi ấy mới nghĩ rằng « Việc này chẳng phải là ngẫu nhiên, ấy là kỳ ngộ. » Tôn Bảo hỏi thăm biết rồi liền lên ngựa và đi và giờ thiên thư ra đọc thuộc lâu hết rất nên mừng rỡ.

Có bài thơ rằng :

*Anh hùng may gặp chuyện kỳ phùng,
Một cuốn binh thư đã phép dùng.
Phá trận ra tài phò Thánh chúa,
Rõ ràng Dương thị lập kỳ công.*

Nói về lúc này Dương lệnh bà ra tới Quan ải, thì thấy Tôn Bảo đến trước kêu mừng. Lệnh bà xem thấy thất kinh, liền hỏi rằng : « Vì làm sao mày theo tao đây ? » Tôn Bảo và nói và cười rằng : « Khi cháu đi chơi, về thấy vắng bà, cháu có hỏi ở nhà. Ai cũng nói bà vào cung, cháu bèn lén chạy theo vô tới cửa quan. Người giữ cửa nói : Bà với Thiên sứ mới đi, nên cháu mượn ngựa cỡi theo bà và ra đây thăm cha cháu luôn thể. » Dương lệnh bà nghe nói chắt lưỡi, lắc đầu và mắng rằng : « Thiệt mày quân hoang ! Muốn đi đâu thì đi không sợ gì hết. » Lệnh bà nói rồi lật đật vào dinh ra mắt Thiên tử. Chơn tôn xem thấy cả mừng, mời ngồi và bày trà nước đãi đằng rất hậu. Khi trà nước xong xuôi vua Chơn tôn nói rằng : « Trẫm

cảm ơn Lão phu nhờn chẳng nài công khó ra đến đây, thiệt hết sức vừa lòng lắm. » Chơn tôn mừng rỡ rồi hỏi qua việc đồ trận. Dương lệnh bà tâu rằng : « Tiên phu tôi ngày trở đầu về núi có để lại một bộ binh thư, mà chẳng biết trận đồ Phiên tướng lập đây có hay không, trong bộ ấy tôi chưa rõ. Vậy xin Thánh thượng dung cho thân thiếp ra xem trận rồi về tôi sẽ tấu lại. » Vua Chơn tôn nhậm lời, Dương lệnh bà lui ra ngoài dinh an nghỉ. Ngày thứ Dương lục Sứ dẫn hết Chiến tướng theo hộ lĩnh mẫu từ lên đài xem trận thế. Khi binh Tổng kéo ra đến đó. Bên dinh Phía xem thấy biết rằng có người ra xem trận, liền thượng cờ hiệu lĩnh ra điều động trận đồ. Bên này Dương lệnh bà xem thấy đủ các trận, tháo mũ hỏi và nói rằng : « Trận lập coi phải phép, nhưng mà chúng nó bày ra nhữn thế khác nhau. Thiệt là mịt mịt binh đao chom chồm, đặng đặng sát khí lẫn xăn, quả là Thiên môn kim lửa trận, nhưng mà sắp đặt biến hóa một cách lạ thường rất khó phá. » Tôn Bảo đứng một bên nghe bà mình nói khó phá, thì cười và lại gần nắm tay Dương lệnh bà mà nói rằng : « Bà đừng có lo rằng khó, nếu bà muốn phá đồ như trở tay. Vì chúng nó lập còn thiếu như vậy : Nơi Ngọc hoàng điện thiếu một cái Hừng sáng, chỗ Thanh long trận, thiếu một cái Huỳnh hà, nơi Bạch hổ trận, tả hữu thiếu hai cây Huỳnh kỳ, cũng ở trong trận còn thiếu hai cái Kim dâm, và trận Huyền vô còn thiếu một cây cờ Nhật nguyệt nữa. Nếu như lệnh bà muốn phá, tỷ chẳng khác như gió thổi, giây phút mây tan vậy, có đủ chỉ đầu mà bà lo sợ. » Dương lệnh bà khi nghe Tôn Bảo nói, thì thất kinh, liền nói rằng : « Vậy chờ tại làm sao mà mầy rõ đặng việc trận đồ như vậy ? » Tôn Bảo bên thừa thiệt chuyện đi lại đường gặp bà Kinh Thiên thánh mẫu cho bộ binh thư. Dương lục Sứ nghe con nói rất mừng, võ trún nói rằng : « Ấy là Hồng phúc của Thánh Hoàng nên khiến có cái kỳ ngộ đường ấy. » Lục Sứ nói rồi xuống đài kéo binh về trại cùng Dương lệnh bà vào thẳng ngự dinh thuật chuyện Dương tôn Bảo đặng binh thư, và biết đồ trận còn thiếu vậy vậy... Vua Chơn tôn,

nghe nói các việc liết sức vui mừng và hỏi rằng : « Như nay Dương tôn Bảo đã biết trận thế rồi, vậy chớ khinh định chừng nào xuất binh đánh. » Lục Sứ tâu rằng : « Xin Bệ hạ dung cho cha con tôi nghị lại, rồi sẽ tấu cho Thánh thượng tường. » Chơn tôn nhậm lời, Lục Sứ lui ra trung quân, đòi Tôn Bảo hỏi rằng : « Theo ý con định ngày nào xuất binh phá trận, con nói cho cha rõ. » Dương tôn Bảo thưa rằng : « Con chắc Bắc phiên làm sao nó cũng lấy ngày Can chi mà bố liệt ; nay ta muốn phá trận, cũng phải lựa ngày Can chi ấy mà phá mới đúng cho. » Lục Sứ nghe con nói phải, khen vui, và liền ra lời khiến các dinh, đầu đó kiểm điểm cho sẵn sàng, đợi lệnh kỳ điều khiển. Các tướng đều vâng mạng sắp đặt huân thành ; chẳng dè trong dinh có một quan đại thần theo hộ giá, là Vương xu mật, hay rằng : Dương tôn Bảo biết trận đồ của Bắc Phiên làm không đúng toàn vẹn, liền viết một cái mật tớn sai người tẩm phúc qua dinh Phiên cho hay các việc. Khi Hoàng giăng Thọ liếp đăng tin kín của Vương xu mật, thì thất kinh, vội vàng lên ngựa về đại dinh cho Tiều thái hậu hay tự sự. Tiều Hậu cũng hoảng vía, lật đặt cho đòi Lữ quân sư lập tức. Lữ Khanh không biết chuyện gì, liền xách áo đến đại dinh phục chỉ. Tiều thái hậu hỏi rằng : « Vậy chớ trận thế Quân sư lập sơ sót làm sao ? Trẫm mới đăng tin bên dinh Tổng, nói rằng : Có người kỳ tài ra xem trận, biết là Quân sư lập trận ấy không đúng vẹn toàn, cho nên bên dinh Tổng đã lựa ngày ra phá trận. Nếu trẫm chẳng có người tẩm phúc bên dinh kia, thì việc lớn ấy đã hư hỏng. » Lữ quân sư nghe nói ngẫm nghĩ một hồi rồi tấu rằng : « Thật cũng có chỗ sơ, nhưng bởi tôi tưởng bên Tổng không người biết, nên có lòng khi dễ đó. Vậy thôi để tôi ra thêm cho đủ phen, dầu cho có Hiên Viên giáng thế đi nữa phá cũng không nổi. » Tiều hậu nói : « Vậy thì Quân sư hay đi sửa lại cho mau và đừng cho quân Tổng nó rõ, để chúng nó cứ đại binh vào, ắt làm tay ta huýt tróc. » Lữ quân sư vâng mạng từ tạ lui ra, lập tức thẳng tới trận truyền rằng : « Ngọc hoàng điện đốt thêm một cái lồng đăng, Thanh long trận khai thêm một cái Huyền hà, Bạch hổ

trận, dựng thêm hai bên hai cây Huỳnh kỳ cùng phía trong trận thêm hai cái Kim dóm, Huyền vũ trận thêm một cây cờ Nhật nguyệt nữa. » Các tướng vung mạng dàu đó thêm, sửa đều theo phép ; sát khí lại càng lừng lẫy hơn nữa. Khi điều động, mây gió bụi cát dậy lên mù trời đất.

Thiệt là :

*Chỉ vì gian nịnh thông mưu kế,
Nên khiến con qua loạn chiến công.*

Đây nói về bên dinh Tống dàu đó đều vàng theo cách thức của Dương tôn Bão điều khiển và Dương lục Sứ lựa dựng ngay vào tấu các việc khởi binh cho vua hay. Vua Chơn cả mừng, liền ra lệnh cho các dinh tỵ tới giáo trường đợi lệnh. Các dinh trại đặc lệnh đều sẵn sửa ra giáo trường hết. Khi ấy Dương tôn Bão dẫn bọn Mạnh Lương và Nhạc Thắng lên tường đài xem trận lại. Tôn Bão mới xem qua, thấy trận đồ sửa lại thình thốt rất kinh hồn ! Bèn la lớn lên một tiếng nhào ngựa xuống tường đài, bọn Mạnh Lương không rõ làm sao cũng nhảy theo đỡ phò luôn về trại, chạy báo cho Lục Sứ hay. Cả dinh đều dậy lên chạy tới cứu, hồi lâu Tôn Bão mới tỉnh. Lục Sứ hỏi : « Nhon do làm sao mà duyên cớ đường ấy ? » Dương tôn Bão thưa rằng : « Chẳng biết ai thông mưu với Phiên tướng, cho rõ sự sơ lược của nó ra, bây giờ chúng nó đã sửa trận lại vẹn toàn rồi, không thể nào ra binh phá nổi ; nếu may mà có Chơn tiên giáng thế mới trừ được chớ. » Dương lục Sứ nghe con nói vừa dứt, liền té ngựa ra bắt tỵ như cơn gió. Dương lệnh bà thấy con chết giữ, thì buông tiếng khóc lên ! Còn các tướng xúm đỡ thuốc men chẳng dứt. Tôn Bão lại nắm tay Dương lệnh bà kêu và nói rằng : « Xin bà khoan khóc, mau cho thỉnh lệnh Bác điện hạ đến đây thương nghị. » Dương lệnh bà nghe lời Tôn Bão liền cho thỉnh Bác vương. Bác vương hay tin lập tức tới trung quân, Dương lệnh bà mời vào trong thuật các việc. Bác vương bèn đi đến chỗ nằm, thăm Dương lục Sứ và nói rằng : « Nay quân mã có

nán, vậy để tôi về lại dinh bầm tấu. » Bức vương nói rồi liền từ giả ra về ; vào ngay đại diện tâu rằng : « Nay Dương lục Sứ mắc tại nhẽo nặng lắm ! Xin bệ hạ giáng chỉ đòi lương y điều dưỡng cho n trỗi. » Vua Chơn tôn nghe tâu là mồ hôi hột và nói rằng : « Nếu Diên Chiêu có điều nào, thì giáng san trản biết làm sao bây giờ ? » Bức vương tâu nữa rằng : « Xin bệ hạ ra bằng văn cầu danh y đến cứu bịnh cho Lục Sứ trước, còn các việc sau sẽ tính. » Chơn tôn nhậm lời liền ra bằng văn khiến đem treo nơi ngọ môn cầu danh y đến. Tả hữu vưng lệnh đi liền, qua ngày sau có ông già đầu bạc đến gõ bằng văn, quân giữ bằng liền dẫn ông già ấy vào ngay đại diện ra mắt vua Chơn tôn. Vua Chơn tôn xem tướng mạo ông già ấy bèn hỏi rằng : « Vậy chờ thầy ở đâu ? Và tên họ chi ? Xin nói cho trẫm biết. » Ông già ấy tâu rằng : « Tôi ở tại Bồng lai sơn, tên Hồn họ Chung, tục danh là Chung đạo sĩ. Nay tôi có hay Dương tướng quan bị lo phá trản mà mang lấy bịnh hiểm nghèo, nên tôi đến cứu nạn cho người và giúp phá luôn trản ấy cho Thánh hoàng một thể. » Vua Chơn tôn nghe nói qua những lời nói của Chung đạo sĩ, thì biết là có kỳ tài, bèn cho người dẫn Chung đạo sĩ đi coi bịnh cho Dương lục Sứ. Chung đạo sĩ đi khám bịnh xong rồi trở lại tâu rằng : « Bịnh ấy tôi cứu được. » Vua Chơn tôn hỏi rằng : « Tuầy dùng thuốc chi, hay là châm chích ? » Chung đạo sĩ tâu : « Bịnh ấy bị âm khí thọ thương, cho uống có hai vị thuốc thì lành bịnh, nhưng mà hai vị đó khó tìm lắm. » Chơn tôn hỏi : « Hai vị ấy là tên chi ? Xin cho ta rõ. » Chung đạo sĩ tâu : « Nếu bây giờ có tóc của Long mẫu và râu của Long công, đốt đi hòa với nước, uống vào một chút, ắt tức thì ngồi dậy. » Chơn tôn nghe nói hay quá, liền hỏi phăng tới rằng : « Hai vị đó đi phía nào mà kiếm bây giờ được ? Xin thầy chỉ cho ta khiến người đi tìm kiếm. » Chung đạo sĩ tâu : « Long tu không có ở xa, nơi mình bệ hạ đó có. Còn tóc Long mẫu, thì phải qua bên dinh Bắc Phiên xin tóc của Tiều thái hậu đó mới được. » Vua Chơn tôn nói : « Tiều hậu là cữu nương của ta, làm thế nào mà nói cho được. Như kiếm thuốc khác thế vô đó

có đựng chẳng ? Còn nếu Đạo sĩ mua đing giá bao nhiêu, trăm cũng xuất vàng bạc cho Đạo sĩ mua, trăm không tiếc. » Chung đạo sĩ tâu : « Không có phương chi thể và món đồ đing, day có tóc rồng xứng vị vón râu rồng mà thôi, nếu có, tức thì uống mạnh. » Vua Chơn tôn nghe nói gắt thì lo râu ! Bức vương thấy vậy tâu rằng : « Bộ tướng của Diên Chiếu có nhiều người bạt tụy, xin Bộ hạ giáng chỉ cho mấy người ấy đi tìm, họa may cầu đặng. » Chơn tôn nhậm lời, bèn khiến Chung đạo sĩ tạm lui an nghỉ, và hạ chỉ cho bộ hạ của Dương lục Sứ đi tìm tóc Tiêu Thái hậu. Dương lệnh bà nghe có chỉ truyền chuyện khó và chúng tướng thấy lặc đầu, liền ra kêu Nhạc Thắng mà nói rằng : « Tóc của Tiêu hậu vả chẳng là vật khó kiếm, nhưng mà không khó đần, chỉ khó kiếm người cơ mặt đi đó thôi. » Nhạc Thắng nghe nói vậy, hỏi liền : « Chẳng hay Lão phu nhơn có kẻ chi kiếm đặng, xin nói cho tiểu tướng lựa người đi. » Dương lệnh bà nói : « Ngày trước ta có một đứa con thứ tư, nó cái tên đòi họ, qua làm Phò mã bên Bắc phiên ; bây giờ đây, như có người qua thông tin cho nó biết, ắt là có vật ấy chứ chẳng không. » Nhạc Thắng nghe nói cả mừng, liền thưa rằng : « Trong quân ta bây giờ đây có một mình Mạnh Lương tướng mạng lớn, xin lệnh bà đòi vào sai người đi ắt đặng việc. » Dương lệnh bà nghe nói, liền sai kẻ tả hữu đi kêu Mạnh Lương vào.

Hồi thứ tư

Mạnh-Lương lấy tóc về làm thuốc.

Lục-Sứ nghe qua giận chém con.

Mạnh Lương nghe có lệnh đòi, lật đặt vào bãi mạt. Dương lệnh bà nói rằng : « Nay ta có một chuyện cậy tướng quân qua Bắc phiên kiếm thuốc cho con ta, tướng quân có không chịu chẳng ? » Mạnh Lương thưa : « Tôi mang ơn lão

gia rất trọng, dầu cho muốn thác cũng chẳng nài. » Dương lệnh bà thấy Mạnh Lương không từ chối thì rất mừng, liền dặn nhỏ phải đi như vậy... như vậy... ắt xong. Mạnh Lương vâng lệnh lui ra, thì trời đã tối, bèn đi thẳng vào dinh Chung đạo sĩ hỏi rằng : « Nay tôi vâng lệnh qua Bắc Phiên tìm tóc, chẳng hay thầy muốn nhiều hay ít ? » Chung đạo sĩ xem tướng mạo Mạnh Lương, thì gật đầu và nói rằng « Người đi ắt xong chuyện. Còn chuyện kiếm tóc đó cũng chẳng cần nhiều ít, miễn có thì thôi, duy có hai việc này rất trọng : Một là khi kiếm được tóc rồi, thì phải lên ra sau ngự uyển của Tiều hậu bắt cho dựng con ngựa Bạch hoa mã đem về cho Tôn Bảo cỡi đi phá trận. Hai là phía sau vườn hoa của Tiều hậu có một cái giếng kêu là Cửa nhân lưu ly, chừng người làm dựng giếng ấy rồi, thì phải mau kiếm đất, cát lấp bít bết một con mắt đi, thì trận Thanh long kia vô dụng. Bởi vì trận Thanh long nó có làm Cửa khúc thủy. Nước trong giếng Cửa nhân lưu ly phát ra, nếu lấp dựng một mạch nước giếng ấy, thì trận đồ chúng nó lập đó dễ phá như trở tay. Thôi, người về đi cho kịp, ắt dựng việc. » Mạnh Lương vâng lệnh lui ra về thăm sửa lên ngựa ra khỏi Tổng dinh, xảy gặp Tiều Táng, Mạnh Lương ngừng ngựa lại hỏi Tiều Táng rằng : « Người đón ta có chuyện chi nói chẳng ? » Tiều Táng nói : « Không chuyện chi nói hết. Chỉ vì tôi thấy ca ca đi việc rất hiềm nghèo, nên tôi đón anh cùng đi cho có bạn. » Mạnh Lương nói « Ta đi có việc cơ mật mà đem người đi sao được ? » Tiều Táng nói : « Việc kín của anh đi đây tôi nào dám tiết lộ cho ai hay sao, xin anh chớ ngại. Tôi chỉ muốn theo cùng anh là phòng khi giúp đỡ trong lúc hiềm nghèo xảy đến đó mà thôi. » Mạnh Lương không biết nói làm sao, và thấy Tiều Táng nói hết tình, nên mới chịu cho đi. Lúc đó hai người đồng thượng lộ, đi sáng đêm mới tới thành U châu. Hai người chờ cho thiệt sáng vào tiệm nghỉ ngơi. Mạnh Lương nói nhỏ với Tiều Táng rằng : « Người khất tạm nghỉ đây, đợi ta vào thành hỏi thăm tin tức phò mã, rồi ta trở ra. » Tiều Táng chịu ở đó chờ, Mạnh Lương sửa soạn giả làm như người Phiên, đi vô thẳng trong

thành hồi ra tin Dương thị, Mạnh Lương làm bộ đi chầu bẩm vào đại nội phủ Tứ lang, may gặp người đứng ngoài đang hóng gió. Mạnh Lương rất mừng, bước tới kêu Tứ lang nói hết sự tình Lục Sứ như vậy... như vậy... Tứ lang nghe nói tháo mồ hôi, liền nói nhỏ lại rằng : « Chỗ này có nhiều người lui tới lắm, vậy người mau ra ở ngoài đợi ta tính kế, mai người sẽ vào mà lấy vật ấy. » Mạnh Lương vâng lệnh lập tức lui ra. Còn Tứ lang vô phòng, tính đến nửa đêm mới sanh ra một kế, thỉnh lính la lớn và làm bộ nhào lộn tung bừng, Quỳnh Nga công chúa thất kinh, lật đật dậy hỏi rằng : « Chẳng hay lang quân đau chi mà nhào lộn dữ tợn vậy ? » Tứ lang làm bộ vừa la vừa nói : « Đau bụng. » Quỳnh Nga công chúa liền khiến thị nữ đi rước lương y điều trị, Tứ lang cũng giả uống, nhưng mà làm bộ mửa đặng nhờ ra. Thuốc uống chừng nào Tứ lang giả bộ đau thêm chừng nấy. Lúc đó Quỳnh Nga công chúa xinh xinh ôm đỡ năn nỉ bệu bạo nói rằng : « Phò mã đau chi uống thuốc đã hết nhiều mà không thấy giết giảm, lại càng lừng lầy làm hung vậy ? Bây giờ thiếp biết tính phương nào cho Phò mã lành bệnh. » Tứ lang nghe công chúa nói lại càng giả đồ rên siết tới và nói rằng : « Thuở ta xuân niên thường đi chinh chiến rất nhiều, cho nên tử huyết nó lưu tại phúc trung, bây giờ nó làm đau đường ấy. Thuở nọ ta có đau một lần dữ quá, mà uống chi cũng không hết, nhờ có món Long tu đốt hòa với nước lã uống hết mà thôi. Từ đó đến giờ không có nữa, sao bây giờ nó phát lại. » Quỳnh Nga công chúa nói : « Long tu thì ở bên Nam triều mới có, bây giờ biết làm sao kiếm cho đặng ? » Tứ lang nói rằng : « Đây bây giờ không có Long tu, nếu có Long phát uống thế cũng xong. » Quỳnh Nga công chúa nghe nói ngỡ thiết rất mừng mà nói rằng : « Nếu uống thế món ấy đặng, thì chẳng khó chi, vậy để tôi viết sớ khiến người ra quan ải tàu với lệnh Mậu từ, xin về cho Lang quân uống. » Tứ lang nói : « Như nàng có lòng tưởng ta, đặng vậy rất tốt lắm ! » Quỳnh Nga lật đật viết sớ khiến quân mã ký học tốc cù sớ ra quan ải cho Tiêu thái hậu hay. Giây phút sớ ra đến đại dinh, Tiêu thái hậu mở ra xem thấy tự sự,

liền nói rằng : « Neu Phò mã đau chứng ấy mà tóc ta uống
đặng lành, thì ta có liếc gì với con rề. » Tiều hậu nói rồi liền
bớt một mé tóc, đưa cho quân kỵ đem về. Chẳng bao lâu
quân đem tóc về đến phủ, Tứ lang giả giọng đi đốt một ít sợi
uống cầm chừng, còn bao nhiêu đều giấu hết. Khi Tứ lang
uống tóc đốt vào vừa khỏi cở, thì thấy hiệu nghiệm như thần;
giây phút cười, nói coi chỏi hỏi. Quỳnh Nga công chúa lúc
ấy rất vui mừng, vợ chồng chuyện vãn chẳng dứt ! » Kể đó
Mạnh Lương lên vào phía trước hiên tây, Tứ lang giả đi
tiều đem tóc ra giao cho Mạnh Lương, Mạnh Lương từ giả
cấp kỳ lui ra quân dịch ; giao lại cho Tiều Táng và dặn rằng :
« Em về trước, còn anh mặc ở lại lên bắt trộm ngựa và đi
lắp mạch nước Cửu nhãn lưu ly. » Tiều Táng vàng mạng.
Lúc đó hai người phân tách, một đảng trở lại Tổng dinh, một
đảng lên vô thành đi lắp giếng. Mạnh Lương lúc đó
giã bộ như tướng Bắc Phiên, vào ra nơi thành U châu làm
quen với người này, kết liên với kẻ nọ, đặng trước là học
tiếng, sau hoi dò thể thần. Cách ít bữa sau anh ta kiếm thổ
đặng, vô lợt vào vườn hoa của Tiều hậu, ra phía sau quả thấy
một cái giếng có chín lỗ mọi nước, trào lên in hình như con
con mắt. (Cho nên kêu là Cửu nhãn).

(Xem tiếp tập 3)

*In, xuất bản và phát hành
tại nhà in*

TÍN DỨC THU' XÃ

25 đường Sabourain — Saigon

Điện thoại : 20.678

THẬP-NHỊ QUẢ-PHỤ

CHINH TÂY

Lúc đó Mạnh Lương đi kiểm đá, gạch chung quanh lối đó, lấp bít đặng một mạch nước hết trào lên ; Mạnh Lương liền trở qua phía Ngự uyển, đưa một cái chiếu giả cho người giữ ngựa và nói dối rằng : « Bộ hạ sai ta về giao chiếu cho người, mà bắt con ngựa này đem ra giáo trường mà dượt cho nó ra căng, kéo dể cầm lâu ngày nó tồi túng. » Người giữ ngựa cũng vô ý, coi sơ qua cái sơ và thấy ấn son đỏ, còn dấu mới ràng ràng, nên không ngờ sự chi gian giáo, bèn mở khóa giao ngựa cho Mạnh Lương. Mạnh Lương lên đặng lưng ngựa xông riết ra giáo trường làm bộ chạy quần bay bọ đó ít vòng, chờ cho mặt trời thiết sầm và coi bộ vắng người, lên riết ra khỏi cửa thành cong lưng nhắm đường về dinh mình phóng miết. Quân Phiên chừng hay đặng bị điểm gạt bắt ngựa vua, đều tốc binh mã rượt theo, thì Mạnh Lương đã về tới giải hạn Tống. Quân Phiên theo đến đó ngó mà chịu, rồi kéo nhau về. (Câu chuyện như vậy, mà chẳng tiết lộ chi hết, vì phiên quân cho Mạnh Lương là thằng ăn trộm ngựa mà thôi). Lúc này Mạnh Lương mới hết lo sợ, huân đãi đi suốt một đêm mới về tới trại, vào thẳng nội dinh ra mắt Chung đạo sĩ và thưa rằng : « Ba việc thầy sai tôi đó, đều làm xong. » Chung đạo sĩ khen và nói rằng « Như vậy người mới phải tay bộ hạ của Dương gia đó. » Chung đạo sĩ nói rồi liền đi thỉnh Long tu. Nội ngày ấy Dương lục Sứ uống hai món đó rồi, ngồi dậy chơi hời cũng

như không đau ốm chi hết. Lúc đó vua Chơn tôn thường hay hỏi thăm bệnh căn Lục Sứ, còn Lục Sứ khi vừa mạnh liền vào chầu ra mắt thăm vua. Vua Chơn tôn rất vui mừng, liền hỏi Dương lục Sứ về dinh dưỡng an thân thế. Kể đó vua Chơn tôn cho đòi Chung đạo sĩ vào,ặng khen tặng. Chung đạo sĩ hayặng tin, liền sửa áo khăn vào triều bái xong xuôi, vua Chơn tôn nói rằng : « Ta rất ngợi khen đạo sĩ, cứu lành bệnh Dương tướng quân, thật ta hết lòng cảm tạ. Vậy bây giờ thầy muốn quan tước chi, hay là vàng bạc bao nhiêu ta trọng thưởng? » Chung đạo sĩ tâu rằng : « Bần đạo thật chẳng muốn vật chi trong dương thế, mộ có một chuyện tu hành mà thôi. Nay chỉ vì Dương gia có nạn, nên tôi xuống cứu bệnh căn, và giúp Bạ hạ lui thua trận đồ cho an bang nhà nước đó mà thôi. » Chơn tôn nghe nói cả mừng và nói lại rằng : « Nếu thầy có lòng ấy, trăm nguyện khắc tên thầy vào kim thạch. » Chung đạo sĩ cảm tạ ơn vua và tâu nữa rằng : « Nay Thánh thượng muốn phá trận thế mau thì chưaặngặng, xin dung cho tôi dạy chỉ cho Tôn Bảo thành thuộc một ít ngày, choặngặng có người cảm binh khiển tướng. Vả chẳng trận chúng nó lập đây lớn lắm, ta phải dùng tướng tá cho đồng mới đủ người điều khiển. » Chơn tôn nhậm lời tấu, và phong cho Chung đạo sĩ làm Phụ quốc phò vận chánh Quân sư, vàặngặng phép khiển sai tướng soái từ bực ngự dinh sắp xuống chầu đợi tấu. Chung đạo sĩ tạ ơn lui ra, rồi sang luôn qua dinh Lục Sứ. Lục Sứ ra thỉnh vào trong làm lễ mừng và tạ ơn. Chung đạo sĩ hỏi rằng : « Nay quý thểặngặng bệnh an chưa? » Lục Sứ thưa : « Tôi rất đợi ơn Tiên sanh có lòng cứu tử. Hôm nọ thiệt tôi chẳng biết chi, bữa nay trong mình khỏe như không có đau chi hết vậy. » Chung đạo sĩ nói : « Vậy thì hôm nay tướng quân giao lĩnh lang cho tôi chỉ bảo, phòng ngày xuất trận cảm binh. » Lục Sứ nghe nói rất mừng, liền cho đòi Tôn Bảo. Tôn Bảo ra tới, Lục Sứ khiển Tôn Bảo lạy và kêu bằng thầy. Tôn Bảo lạy rồi, Chung đạo sĩ hỏi Tôn Bảo rằng : « Trong chư tướng nội đây có mấy người dùng sai khiển điặng. » Tôn Bảo thưa : « Trong mấy người này đều là anh hùng hào

kiệt hết, nếu Sư phụ muốn dùng người nào cũng được. » Chung đạo sĩ nghe Tôn Bão nói, liền khiến rằng « Hò giêng Hiền qua Thái hành sơn đòi Kim Đầu mã thì bảo đem hết bộ binh qua thỉnh lệnh ; Tiêu Táng trở về Vô nịnh phò đòi Bắc Nương, Cửu Mụi và Sài thái quận ; Nhạc Thăng ra ngoài Phần châu khẩu, Hồng đồ trấn, đòi đại tướng Vương Quới về. Còn phần Mạnh Lương đi lên Ngũ đài sơn thỉnh cho đặt Đương ngũ Lang. » mấy người đều vâng, lập tức đi liền, Chung thái sư sai khiến xong rồi, liền dẫn Tôn Bão về dinh mình chỉ việc này việc nọ.

Đây nói về Mạnh Lương đi tới Ngũ đài sơn trước, vào ngay hậu liêu ra mắt Ngũ Lang hòa thượng mà thưa rằng : « Nay quốc gia có sự, sai tôi lên thỉnh ngài xuống giúp giùm một trận. » Ngũ Lang nói : « Hồi trước ta có xuống giúp giùm một trận nơi Đoàn châu rồi thì thôi, nay ta quyết chí qui y Phật pháp nào biết đến việc binh gia, mà còn tới đây khuấy rối cho ta nữa. » Mạnh Lương thưa : « Xin Sư phụ niệm tình bốn quan tôi xuống giúp một lần nữa. Bởi vì bên Tiêu hậu có lập một trận kêu là Thiên môn rất lợi hại, mà trong triều không có người đủ cho Chúa soái tôi dùng, nên mới khiến tôi lên thỉnh Sư phụ xuống giúp cho bốn quan tôi một phen nữa, xin Sư phụ chớ từ. » Ngũ Lang hòa thượng nói : « Như người muốn ta đi, thì nghe ta dặn : Bây giờ người phải qua Mộc các trại gần nơi đây, phía cửa sau có hai cây Giáng long, mọc hai bên cửa đó ; người làm sao đốn cho đặng cây ở bên phía tả đem về đây cho ta làm cán búa, thì ta mới chịu đi, bằng người kiếm không đặng, ta có xuống cũng vô dụng. Bộ người khi chưa rõ, để ta nói hết cho mà nghe. Vả chẳng bên Bắc Phiên nó có hai con nghệt long. Hồi trận Đoàn châu đã phục đặng một ; bây giờ còn một là Tiêu thiên Tả đó. Nếu kiếm đặng cây Giáng long ấy cho ta dùng, mới trừ nó đặng. » Mạnh Lương thưa : « Nếu Sư phụ muốn vật ấy tôi phải ráng công đi. » Ngũ Lang hòa thượng nhậm lời, Mạnh Lương già từ trở qua Mộc các trại. Khi

Mạnh Lương đi gần đến trại, rồi gặp Trại chủ là con gái của Định thiên vương. Người con gái này tên là Mộc kim Hoa, tặc danh hay kêu là Mộc quế Anh. Mộc quế Anh này võ nghệ rất cao cường, còn nghề bắn thì bá phát bá trúng, lại còn có phép tam khẩu phi đao cùng phép biến hóa càng linh nghiệm hơn nữa. Ngày đó Mộc quế Anh đương dẫn bộ hạ đi săn bắn chơi, kéo nhau vừa đến mé rừng kia, bỗng thấy một con chim bay tới. Mộc quế Anh trông cung ra bắn trúng, chim ấy sa ngay trước mặt Mạnh Lương. Mạnh Lương xuống ngựa lượm con chim ấy vừa rồi, xãy thấy một lũ lâu la, bốn năm mươi chạy tới kêu Mạnh Lương và nói rằng : « Người nào lượm con chim đó, mau trả lại đây, thì bọn ta dung tánh mạng, nếu không thì đừng có trách số. » Mạnh Lương nghe nói như vậy thì xung tằm, dừng ngựa lại, bọn kia chạy tới hành hung, bị Mạnh Lương đánh lăn cù, trở lại báo cho Mộc quế Anh hay. Mộc quế Anh tức giận giục ngựa rượt theo, còn Mạnh Lương đứng nghỉ ngơi đao đương đợi. Mộc quế Anh tới gặp mừng lớn tiếng và hỏi rằng : « Đồ cường nô ! Ở đâu dám tới đây mà tranh đấu vậy ? » Mạnh Lương không thèm nói rằng chi hết, cứ việc huơ đao giục ngựa tới chém Mộc quế Anh. Mộc quế Anh giờ thương ra dờ. Đánh đến bốn năm chục hiệp, Mạnh Lương liệu thế cự không lại, bèn lui ngựa chạy dài. Mộc quế Anh để cho Mạnh Lương chạy không rượt theo, liền truyền lệnh cho lâu la ra hiệu phéo, dặng cho các nẻo phân giữ mấy đường. Lúc ấy Mạnh Lương tới lui gì cũng không dặng, chạy, nẻo nào cũng có người chặn giữ nẻo nấy; túng quá, Mạnh Lương kêu lâu la nói rằng : « Thôi, tao trả con chim lại cho bay, bay để đường cho tao đi thông thả. » Bọn lâu la nói : « Nếu trong lưng người có đủ một trăm lượng bạc đưa ra, thì ta sẽ cho đi lập tức, chứ chẳng phải một con chim đó không mà đủ. » Mạnh Lương đứng nghĩ « Mình mắc đây chẳng khác nào như bị trúng vậy, tứ hướng đều rừng, còn lâu la chúng nó bao giăng như bát quái. Nếu không tiền đóng cho nó thì ở đây cả năm ra cũng chẳng dặng. Vả nay mình có việc gấp mà ở đây đánh

lộn với nó ích gì, chi bằng lột mao thề cho nó mà đi, thì dặng toàn vẹn.» Mạnh Lương nghĩ như vậy, liền lấy mao kim khôi xuống đưa cho bọn lâu la và nói rằng: « Nay tao đi lữ đảng không tiền đóng mải lộ cho bay, vậy tao thề dờ cái nón tao đây, rồi ít bữa tao tới chuộc có dặng chăng ? » Bọn lâu la lấy cái mao đem về thưa lại cho Mộc quế Anh hay. Mộc quế Anh chịu cho thề mao và biếu thả Mạnh Lương. Khi ấy Mạnh Lương đi dặng, tuốt về Tống dinh thưa sự tình đầu đuôi gốc ngọn cho Dương lục Sứ rõ. Lục Sứ nói: « Nếu có sự ngăn trở đường ấy, bây giờ biết liệu lẽ nào ? » Dương tợn Bảo khi đó có ở tại dinh, nghe Mạnh Lương các điều, thì tức giận, ra thưa với cha rằng: « Bât tiểu này xin đi với Mạnh Lương một chuyến thử coi. » Lục Sứ nói: « Ta e sức con không thể đủ chống ngăn với chúng nó. » Tôn Bảo thưa: « Xin cha cho con đi, nếu con không đủ thể chống ngăn thì con kiếm mưu kế mà trừ lủ nó. » Tôn Bảo nói rồi liền kéo một ngàn binh đồng đi với Mạnh Lương lên Mộc các trại. Mộc quế Anh hay tin lâu la về báo, liền sắm sửa nai nịt ra binh. Mạnh Lương xem vội ngó thấy bọn lâu la vừa kéo ra liền chỉ, xúi Tôn Bảo giục ngựa tới. Hai đảng giáp mặt, Tôn Bảo kêu Quế Anh nói rằng: « Ta nghe nói trại người có hai gốc Giáng long, vậy xin đó để nhin lại cho một gốc, dùng làm phép phá trận xong rồi, ta sẽ lên cầm tạ có dặng chăng ? » Quế Anh vừa cười vừa nói: « Hai gốc ấy thật quả có tại trại ta, nhưng mà ta muốn đó thử tài đây vài trận, như đó hơn dặng thì hai cây ta đều cho hết chẳng tiếc. » Tôn Bảo nghe qua nổi giận nói rằng: « Ta lấy lời khiêm nhượng mà nói, đó muốn đấu sức thì phải giữ mình. » Tôn Bảo nói rồi hươi giáo giục ngựa nhảy tới đâm Quế Anh. Quế Anh múa gươm cự lại. Hai đảng đánh hơn sáu, bảy chục hiệp đều cầm đồng. Lúc ấy Quế Anh giả hơi sút sức, giục ngựa chạy dài. Tôn Bảo thừa thế rượt theo, qua vừa mới khỏi núi, Quế Anh quày ngựa lại dương cung nhắm đầu ngựa Tôn Bảo buông ra một mũi, con ngựa bị tên nhảy dựng, làm cho Tôn Bảo nhào xuống đất nằm dài. Quế Anh giục ngựa tới bắt sống Tôn Bảo đem về trại. Khi

đó Mạnh Lương lục tục kéo hậu binh tới tiếp, thấy trên núi
tên bắn xuống như mưa. Mạnh Lương kéo binh lên không
đặng, lúng túng ở dưới núi, hết sức lo buồn, bèn nói với
quan sĩ rằng: « Chúng bay lui ra ít dặm, đóng binh đó nghỉ
tây, đợi ta kiếm thế cứu Tiểu quan, nếu ai làm chộp rộp
ta chém đầu chẳng thứ. » Quan sĩ vâng lệnh, đóng binh đợi
đầu đó chính tề.

Lúc này Mộc quế Anh về đến trại, khiến lâu la dẫn Tôn
Bảo ra trước nói rằng: « Người đã hơn ta rồi đó, ý muốn mấy
cây Giáng long, đừng ta khiêu bộ hạ nó đổ cho. » Tôn Bảo cả
giận hét lớn rằng: « Người có bắt đặng ta, chém giết gì thì
làm phước đi, chớ có dùng khổ hình đường ấy chẳng tốt đâu. »
Mộc quế Anh thấy Tôn Bảo anh hùng khí tượng, tướng mạo
khôi ngô và lời ăn nói khẳng khái thì nghĩ thầm rằng: « Nếu
lấy đặng người này làm chồng vợ, như vậy mới không uổng
cái đời mình trên thế. » Mộc quế Anh tưởng như vậy bèn kêu
bộ hạ lại khiến đi thăm tình thế coi Tôn Bảo có chịu cùng
chàng ? Mấy người bộ hạ vâng lệnh tới nói xa gần và đất đất
với Tôn Bảo. Tôn Bảo nghĩ thầm rằng: « Vì mình có chuyện
mới đến đây, mà rủi bị nó bắt như vậy, nếu không ừ hử với
nó thì hư việc cả. » Tôn Bảo nghĩ như vậy, liền nói với bộ
hạ của Quế Anh rằng: « Bọn người mau đi thưa lại nói rằng :
Nàng ấy có muốn ta làm chồng vợ, thì ta có một điều giao ước,
như nàng không chịu thì ta mới ưng, bằng không thì thôi.
Bởi ta vì cây Giáng long mà lên đến đây, bây giờ tại nàng gây
sự chuyện vợ chồng thì nàng phải cho ta cây ấy ta mới chịu. »
Bọn quan lâu la nói: « Tưởng chỉ gọi khó, chớ việc đó dễ
như chơi ; nếu chủ trại tôi không tưởng Tiểu quan thì thôi,
chớ thương rồi mấy cây Giáng long lại không đốn đặng. »
Bọn lâu la nói như vậy, rồi đến thưa các việc Tôn Bảo muốn
cho Mộc quế Anh nghe. Quế Anh cất đẹp, bèn đứng dậy đi
ngoe ngoáy ra mở trời cho Tôn Bảo và nói rằng: « Ấy là trời
khiến ta tưởng đó, sao đó còn làm núng làm yếu cho buồn
đây, thôi đứng dậy đi ngồi trên nói chuyện. » Quế Anh nói

như vậy, liền nắm tay Tôn Bảo dẫn vào trong, vội khiến làm dọn tiệc. Khi hai người ăn uống rồi đương trò chuyện việc mai xưa, bỗng phía ngoài có tiếng binh ó dấy. Giây phút có lâu la vào báo nói rằng : « Binh Tổng kéo đến vây ngoài, nên chúng tôi vào báo lại. » Tôn Bảo khi ấy nói với Quế Anh rằng : « Thôi nay đôi ta thuận tình giải cứu, xin đó dạy mở hết cửa trại cho chư tướng ta vào, đừng chướng nó vui lòng mừng rỡ. » Quế Anh nghe lời liền khiến mở cửa trại ra. Khi đó Mạnh Lương xuống ngựa vô thảng dinh trong, thấy Tôn Bảo cùng Quế Anh đương ngồi ngang nhau uống rượu, thì rất mừng và nói rằng : « Tiều bồn quan ở đây đất khoai, làm cho chúng tôi tán đởm kinh hồn, ngỡ là bồn quan làm lại nạn, nên chúng tôi nguyện hết lòng sanh tử vô đây. » Tôn Bảo dạy Mạnh Lương ngồi và nói sự tình làm vậy, làm vậy... Mạnh Lương nói : « Bây giờ quân tình gấp lắm ! Tiều bồn quan mau phải trở về, rồi sau sẽ tái hội. » Tôn Bảo nhậm lời, liền nói chuyện với Quế Anh đặng từ giả. Quế Anh thưa rằng : « Đôi ta mới gặp chẳngặng mấy hồi, bây giờ tôi ở, Lang-quân về, thiệt chẳng biết sao, chớ bụng tôi buồn quá lắm ! » Tôn Bảo nói : « Xin đó đừng có bịn rịn, đề ta về lo an việc nhà nước rồi, sau sẽ lên cùng nhau hội hiệp cũng chẳng muộn. » Quế Anh không biết sao phải ôm bụng chịu, nắm tay dẫn nhau đưa xuống khỏi núi. Hai người dục dặt chèo kéo nói tới nói lui, ý không muốn rời Tôn Bảo. Lúc ấy Tôn Bảo dặn Quế Anh rằng : « Như ta về tới dưới phá trập bằng an, thì chẳng nói làm chi, thoảng như có điều gì cần cấp, ta cho kẻ lên mời xuống, xin hiền nương chớ phụ. » Quế Anh chịu. Tôn Bảo khi ấy mới lên ngựa phàn tay, Quế Anh đứng ngó Tôn Bảo đi thiệt khuất mình mới chịu về trại.

Có bài thơ rằng :

*Thù địch gây nên một chiến công,
Nào hay duyên trước gặp anh hùng.
Lòng trời sum hiệp nên chồng vợ,
Đẹp đẽ giai nhân vẹn chữ lòng.*

Nói về Tôn Bảo từ cách Quế Anh kéo binh trở lại chẳng bao lâu đến trại. Tôn Bảo vào thẳng dinh trung, chịu tội với cha rằng : « Bất tiểu xin chịu tội, vì chẳng thính lệnh cha, làm cho thất cơ binh và khiến gầy đây cầm sắt nữa. Khi con lên đến Mộc các trại giao phong cùng Mộc trại chủ, thắng nó đặng, con thừa thế rượt vừa xuống khỏi nửa đèo, không dè nó bắn hay, trúng nhằm đầu con ngựa, làm cho con té xuống, chúng nó bắt đặng đem về dinh, may Mộc chủ trại có lòng nhân, nó không giết, nó lại khiến con vầy dươn kết bạn với nó. Nay việc đã dĩ lỡ ra rồi, nên con về chịu tội. » Dương lục Sứ nghe rõ mấy lời căn kể, liền thộp án hét lớn nói rằng « Đỡ bất tiểu, sao dám cãi gan ! Ta vì nước đứng ngồi không yên chỗ, còn người đem binh kết liên với quân giặc. Đao vô sĩ đầu ? Mau dẫn thẳng nghiệt súc đây, đem ra pháp trường xử trảm. » Tôn Bảo lúc đó thất kinh, ngó giắc kiếm Bà, Đao vô sĩ cũng vừa lại bắt. Dương lệnh bà hay tin chạy đến, căn vô sĩ lại và vô nói với Lục Sứ rằng : « Cháu ta tuy phạm quân lệnh, chớ thiệt lòng nó cũng lo vì nước vì nhà, con phải niệm tình già mà tha tội cho con trở đại. » Lục Sứ chẳng dám cãi lời mẹ nên tha tội chém cho Tôn Bảo, và dạy dân đi cầm tù mới trừ tội phạm quân lệnh ấy. Quân vô đao vàng lệnh đem Tôn Bảo vô ngục môn. Dương lệnh bà biết con mình chánh trực giữ theo luật triều đình, nên không can nữa. Lúc đó Mạnh Lương ngỡ là xin tội cho Tôn Bảo đặng, nên quí xuống thưa chuyện Tôn Bảo làm việc phải, rằng : « Cũng vì cây giăng long nên Tiều bồn quan mới lên tới đó, rồi gặp việc chẳng may nên Tiều bồn quan mới tùy cơ ứng biến ; xin Soái gia tha tội ấy cho Tiều bồn quan nhờ. » Dương lục Sứ lúc đó ai xin gì cũng chẳng chịu, cứ nhứt định hạ tù Tôn Bảo mà thôi. Mạnh Lương năn nỉ xin hoài cũng không đặng ; lúng quá đến nói chuyện lại cho Chung đạo sĩ hay, cậy đi xin giùm tội cho Dương tôn Bảo. Chung đạo sĩ nói rằng : « Ấy là cái nạn của Tôn Bảo phải chịu nơi lao ngục hai mươi ngày, dầu ta có đi xin cũng chẳng đặng. » Mạnh Lương nghe Chung đạo sĩ nói như vậy, liền từ tạ lui ra rồi lên vô khám đường thăm Tôn Bảo. Tôn

Bảo khi ấy gặp Mạnh Lương mừng rỡ và dạy Mạnh Lương rằng : « Vả tâm sự ta, tướng quân rõ biết, chớ phải ta kết liên với Mộc thị là bày đầu ; rõ thiệt nàng ấy là nữ trung anh kiệt, nếu trong quân ta đặng người nầy ắt là đại lợi. Vậy bây giờ tướng quân mau đi lên sơn trại, một là cầu cho đặng cây giáng long kéo khi đó ta quên lũng. Hai là tổ bày mọi nôi, bảo đó xuống giúp nước nhà. » Mạnh Lương nghe nói phải liền từ tạ lui ra, về đến trại lên đi chẳng cho ai biết. Không bao lâu Mạnh Lương lên đến Mộc các trại, vào thẳng ra mắt Mộc quế Anh mà thưa rằng : « Nay Tiểu bôn quan tới, dạy tôi lên thỉnh công nương và xin công nương nhớ lời hứa, giao cây giáng long cho tôi đem về dùng có việc gấp. » Mộc quế Anh nói : « Ta đã tính đề sai người xuống rước công tử lên chơi, chớ ta đi bỏ chỗ nầy sao đặng. Thôi, người mau về nói với công tử hay. Ta ở trên nầy một mình buồn lắm ! Bao công tử làm sao cũng nhưn việc mà lên, nếu không lên ta đem binh xuống đánh. » Mạnh Lương nghe nói như vậy có hơi buồn ý, liền đáp lại rằng : « Vả chẳng công nương cùng bôn quan tới đã thành giai ngẫu rồi, đáng lẽ công nương xuống tại trung quân ước hội cùng nhau mới phải ; sao lại công nương lấy cớ gì mà buông lời không thuận đường ấy ? » Quế Anh giận, ngồi làm thinh nghĩ rằng : « Bữa nọ ta quờ lắm ! Đề cho thằng nầy gạt, dắt mất miếng yêu của ta, làm cho ta buồn rầu bỏ ăn bỏ ngủ, nay nó lại cợn đến khua môi uốn lưỡi nữa. » Quế Anh nghĩ như vậy, la lớn nói rằng : « Thôi người đi ! Đừng có khua môi lắm lắm, mà chộc giận thì đây chẳng vị ! Chớ chi ta chẳng vị lòng, thì không dung cho đó. » Mạnh Lương thấy Quế Anh nóng nảy, nếu nói nữa e nó chẳng vì, bèn lui ra ngoài tính kế. Lúc ấy Mạnh Lương nghĩ : « Nếu bây giờ mình chẳng dùng mưu độc, làm sao cho nó hạ san. » Mạnh Lương nghĩ ra một kế làm dữ, bèn chờ đến tối ra tay, lên đốt hết dinh trại của Mộc quế Anh, rồi vào trong làm lộn, xộn giết hết gia tiêu, rồi tuốt ba phía sau đồn dựng một cây giáng long ở nơi bên tả, vác chạy ra khỏi trại tuốt thẳng qua Ngũ đài sơn. Còn lóc

Mộc quế Anh mắc lo đốc lâu la đi cứu dinh trại, cũng chưa hay là **Mạnh Lương** giết hết gia quyến mình và sự ai đốt dinh trại.

Hồi thứ năm

Mộc-quế-Anh bỏ trại về đầu.

Dương-lôn-Bảo lên đàn bái tướng.

Nói về đêm ấy **Mạnh Lương** đi thẳng lên Ngũ đài sơn. Còn **Mộc quế Anh** sáng ngày điềm soạn lại dinh trại, mười phần cháy mất hết tám. Còn gia tiều đều chết tuyệt, **Mộc quế Anh** khi ấy mới nổi giận, liền truyền lệnh cho lâu la kéo rốc binh xuống dinh Tổng. Khi ấy có kẻ bộ hạ đến can rằng : « Ấy là **Mạnh Lương** thấy trại chủ chẳng muốn hạ sơn, cho nên mới dùng kế đó. Nay dinh trại đã tiêu tàn rồi và gia quyến đều mất sạch, bây giờ chỉ bằng xuống giúp Tổng quân, một là hoàn thành việc giai phối, hai là dựng công nghiệp với Thiên triều, cũng là nhằm cơ hội đó. » **Mộc quế Anh** nghe mấy lời can gián, ngồi ngấm nghĩ hồi lâu nói rằng : « Người luận mấy đều rất phải, theo ý riêng ta nghĩ cũng nhằm. Vậy bây giờ coi lương thảo còn bao nhiêu, thâu góp hết đem theo, và dựng một cây cờ đề sáu chữ như vậy : Mộc các trại kim tự hiện, đề đi trước đầu binh, cùng tướng sĩ kéo hết theo xuống đầu nhà Tổng. » Đắc lâu la vâng mạng, sắm sửa kéo nhau đi.

Có bài thơ khen **Mạnh Lương** như vậy :

*Chính nhờ tuấn-kiệt sanh kỳ kế,
Khiến đến anh hùng lập đại công.*

Khi bọn lâu la kéo xuống gần đến dinh Tổng, có kỵ quân hay động tin tức chạy về báo tự sự cho **Dương lục Sứ** hay. **Lục Sứ** nghe tin nổi giận hét lớn và mắng rằng « Đồ cường

đạo dám dèo bông ! Đủ khuyến dụ cớ ta cho hư việc, nay còn muốn xuống đây gạt tởi ta nữa. Vậy phải giết lũ này mới đã giận. » Lục Sứ nói như vậy, liền truyền lệnh cho ba quân kéo năm ngàn binh ra đối địch với Mộc trại chủ. Khi Lục Sứ ra đến trận, cả mảng Mộc quế Anh rằng : « Đỡ tiện nhơn ! Mau trở lại thì an thân, bằng nghịch mạng không loàn bồn mạng. » Mộc quế Anh nghe mắng, trong lòng tức giận, liền trả lời rằng : « Tôi sẵn lòng muốn xuống giúp đỡ cho Tống tráo, sao nỡ buông lời nhục mạ tôi dường ấy ? » Lục Sứ nói : « Ta hảo người trở lại mà chẳng nghe, ta nguyện bắt dong nê tặc. » Lục Sứ nói rồi hươi thương lới đánh. Quế Anh chẳng biết sao, phải cữ đao đỡ lại, hai đảng đánh nhau đặng vài hiệp. Mộc quế Anh nhường đao bỏ chạy, Lục Sứ thừa thắng rượt theo, Quế Anh va chạm và tỉnh thãm rằng « Phải bắt sống người này đem về trại rồi sẽ lĩnh thổ khác. » Quế Anh nghĩ như vậy, liền quay ngựa lại tương cung nhắm cánh tay tả Lục Sứ hướng ra một mũi. Dương lục Sứ bị tên nhào xuống ngựa, lảo la áp lới trời. Lúc đó chẳng có Tiêu Táng và Nhạc Thắng ở trong quân, nên không ai theo tiếp cứu. Mộc quế Anh tính kéo nhau trở về trại, đi đặng giây lâu bỗng thấy dưới mố núi, sấm kỳ dấy động, lảo la chạy đi xem rõ, về báo lại là đạo binh của thầy chùa và có Mạnh Lương đi liền đạo, Mộc quế Anh ngỡ rằng binh tiếp chiến bên hới lảo la bố liệt trận đồ, Mạnh Lương khi đi tới xem thấy có Lục Sứ bị trời đè đứng trước đầu binh, thì lật đật xuống ngựa tới kêu hới rằng : « Bồn quan làm sao mà bị bắt dường ấy ? » Lục Sứ chưa kịp trả lời, Quế Anh nghe vậy giục ngựa tới hới Mạnh Lương rằng : « Vậy người ấy là ai, mà người gọi Bồn quan đó ? » Mạnh Lương nói : « Người này thiệt là thân phụ của Tiêu quan tời. » Quế Anh nghe nói thất kinh, lật đật xuống ngựa tới mở trời cho Dương lục Sứ, đỡ lên yên, rồi Quế Anh quí xuống dất lạy Lục Sứ bốn lạy và thưa rằng : « Thuở nay tôi chưa biết, nên xúc phạm đến đại nhơn, xin đại nhơn miễn tội. » Lục Sứ thấy vậy rất mừng, bèn tha lỗi cho Quế Anh, rồi đi cùng với Ngã

Lang đến ra mắt, dần luôn về trại. Khi Lục Sứ về tới dinh liền tha tội cho Tôn Bảo luôn. Tôn Bảo với Quế Anh gặp mặt rất vui mừng, dần nhau vào lạy ra mắt Dương lệnh bà. Dương lệnh bà cười đẹp, nói rằng : « Như vậy mới phải giải ngẫu (1) của cháu ta. » Dương lệnh bà nói vừa rồi, kể Dương ngũ Lang vào lạy ra mắt mẹ. Dương lệnh bà hết sức vui mừng, bèn dạy bày yến tiệc ăn uống. Khi ăn uống chuyện trò mới nửa chừng, có quân vào báo rằng : « Nhạc Thắng và Hồ giăng Hiền đi viện binh đã về. » Lục Sứ mừng rỡ liền ra khỏi dinh nghênh tiếp. Vương Quới, Kim Hân Mã thị, Bác Nương và Cửu Mụi, mấy người đồng nhập trại, bà con, con cháu ra mắt nhau mừng rỡ rất nên vui vẻ ! Khi đó Lục Sứ mời Vương Quới lên ngồi giữa, và thưa rằng : « Vì cháu nên Thúc phụ chịu cực khổ đến đây, ấy là tội của cháu đó, xin chú miễn chấp. » Vương Quới nói : « Bời nơi việc nước, nào phải tội lỗi chi đâu cháu ngại, thôi, hãy ngồi lên nói chuyện. » Lục Sứ tạ lỗi rồi, liền khiến dọn đại yến ăn mừng rất nên khoái lạc. Khi yến tiệc xong rồi, ngày thứ Dương lục Sứ vào đại dinh tâu các việc cho vua Chơn tôn rõ. Vua Chơn tôn nói rằng : « Khanh đã đòi đủ các vị đến trợ công, thì đó hãy lựa ngày mà xuất trận. » Lục Sứ vâng mạng lạy tạ lui ra, về dinh đòi Tôn Bảo đến nghị luận. Tôn Bảo khi ấy thưa rằng : « Sư phụ tôi có nói : Lúc này xuất binh bất lợi, để lựa ngày động sổ lẫn binh ; vậy nay xin cho con dẫn một tướng sĩ theo cùng con ra thám dò, rồi sẽ về thương nghị. » Lục Sứ nhậm lời Tôn Bảo lui ra, ngày thứ hai nít dẫn tướng sĩ đến tại đối lũy xem địa thế. Bên dinh Bắc Phiên hay việc ấy, Phòng diện Thọ cũng kéo đại binh ra, xem thấy bên đạo binh Tống, dưới cờ có một viên Tiều tướng ngồi trên lưng ngựa Bạch ký. Diện Thọ nhìn biết con ngựa ấy là con ngựa của Tiều hậu, bèn nạt lớn một tiếng vang rền ! Bên này Tôn Bảo nghe nạt lớn tiếng quá, giật mình té nhào xuống ngựa. Quân sĩ không hiểu sự gì, lật đặt phò Tôn Bảo chạy riết về trại. Bên kia Diện Thọ cũng chẳng theo, kéo

(1) Giải ngẫu : Là duyên lành.

binh trở lại dinh. Lúc ấy Lục sứ nghe quân về báo, liền dẫn binh ra tiếp ; đi đến nửa đường, gặp tướng sĩ dương phò Tôn Bảo. Lục Sứ hỏi duyên cớ tại sao mà ra vậy ? Chư tướng đọc công chuyện lại, rồi dẫn nhau vào trại, liền đi báo cho Chung đạo sĩ hay. Chung đạo sĩ lật đật đến đưa ra một viên thuốc dạy cho Tôn Bảo uống. Giây lâu Tôn Bảo tỉnh lại như thường. Lục Sứ hỏi tại sao mà ra cớ ấy ? Tôn Bảo thưa : « Không biết sao mà tiếng nạt của tướng Phiên dữ tợn làm cho con dụt mình nhào xuống ngựa. » Lục Sứ nói : « Chưa có giao phương mà nghe tiếng nạt còn dường ấy, chừng ra trận thì đến thế nào ? » Chung đạo sĩ nói rằng : « Chẳng phải là đệ tử ta ra trận không dặng, vì tuổi kia còn nhỏ quá, chưa có mãn đinh, (1) nên khó cho đó ra cầm binh cự địch. Vậy bây giờ phải tâu với Thánh hoàng, tâu thêm cho hấn đúng niên, thì ắt thôi Phiên binh chẳng khó. » Lục Sứ nghe các lời Chung đạo sĩ nói phải, liền vào tấu các việc cho vua Chơn tôn hay. Chơn tôn khi ấy cho mời các đại thần đến thương nghị. Bắc vương lúc đó tâu rằng : « Bệ hạ muốn dựng nên cơ nghiệp thì phải dùng đại tướng mới dặng an ; hôm nay binh Bắc Phiên rất thanh, mà trong triều không chức như chức Hàn nguyên soái ngày xưa, thì biết lấy ai mà trừ loài xủ lỗ cho dặng. Vậy xin bệ hạ hãy trọng dụng Tôn Bảo thì ắt lui binh Liêu dặng và thiên hạ cũng thái bình nữa. » Chơn tôn hỏi : « Vậy chớ bây giờ phong cho Tôn Bảo chức gì ? » Bắc vương tâu : « Xin Bệ hạ phải làm như việc Hán Cao tổ ngày xưa lập đàn phong Hàn Tín, và khiến chúng tướng cho biết phép tôn ti, thì mọi sự dặng vẹn toàn. » Vua Chơn tôn nhậm lời tấu của Bắc vương, liền giáng chỉ cho quân sĩ ra tại phía chánh nam lập một cái đại đàn ba tầng cho cao lớn kêu là Thiên, Địa, Nhơn ; và dựng cờ ngũ phương năm sắc : Thanh, Huỳnh, Xích, Bạch, Hắc. Còn oai nghi lễ vật đều dùng y theo như đời nhà Hán. Quân hiệu vãng mạng, đi lập chẳng đầy hai ngày xong xuôi các việc, chúng quân về phục chỉ. Vua Chơn tôn khi ấy mới sắm sửa tắm gội, ăn chay năm đất và

(1) Mãn đinh : Là chưa có đúng tuổi.

lựa ngày dăng đàn bái tướng. Kể từ ngày sau vua Chơn tôn ra lệnh cho chư tướng sắp đặt đầu đó nghiêm trang, bộ giá vua lên đàn, khi ấy vua Chơn tôn đòi Tôn Bảo đến trước đàn, đốt hương cáo thệ với trời đất. Vua Chơn tôn bôn thân đem ấn Đại nguyên soái giao cho Dương tôn Bảo và phong cho làm chức Hích thiên bá vương, Chinh Liêu phá trận thượng tướng quân. Tôn Bảo lãnh ấn lạy tạ ơn vua. Vua Chơn tôn khi ấy nói với bá quan rằng : » Hôm nay việc phong thưởng đã hoàn thành, và trăm cho thêm một tuổi nữa, cho độ dăng mãn đình mà cầm binh khiến tướng. » Bức vương hầu rằng : « Nay bộ hạ cho thêm một tuổi, các tôi cũng xin lạy thêm cho Dương nguyên soái một tuổi nữa là mười sáu tuổi cho quá số mãn đình, ra binh ắt có oai nghi vạn hộ. » Vua Chơn tôn rất đẹp, nói rằng : « Khanh kiến thức thật cao, tôn lạy như vậy rất vừa ý trăm. » Vua Chơn tôn nói rồi liền cùng các quan xuống đàn, còn quân hiệu dựng kim bài dăng đưa Tôn Bảo hồi đình. Khi ấy Tôn Bảo lạy tạ vua hai lạy, rồi cùng quân hiệu đi trước, còn vua và các quan về ngự dinh yến ẩm.

Ngày thứ Dương tôn Bảo khiến quân nội trốglịnh, dăng triệu võ tướng đến hầu nghe điều khiển, và cho tả, hữu đi mời quân sư là Chung đạo sĩ đến nghị luận việc tấn binh. Khi các quan tựu tới, Tôn Bảo ngồi giữa hỏi thấy mình rằng : « Nay trận thế của Phiên bang rất nghiêm chỉnh, ý tôi muốn cho một người đi lên vào trận trước thám dò một lần, rồi sau sẽ định, sư trưởng liệu như vậy có dăng chăng ? Xin thầy bày biện. » Chung đạo sĩ nói : « Việc ấy rất hay, đồ đệ nghĩ như vậy hợp ý thầy lắm. » Tôn Bảo thấy thầy mình bằng lòng việc đó, liền hỏi chư tướng rằng : « Có ai chịu lãnh mạng đi việc ấy chăng ? » Tôn Bảo hỏi vừa dứt tiếng, Tiêu Táng đứng dậy nói rằng « Tiêu tướng tuy bất tài, song xin đi việc đó. » Tôn Bảo nói « Tánh người nóng nảy lắm, ta e người đi việc này chẳng tiện. » Chung đạo sĩ nói : « Việc này phải dùng Tiêu tướng quân mới dăng. » Tôn Bảo nhậm lời, cho Tiêu Táng đi. Tiêu Táng từ tạ lui về dinh nghị luận với nha

tướng là Giang Hải rằng : « Nay ta vâng lệnh của Nguyên soái ra khán trận Thiên môn, người có kẻ gì bày biếu cho ta vào đặng trận chăng ? » Giang Hải nói : « Nếu tướng quân vâng lệnh vào khán lên trận đồ, thì phải có sắc chỉ của Tiều Thái hậu mới vào đặng, chớ đi không thì làm sao vô đặng. Vậy bây giờ phải làm chiếu giả mới xong. » Tiều Táng nói : « Như làm chiếu giả thì đặng rồi, còn dấu ấn đâu mà đóng ? » Giang Hải nói : « Việc ấy không khó chi, bởi vì khi trước cha tôi có làm tôi bên Tiều Thái hậu, bằng sắc giấy tờ tôi hãy còn giữ, nay ta coi y đó mà khắc theo, nhận vào sắc chỉ cho tướng quân đi chắc là vô hại. » Tiều Táng cả mừng, hối làm vội đêm ấy cho rồi. Khi sắc chỉ làm xong rồi, Tiều Táng lại đặt lên ngựa đi liền, tới Cửu long cốc còn sớm lắm, Tiều Táng làm bộ chăm chăm giục ngựa đi đại tới gần bên cửa trận đứng xem, thấy tướng Phiên là Mã Vinh ở trên đài oai phương lẫm liệt, còn bộ tướng ở dưới rần rần gươm giáo đóng dài sáng giới. Khi ấy Mã Vinh thấy Tiều Táng đến thì nạt lớn hỏi rằng : « Ai đến gần đài làm việc gì đó ? » Tiều Táng đáp : « Ta vâng sắc chỉ của Nương nương đi tuần phòng các trận đây. Mau khiến quân khai cửa cho ta vào. » Mã Vinh nghe nói có sắc chỉ thì lật đặt xuống đài ra xem tỏ rõ rồi cho Tiều Táng vào trong. Khi ấy Tiều Táng trong lòng hết sức vui đẹp, coi công cuộc các nẻo ra vào trong trận, rồi thẳng luôn qua trận Thanh long. Đại tướng giữ trận ấy là Thiết Đầu thái tửế khi đó hỏi Tiều Táng rằng : « Người là gian tặc phải chăng ? Muốn đến đây làm sự gì, thì nói trước đi ? » Tiều Táng cũng đáp có sắc chỉ của Tiều hậu cho đi tuần phòng các trận. Thiết Đầu thái tửế, xem sắc chỉ rồi cũng mở cửa trận cho Tiều Táng vào. Tiều Táng đi xem rõ ràng các nẻo, thấy trận này đường sá lộn xộn và trong trận biến hóa vô cùng ; Táng chíp vào bụng, rồi trở qua trận Bạch hồ, gặp thủ tướng là Tô hà Khánh. Hà Khánh cả nạt và hỏi Tiều Táng rằng : « Người là người nào, mà dám tới đây xốc vào trận thượng ta vậy ? » Tiều Táng đưa giấy cho Hà Khánh coi. Tô hà Khánh cũng ngỡ là thiệt, khiến quân mở cửa trận cho vào. Tiều Táng vô coi cùng hết

rồi liền qua trận Thái âm. Tiêu Táng mới vô vừa tới cửa trận, thấy có một người đàn bà thanh tân mày liễu mà dề thân thể lỏng lẻo, đứng trên đài kêu hỏi. Tiêu Táng cũng đưa sắc chỉ rồi vào trong, thấy những là Âm phong, (1) ở đâu không biết, thối tới như dòng ; còn khí hắc vụ (2) ùng ùng lòng lầy. Tiêu Táng thấy như vậy tâm thần hôn loạn, mình mẩy bắt rụng rời, không dám ở lâu bỏ ra ngoài mé trận. Chẳng may cho Tiêu Táng lúc này. Ra cửa ấy nhằm nơi phía Bắc dinh của Tiêu thái hậu đóng binh cũng gần đó, cho nên Hàng diên Thọ hay động tin, dẫn binh theo bắt. Tiêu Táng lúc đó cũng lộ ý, hiểu động tin động tịnh, thì liền phóng ngựa chạy mù về, Hàng diên Thọ theo không kịp tức mình lắm, rồi cũng kéo binh trở lại. Khi ấy Tiêu Táng thoát khỏi lúc hiểm nguy, về đến dinh vào ra mắt Dương tôn Bảo, đọc sự trận đồ kỳ dị một hồi ; Tôn Bảo nghe nói tháo mũ hỏi, liền sai tả hữu đi thỉnh Chung đạo sĩ. Khi Chung quân sư đến, Tôn Bảo đọc sự tích lại ; Chung đạo sĩ nói rằng « Ta đã hân trận Thái âm ấy nó biến hoá không cùng, Vậy bây giờ phải hạ lệnh đi phá trận đó trước. »

(Xem tiếp tập 4)

(1) Âm phong : Là gió rất lạnh lẽo, và có khí âm.

(2) Hắc vụ : Là khí mịt mù.

*In, xuất bản và phát hành
tại nhà in*

TÍN DỨC THU' XÁ

25 đường Sabourain — Saigon

Điện thoại : 20.678

THẬP-NHỊ QUẢ-PHỤ

CHINH TÂY

Hồi thứ sáu

*Quỳnh Nữ bị nhục tìm chồng trước,
Thái quân trong trận để con trai.*

Tôn Bảo nghe nói ngẩn ngơ, liền hỏi rằng : « Chẳng hay trận Thái An có một người đàn bà trần truồng như vậy, là chủ ý việc chi ? Xin sư phụ cho tôi rõ. » Chung đạo sĩ nói : « Ấy là nó án làm sao Nguyệt bội. Đến khi giao phương nó cả khóc và nó hươi cái xương khô phép của nó ra, thì binh ta đều hồn mê nhào xuống ngựa hết. » Tôn Bảo nghe nói thất kinh hỏi liền : « Vậy bây giờ sư phụ tính khiến ai ra phá trận này đây ? » Chung đạo sĩ nói : « Nội đây có một mình Kim Đầu Mã thị điắt nên công. » Tôn Bảo cả mừng, liền khiến Kim Đầu Mã thị lãnh hai ngàn binh đem đến trận Thiên môn vào tòa thứ chín công phá. Và Tôn Bảo sai luôn Bác Nương cũng dẫn thêm theo hai ngàn binh nữa, ở ngoài trận tiếp ứng. Tôn Bảo sai khiến rồi, cùng Chung đạo sĩ dẫn nhau lên tướng đài xem trận. Lúc này Kim Đầu Mã thị dẫn binh tới trận gặp Huỳnh Quỳnh Nữ đề loa lồ thán thê đứng giữa trận, thì cả mừng và nói rằng : « Người chẳng phải là súc sanh ngoại vật, mà đề thán thê thố lộ ra đường ấy. Vậy cũng gọi là danh tướng của Liêu

trào, vậy cũng gọi là con gái thân sanh của Tây hạ quốc, người gì mà chẳng then thùa, có bao nhiêu thân thể mà bày tỏ trước mặt mọi người, rất dỗi là con tiện tỳ kia, mà chẳng có như vậy, huống chi nàng là công chúa một cõi biên thùy, vậy mà còn dương oai điệu võ. Ta nói thiệt cho người biết, dầu người làm như vậy, mà trăm trận trăm hơn đi nữa, cũng khó nổi trở về thấy cha người. Huống chi nay người ra giúp công cho Tiêu hậu, lại làm cho nhục nhã hổ thẹn đến ông bà, thì cái danh nhơ của người ngàn năm nữa cũng chưa hết. » Huỳnh quỳnh Nữ bị mắng một hồi, không lời đáp lại, và nghĩ biết xấu hổ trăm bề, bèn bỏ trận lui về. Còn Kim Đầu Mã thị, thấy Huỳnh quỳnh Nữ biết xấu lui binh, thì cũng chẳng theo, bèn trở ra hiệp binh với Bát Nương kéo nhau về trại.

Nói về khi Huỳnh quỳnh Nữ bị sỉ nhục mắc cỡ bỏ vô trận dẫn binh về dinh vào tướng phủ, nghĩ lại cảm hờn Tiêu thái hậu, liền sức nhớ lại việc xưa : « Nguyên thuở trước Đặng lĩnh Công có mai rước, ta cùng Dương lục Sứ kết nghĩa trăm năm, mà rủi cho Đặng lĩnh Công sớm đã du thiên, khiến cho đôi lứa mới ra lỡ dở. Nay hơn sẵn dịp này, lại có người ở gần đây, cùng đó qui thuận cho trọn tình xưa nghĩa cũ, và hiệp binh phá Phiên bang ; như vậy mới rửa hờn ngày nay đặng. » Huỳnh quỳnh Nữ nghĩ rồi liền viết một phong thư, khiến quân lâm phúc đem sang dinh Mã Thị. Kim Đầu Mã thị tiếp lấy thư dở ra xem hết sự tình, thì cả đẹp ! Nhưng mà việc vợ chồng làm sao chưa biết, nên còn nghi ngại, bèn đến ra mắt Dương lĩnh bà hỏi thăm sự ấy. Dương lĩnh bà nói : « Việc đó đã lâu lắm ! Nếu không nhắc lại thì mụ cũng quên rồi. Hồi trước, khi vợ chồng ta còn ở bên Hà đông, thì có việc đó, vì Đặng lĩnh Công vô phước, sớm tách đảng mây, cho nên việc ấy mới bỏ qua. » Mã thị nghe qua liền nói lại rằng : « Hôm qua tôi vâng lệnh xuất binh ra đến trận, gặp nàng công chúa Huỳnh quỳnh Nữ này, dùng phép lạ mà giữ trận đờ, thì tôi có nhục nó một ít câu, người biết hổ liền kéo binh

lui về dinh, cho nên hôm nay mới có việc xin đầu hàng và
trông cho gặp nghĩa cử. Ấy là lời thiệt chẳng có chút nào
gian; đó quyết ý một lòng về qui thuận.» Dương lệnh bà
nghe hết việc cả mừng, liền nghị luận với Mã thị rằng : « Vậy
bây giờ phải đòi Lục Sứ đến đây mà hỏi sự tình rồi sẽ tính.»
Dương lệnh bà nói rồi liền khiến quân cho đi đòi Dương lục
Sứ. Lục Sứ vâng lệnh theo quân đến, vào ngay hầu lệnh mẹ.
Dương lệnh bà mới đọc các việc lại cho Lục Sứ nghe, Dương
lục Sứ thưa rằng : « Thuở nọ con có nghe việc ấy, mà bây giờ
đã lỡ hội rồi. Thôi, việc đó còn có đó, để lo thôi cho Đặng Bắc
Phiên rồi sau sẽ nghị, chớ bây giờ mắc việc quân tình quốc
sự, không lẽ mà tính việc ấy giữa này ngày nay choặng.»
Dương lệnh bà nói : « Con nghĩ sao sai quá ! Lúc này nước nhà
đương kiếm người mà trọng dụng, may nàng ấy nhớ đến việc
mai xưa, cho nên đó quyết tình qui thuận, con lại bẹn kỳ; khiến
cho đó đem lòng nghi ngại. Nay con mà tính xong, có phải là một
cử mà lưỡng toàn, mọi người đều khen ngợi chăng? » Dương
lục sứ nghe mẹ nói phải, bèn y theo lời nghị, liền vội vã trở
về dinh viết thư trả lời cho Huỳnh quỳnh Nữ. Quỳnh Nữ khi
đặng thư trả lời liền dỡ ra xem thấy dặn bảo mọi điều, rất vui
đẹp ! Nội ngày đó Huỳnh quỳnh Nữ sắp đặt binh khí đầu đó
sẵn sàng, chờ đến lúc huỳnh hôn liền phân ra đội ngũ. Bỗng
nghe tiếng pháo nổ liên thanh, quân sĩ đều ó dậy. Quỳnh Nữ
rõ biết binh Tống đã kéo tới đánh ngoài, vội vã lên ngựa và
ra lệnh cho quân sĩ mình, cứ trong đánh ra đặng giúp Tống.
Hai đầu đánh ép quân sĩ Bắc Phiên ngã lăn vở cả trận. Khi
đó có bộ tướng của Hàng diên Thọ là Hắc tiêu Phong, đi tuần
phòng, hay việc ấy chạy đến cứu, gặp Kim Đầu Mã thị giao
phương chưa đầy mấy hiệp, bị Mã thị chém một gươm mình
rơi lưng ngựa. Hai nữ tướng hiệp binh phá tan tành một
phía trận ấy, rồi dẫn nhau về dinh trại. Khi đó Hàng diên Thọ
và Tiêu thiên Tả hay đặng việc thành linh như vậy, dẫn binh
ra tiếp cứu. Té ra đến nơi thấy sĩ tốt bị chết năm lĩnh nghìn,
còn gia tướng Tống kéo về đầu mất hết. Hai tướng tức giận
không nói năng gì đặng, liền dẫn binh trở về khiến người
quan phòng nghiêm ngặt.

Nói về Kim Đầu Mã thị dẫn công chúa Huỳnh quỳnh Nữ về đến dinh vào ra mắt Dương lệnh bà mà thưa rằng : « Tôi đã thắng Bắc Phiên hôm nay một trận, lại có công chúa Huỳnh quỳnh Nữ về theo ra mắt nữa. » Dương lệnh bà cả đẹp liền dẫn nhau đến dinh Dương lục Sứ tỏ bày các việc cho đặng giáp mặt. Chư tướng lúc ấy đều thấy thấy vui mừng !

Rạng ngày sau Dương tôn Bảo đến dinh Chung đạo sĩ vào ra mắt sư phụ hỏi han việc trận thế. Chung đạo sĩ khi ấy bày tỏ khắp mọi điều cho Tôn Bảo nghe và chỉ vẽ đánh phá trận nào trước trận nào sau, cùng đường sá ra vào làm sao đều nói hết cho Tôn Bảo. Tôn Bảo cả đẹp thấy trò bàn luận việc binh cả ngày mới dứt. Tôn Bảo từ tạ lui về, vào ngay đại dinh thưa các việc cho cha mình rõ và dặn rằng : « Vậy thì ngày mai phụ thân vào tàu cho Chúa thượng tường rằng : Ngày thứ ba là ngày giáp tý, con định bữa ấy xuất binh. » Lục Sứ nói : « Con hãy đi lo luyện tập binh tình, để việc đó mặc cha đi tàu thế. » Tôn Bảo liền về dinh ra lệnh : ngày thứ chiến tướng phải tựu đến giáo trường cho đủ mặt, đặng nghe điều khiển. Lệnh Tôn Bảo vừa xuống, chư tướng nán, nữ đều vàng mạng. Rạng ngày nghe ba hồi trống thấy đều đến giáo trường hầu hai bên nghe Tôn Bảo dạy việc.

Khi ấy Tôn Bảo kêu vợ mình là Mộc quế Anh mà khiển rằng : « Hiền thê khá vì ta mau lãnh mạng, đem binh đến Thiệt môn kim tỏa trận đánh vào, và coi theo tờ mật thư của ta đây mà hành binh xông phá trận đồ, thì ắt đặng trọn thắng. » Mộc quế Anh vàng mạng đến lãnh tờ mật thư, rồi Tôn Bảo dạy lại nói với Chung đạo sĩ rằng « Nay trận Kim tỏa mà phá xong, thì phải phá luôn Thanh long trận cho dứt phía đó. » Chung quân sư nói : « Nguyên soái tính thế ấy rất nhắm. » Tôn Bảo hỏi « Chẳng hay sư phụ định ai đi trận ấy đặng ? » Chung quân sư nói : « Trận đó có một mình Sài quận chúa đi mới xong. » Tôn Bảo nghe nói thưa rằng : « Mẹ tôi có hai

nghe, e ra trận mặt chẳng tiện chẳng, cho nên tôi muốn hỏi lại thầy, đừng tôi tính sai nữ tướng khác đừng chẳng?» Chung đạo sĩ nói : « Ta đã biết trước rồi, Sài quận chúa phá tan trận yêu quái đó mà thôi, và lại cũng bình an thân thể, không sao đâu đồ đệ lo sợ. » Tôn Bảo nghe thầy dạy vậy, liền thưa với cha mình rằng : « Ấy là trong phép tắc đạo hành binh như vậy, xin phụ thân miễn tội. » Lục Sứ nói : « Quân lính ra, đâu dám chối từ, song trong mình mẹ con có mang mền, cha sợ e ra rồi có thể nào, thì sao đừng toàn vẹn. » Tôn Bảo thưa : « Việc ấy vô cang, con đã tính khiến Mạnh Lương theo giúp mẹ. » Lục Sứ nhậm lời. Tôn Bảo liền hạ mặt thư, khiến quan đem vào dinh giao cho mẹ là Sài quận chúa. Sài thị đặt lệnh, liền sai nện dẫn binh ra hiệp một đảng với binh Mộc quế Anh thượng lộ. Khi binh Mộc quế Anh kéo đến trước phân bày đội ngũ đầu đó chính tề. Quế Anh liền ra ngựa đến trước dặn bảo và phân cắt như vậy : « Trong bốn muôn binh chia ra làm hai đạo, một đạo mai phục ở nơi ngoài trận và ký thủ hỏa pháo, hỏa tiễn cho nhiều, chờ khi ta vào trận giao binh, thì ngoài cứ phát hỏa pháo, hỏa tiễn lên một lượt. Còn một đạo nữa, dẫn nhau đến phía Bắc môn gần nơi Cửu long cốc, cứ theo lời ta dặn bảo trước đây mà đánh phá vào, thì giữa có ta tung hoành nơi đó, rồi hiệp binh kéo bọc qua trận Thanh long tiếp ứng đạo binh của mẹ ta bên trận ấy. » Chúng quân vàng lệnh kéo đi, Mộc quế Anh dặn dò rồi, liền quay ngựa trở lại trung quân, khiến quân phát pháo tấn binh nhập trận thượng. Tướng sĩ vàng mạng phát pháo kéo cờ, nhắm cửa trận Thiết môn kim tọa đánh vài tời. Khi ấy Mộc quế Anh lướt ngựa vô gặp đại tướng là Mã Vinh, ở tại tướng đài kéo binh ra đối thủ, thì cả trận rung động cũng như là trời nghiêng đất lở. Khi ấy Mộc quế Anh thấy thỉnh thế Phiến rất lớn cũng kinh tâm, bèn vừa đánh vừa dụ Mã Vinh ra gần ngoài, áp đến hồn chiếu. Hai tướng đánh đến bảy, tám chọi hiệp chưa phân thắng bại, kể có hai muôn binh kia, kéo theo đường dòng đạo phía sau đánh vùi đến, còn hai muôn binh tên lửa ở ngoài cứ việc bắn hỏa pháo, hỏa tiễn vào đất giết

bọn quân thiết tu thảo, nơi trận đến chết hết. Còn mười bốn đạo binh giữ mấy cửa đài, những là Thiết tọa, Thiết can, kéo đến cứu ứng, thấy đều bị Tống binh ào vô vây chặt, đội ngũ trong trận Thiết môn vừa muốn loạn, Mộc quế Anh xem thấy nổi thần lực ra oai, giục ngựa đến chém Mã Vinh một đao đầu rơi xuống đất. Binh Tống thừa thế riết tới đánh vùi, binh Phiên chết thối vô số, còn trận đồ đều bị thiêu ra tro bụi. Khi đó Quố Anh khiến gióng kiềng lệnh thâu binh, rồi kéo bọc đi phía sau qua trận Thanh long cứu ứng.

Có bài thơ rằng :

*Gióng trống giương cờ trận phá xong,
Binh Phiên thất mảy, huyết lưu hồng.
Xưa này thánh chúa nhiều người giúp,
Mới khiến giai nhơn lập đại công.*

Đây nói về Sài thái quân khi kéo binh đến trận Thanh long đóng lại và khiến Mạnh Lương rằng : « Tướng quân mau lãnh một muôn binh mạnh, kéo đến nơi cửa hữu phía Bắc trận Thanh long đánh vào, chiếm đoạt cho đứng chỗ sông Huỳnh hà cứu khốc, rồi bắt từ phía hữu long phúc đánh riết ra long đầu thì có ta tung hoành nơi đó và có Mộc quế Anh ở phía sau trận dẫn binh tới tiếp ứng. » Mạnh Lương vâng mạng và y theo kế kéo binh đi. Còn Sài thái quân quay ngựa trở lại trung quân, khiến bày đội ngũ giăng giá xông xuôi, gióng trống lệnh, kéo cờ hồng, nhắm cửa tả nơi Long đầu thẳng vô trận. Khi ấy hai bên quân ó dấy, đao kiếm chiếu rạng trời, sĩ tốt đua chen tấn thối. Lúc này Thiết Hưu Thái tước ở tại tướng đài giục ngựa ra, gặp Sài thái quân đương Đông xông Tây đột chém giết quân sĩ mình tung bừa tử mửa. Thiết Hưu Thái tước că giận hét lớn đến đánh với Sài thái quân. Thái quân vô ngựa buông cương tới đối thủ, thì cả trận rung rinh sấm chớp, tư bề như gió như giông. Hai tướng đánh nhau dư ba chục hiệp, thỉnh lình nghe một tiếng sấm lớn nổ vang, chính giữa hồng rông quân sĩ đều vỡ loạn.

Thiết Đầu Thái tuế thấy vậy thất kinh, bèn quay ngựa thối lui đến cứu. Tổng binh thừa thế ấy, hai đầu đánh ép giết tướng sĩ Phiên cả loạn. Khi đó binh Long tu, Long trảo kẻ là mười bốn đạo tinh binh áp vào vây Sài thái quận, binh, tướng không biết ngăn nào mà kẻ. Giây phút Mạnh Lương đánh lòn theo hông rồng tới đó, chém giết cả một phía binh vây, xông dặng vào giữa trận tung hoành với Sài thái quận, đến huỳnh hôn mà chẳng xuể. Lúc ấy Thái quận đã mỏi mệt, phút động tâm bảo chuyển bụng, Mạnh Lương lúng túng một mình, lúc thì che bên tả, lúc thì đỡ bên hữu, Tổng binh xem thấy cả kinh, liều thác đánh vùi như giồng như bão. Thiết Đầu Thái tuế khi ấy lại dẫn một đạo binh gì rất lạ, mặt mày như quỷ sứ, tướng tá tợ thiên lôi, áp vào trận trung đánh với Mạnh Lương hơn mấy hiệp. Thiết Đầu Thái tuế vừa muốn ra tay, thời may Sài thái quận khai huê sanh ra một nam tử. Khi ấy trước khí bay cùng cả trận, binh yếu, tướng quỉ đều rụng rời bỏ chạy. Còn Thiết Đầu Thái tuế bị việc dơ dáy cũng gặt gờ, thời may Mộc quế Anh ở phía sau đuôi rồng dẫn binh đánh tới đó, thấy tướng sĩ bao phủ trùng trùng điệp điệp. Khi đó Mộc quế Anh ra sức tung hoành, đánh giết vô tới trận trung gặp Thiết Đầu Thái tuế đương cầm cự lui tới với Mạnh Lương ở giữa trận, Quế Anh hét lớn xông tới đánh không đầy mấy hiệp, Thiết Đầu Thái tuế liệu bề đánh không lại, bèn lui ngựa ra, Quế Anh liền quăng tam khẩu phi đao chém thác. Đạo binh Phiên khi đó vỡ loạn, Mạnh Lương thừa thế rượt theo, hai đầu binh Tổng điệp lại giết binh Phiên hơn phân nửa. Còn Mộc quế Anh thì lướt tới chỗ mẹ chồng đỡ mà đỡ em, rồi một mình tứ hướng phá nát trận Thanh long mới chịu rút binh trở lại.

Người sau có làm thơ khen rằng :

*Chiến trảo vừa giao thế đã suy,
Quế-Anh ra sức thấy hùng uy.
Phi-đao Thái-tuế đều liền rút,
Phá trận công dầy sử chép ghi.*

Khi Mộc quế Anh kéo binh về đến trại vào dăng thẳng nhỏ, và thừa các đầu cho Lục Sứ hay, Lục Sứ khi ấy cả mừng, lật đật ra rước vợ và đem luôn đến dinh Dương linh bà ra mắt. Dương linh bà rất đẹp, liền đặt tên là Dương văn Quảng. Rồi đó liền hối thuốc thang tiếp dưỡng cho dần dần một cách trọng hậu.

Đây nói về Phiên soái là Hàng diên Thọ thấy thất luôn ba trận và tướng mã chết hết nhiều thì khiếp vía, bèn khiến quân đi đòi Thung Nham tới thương nghị. Thung Nham đến thưa rằng : « Xin soái gia chớ kinh khủng, chúng nó đầu cho giới bực nào cũng không qua khỏi trận Mê hồn của ta đặt. » Diên Thọ nói : « Tướng quân chớ chắc mà hơi hồng, phải ráng lo đề phòng trước mới đặt. » Thung Nham vâng mạng lui ra, bèn sang dinh Lữ quân sư thương nghị. Còn lúc này bên dinh Tống đảng tin thám tử về báo rằng bên trận Phiên kiên bế tuần phòng rất nghiêm ngặt. Tôn Bảo đảng tin ấy liền nói với các tướng rằng : « Phiên binh chúng nó đã rung động rồi, vậy bây giờ ta phải cứ theo thứ lớp tấn binh tới nữa. » Tôn Bảo nói rồi liền khiến mời Chung đạo sĩ đến dinh nghị luận. Chung đạo sĩ tới nói rằng : « Nếu nguyên soái muốn tấn binh hôm nay, thì phải khiến đi phá trận Bạch hổ trước. » Tôn Bảo thưa : « Chẳng hay sư phụ định cho ai đi trận này đặt? » Chung đạo sĩ đáp : « Trận này phải khiến phụ thân của Soái gia đi mới khỏi lo sợ. » Tôn Bảo nghe nói liền viết một thư đưa cho quân đem đến dinh cha mình dâng lên; đặt ngày mai xuất trận. Lục Sứ đặt một thư khiến ra binh, liền sớm sửa, rạng ngày dậy sớm nài nịt ra điểm binh mã chỉnh tề, nhắm trận đồ tấn phát. Khi binh Tống kéo đến, Thung Nham xem thấy liền lên tướng đài đặt coi chừng cơ binh mà ra lệnh. Khi ấy Lục Sứ dẫn binh đến đưa tướng sĩ ra áp vào trận đánh phá. Tô bà Khánh giục ngựa buông cương ra đối chiến. Lục Sứ vỗ ngựa đến đánh nhau hơn ba, bốn chục hiệp. Hà Khánh giả sứt rút binh vào trận, Lục Sứ ngờ thắng rượt theo đến giữa trận, Thung Nham ở trên đài xem thấy, liền điều động ngọn lông

kỳ, tức thì trận Bạch hồ liền biến ra như hình bát quái ; nơi chỗ kim đâm chói dọi đường thể ánh mặt trời, còn chỗ hồng kỳ gió mây vút vút, Lục Sứ đến đó thấy nhiều đường sá vừa muốn lui binh, bỗng nghe một tiếng pháo, liền thấy có đạo binh đồn bà kéo đến, đi đầu là một viên nữ tướng tên Bà Trinh công chúa, Lục Sứ vừa muốn ra tay, kể đạo binh của Tô hà Khánh kéo trở lại vây chặt Lục Sứ vào giữa. Lục Sứ lúc này một mình cự với hai tướng, tả xông hữu đột ở giữa trùng vây, tung hoành trót nửa ngày mà ra chẳng khỏi. Tướng sĩ ở ngoài thấy cứu chẳng nổi, hèn bay ngựa lướt về dinh báo sự tình cho Tôn Bảo rõ. Tôn Bảo nghe báo liền điểm binh, khiến Tiêu Táng dẫn một đạo binh đi qua phía cửa bàn môn đánh vào, đập cho dặng hai miếng kiến kim đâm rồi dẫn binh đánh thẳng tới giữa trận. Tiêu Táng vàng mạng đem binh đi trước. Tôn Bảo dạy lại thừa với đi ghê là Huỳnh quỳnh Nữ rằng : « Xin đi dẫn một đạo binh đem qua phía hữu môn trận Bạch hồ, áp vào phá cho dặng hai cây buỳnh kỳ rồi đi dẫn binh tiếp với Tiêu Táng đánh vào giữa trận dặng dặng cứu phụ thân tôi đương bị khốn. » Huỳnh quỳnh Nữ nghe nói nóng nãy, liền lên ngựa dẫn binh hộc tốc đến trận. Tôn Bảo khi ấy kêu vợ mình là Mộc thị bảo rằng : « Hiên thì mau vì ta lãnh mạng, dẫn đại binh đến Bạch hồ trận nhắm cửa mà vào giải vây cho thân phụ. » Mộc quế Anh vàng lĩnh kéo binh đi, Tôn Bảo bốn thân nai nịt dẫn binh đi sau với Mạnh Lương và Nhạc Thắng tiếp ứng.

Nói về Tiêu Táng đến trước thấy Phiên tướng trùng trùng thì trong lòng rất nóng nãy, hét lớn tiếng lợ sấm vang kéo binh tốc vào cửa bàn môn đánh vãi. Giây lâu gặp một tên chủ tướng tên là Lưu A coi giữ phía hồ nha này, tướng ấy xem thấy Tiêu Táng tung hoành nơi mở trận thì xuống đài hét lớn chạy ra, bị Tiêu Táng một đao mạnh quá đứt làm hai khúc. Binh Phiên xem thấy thất kinh bỏ gươm giáo kiếm dằng chạy trốn, Tổng binh thừa thế lướt vô gỡ dặng hai mặt kim đâm liền đập nát, rồi giục binh đánh tới. Còn bên này Công chúa Huỳnh quỳnh Nữ

đem binh tới đánh vô phía cửa hữu môn, gặp đại tướng Phiên tên Trương Hi, dương oai diệu vũ đem binh ra đối địch. Chẳng dè Huỳnh quỳnh Nữ sức hơn thập bội, tài năng biến hóa vô cùng, nên ra tài một chút thì tướng Phiên đã vong mạng. Huỳnh quỳnh Nữ thẳng tới chỗ hai cây huỳnh kỳ bả, xé ra tan nát, rồi dẫn binh hiệp với Tiêu Táng bắt từ phía sau trận Bạch hổ đánh tới. Tô hà Khánh hay đứng binh phía sau cả loạn, lật đật thối lui ra khỏi vây đang đi cứu. Chẳng dè ra vừa khỏi liền gặp Mộc quế Anh dẫn binh ở ngoài trận áp vào, Tô hà Khánh giục ngựa tới đánh với Quế Anh dục mấy chục hiệp, Hà Khánh liệu bề cự không lại, bèn giục ngựa chạy dài, Quế Anh lẹ tay buông ra một mũi tên, Hà Khánh chết tốt, binh phía đó đều vỡ loạn. Bá Trinh công chúa đang tin ấy mở vây ra tiếp cứu, chẳng ngờ Huỳnh quỳnh Nữ ở phía sau đánh tới một roi sắt, Bá Trinh thờ huyệt ôm cõ ngựa chạy thẳng về bờn quốc. Dương lục Sứ khi ấy trong đánh ra, ngoài đánh vô, tướng sĩ Phiên chết thối vô số. Lúc này bốn tướng đều hiệp binh lại, đánh phá tanh bành trận thế.

Có bài thơ rằng :

*Nữ rừng trận thế khéo lập bày,
Nào ngờ anh hùng lắm kẻ hay,
Phá trận tan lành không mỗi mất,
Trung-nguyên nhiều kẻ thiệt kỳ lai.*

Nói về Dương lục Sứ phá tan trận ấy dẫn tướng sĩ trở về, gặp Tôn Bảo đem binh đến rước. Cha con mừng rỡ dẫn nhau về bờn trại. Khi về đến dinh Lục Sứ nói rằng : « Thiệt là trận thế chúng nó lập rất dị thường, biến hóa không chỗ nói. Khi ta mới vừa đến giữa trận, thỉnh linh có một ánh sáng chói lòa, tức thì trận thượng hóa ra một chỗ lạ, đường sá lộn xộn rất nhiều, còn binh tướng chúng nó mai phục ở đâu rất đông áp đến. Chớ phải không binh cứu viện thì tánh mạng ta ắt chẳng còn. » Tôn Bảo thấy sẵn dịp nói, liền thưa rằng : « Nay như thế mạnh phá trận Bạch hổ xong, vậy xin tâu binh

phá luôn trận Ngọc hoàng điện. » Lục Sứ nói : « Trận Ngọc hoàng rất khó, vì có nhiều thần cơ diệu thuật lạ thường, vậy con phải xem xét lại cho kỹ càng đã, rồi sau sẽ tấn binh cũng chẳng muộn. » Tôn Bảo thưa rằng : « Tiều nhi đã hiểu thấu các trận đồ, xin phụ thân chớ lo sợ việc ấy. Vậy bây giờ cho mời Linh bà và hai cô con đến đây nghị luận, thì xong việc cả. » Tôn Bảo nói rồi liền khiến người đi mời đến. Giây phút Dương linh bà, Bát Nương và Cửu Mị tới dinh, Tôn Bảo thưa rằng : « Xin phiền cùng Linh bà và nhị vị Cô Nương, hãy gấp công cứu nước cùng ra trận giúp cháu một phen, chờ trận này con tính không người trừ địch, duy có Linh bà cùng nhị vị Cô Nương thắng địch mà thôi. » Dương Linh bà nói : « Việc ấy là tại linh Quân vương, nào phải cháu dám đều ấy mà phong suy từ việc đó. » Tôn Bảo nghe bà nói như vậy, thì rất vui lòng, liền nói rằng : « Vậy thì xin Linh bà cùng nhị vị Cô Nương, đem binh đến nơi Ngọc hoàng trận, vào phía tả, thì gặp một đèn kèn là Lê sơn Tồ mẫu, xin bà hủy phá trận ấy, còn các trận chung quanh gần đó, sau đâu muốn phá nữa cũng đề. » Dương linh bà lãnh kế cùng Bát Nương, Cửu Mị đem binh đi. Tôn Bảo day lại nói với Vương Quới rằng : « Xin phiền cùng thúc ổng, dẫn binh đến Chánh điện nơi trận Ngọc hoàng đánh phá, rồi đến tòa Lê sơn Tồ mẫu cứu ứng với Linh bà tới. » Vương Quới lãnh mạng dẫn binh theo sau, Tôn Bảo phân khiến rồi cũng dần từng nhóm lên trước đài xem chừng trận thế.

Hồi thứ bảy

*Ngũ-Lang giận chém Tiều-thiên-Tả,
Tôn-Bảo cả phá trận Thiên-Môn.*

Nói về Dương linh bà kéo binh tới trước trận Ngọc hoàng liền đêm soạn tiền hậu phân cắt xong xuôi và ra lệnh gióng trống phất cờ, nhằm cửa trận Lê sơn đánh tới. Trung Nam

ở trên đài xem thấy, ra hiệu lệnh điều động trận đồ, tứ phía tung bùng gió dậy. Lê sơn Tồ mẫu là Đồng phu nhơn, liền lên ngựa hươi thương ra nghinh địch. Hai bên giao chiến, binh chí đều đua tranh, đánh không đầy mấy hiệp, Đồng phu nhơn già sức, quảy ngựa nhắm trận chạy vào. Hai bên, Bát Nương, Cửu Mị đồng giục binh rượt theo, đến nửa chừng, thoạt nhiên nghe một tiếng sấm, binh tướng tức thì vây phủ trùng trùng. Ba mẹ con khi ấy bị vây vào giữa, ráng hết sức binh sanh, đánh phía nào cũng chẳng xuê. Vương Quới khi ấy dẫn binh đi vừa tới, hay động tin Dương lệnh bà đương bị khốn, thì lật đật kéo binh vào cứu ứng; chẳng may vô vừa tới, gặp Phiên Soái là Hàng diên Thọ lên bắn một mũi tên trúng ngay yết hầu nhào xuống ngựa chết tốt. Bộ hạ giết động thấy, phần nữa thác nơi tại trận, còn phần nữa chạy đặng về báo tin ấy. Tôn Bảo hay các việc cả kinh, và nói rằng : « Nếu mặt chánh tướng của ta, thì làm sao lập đại công này cho đặng. » Tôn Bảo nói như vậy, bèn lật đật kêu vợ mình là Mộc quế Anh khiến rằng : « Hiền thê mau vàng lệnh, đem năm ngàn binh đến trận Ngọc hoàng, vào lùa Lê sơn Tồ mẫu điện, cứu Lệnh bà đương bị khốn. » Mộc quế Anh vàng mạng lập tức nai nịt lên ngựa dẫn binh đi. Tôn Bảo day lại kêu em gái mình là Dương thất Thơ, khiến rằng : « Em mau kéo năm ngàn binh vào phía chánh điện nơi trận Ngọc hoàng, phá cho đặng cái Hồng đăng thì trong trận mới bớt oai thế. » Thất Thơ vàng mạng, lãnh kẻ dẫn binh đi, Tôn Bảo vào dinh thương nghị. Đây nói về Mộc quế Anh khi đến trận, xem thấy sát khí mịt trời, trống chiêng dậy đất, thì nhắm cửa trận đề chướng, zốc binh vô đánh vùi. Phiên tướng cả loạn rả ra hai bên, Quế Anh vô gần tới giữa, xem thấy Đồng phu nhơn đương thủ thắng, còn Bát Nương với Cửu Mị có ý muốn sút hơi. Lúc ấy Mộc quế Anh giương cung buông ra một mũi, trúng ngay con mắt tả, Đồng phu nhơn bèn nhào xuống ngựa. Khi đó Dương lệnh bà cùng hai con gái mình hiệp binh đánh tan trận ấy, thì kẻ gặp Dương thất Thơ đi phá đặng cái Hồng đăng, dẫn binh

đánh tới đền Thông minh điện, khi đó ba đạo binh hiệp lại, đánh giết Phiên tướng thấy nằm đầy trận, huyết chảy tràn bờ ! Hung diện Thọ thấy Tổng binh mạnh quá, chẳng dám cự đương, bèn dần bộ hạ về trại. Còn bên này Dương lệnh bà khiến quân đem thầy Vương Quới hồi dinh mai táng. Dương Tôn Bảo và chư tướng khi hay đặng tin binh Dương lệnh bà về, thì đều ra khỏi dinh nghinh tiếp, thấy tử thi Vương Quới ai ai cũng đều thương xót ! Khi vợ Vương Quới là Đỗ phu nhân hay tin chồng mình thác, thì dẫn con ra lặn nhào mà than khóc ! Lục Sứ thấy vậy ra can ngăn và nói rằng : « Thiểm cũng chẳng sâu-nào làm chi cho lắm, con người đời sống thác lẽ thường. Vậy thôi để tôi vào bảo tấu cho Thánh thượng người hay, xin phong tặng cho rõ lòng trung của thúc phụ. » Lục Sứ nói rồi khiến người coi lần liệm rồi, lập tức đến đại dinh, triều bái vua Chơn tôn mà tâu rằng : « Nay thúc phụ tôi là Vương Quới, mới ra trận bị Phiên tướng đã mạng vong, xin Bệ hạ mở lượng hải hà, tặng phong cho người chút đỉnh, và làm gương tốt ấy cho bấy tôi sau này. » Vua Chơn tôn nhậm lời tấu, bèn đòi Đỗ phu nhân vào đến đại điện dò dề rằng « Vương lệnh công là tôi ái thần của ta tự thuở, nay rủi một phút mà tôi chừa cách lìa ; vậy thôi Lão phu nhân cũng chẳng khá sâu bi, việc sống thác đó ở nơi trời định. Hôm nay Vương lệnh công có để lại một chút hài nhi, thôi ta phong cho nó làm Vô chức Ân quan hầu, đợi ngày sau nó lớn khôn, ta sẽ thâu nhập vào triều trung dùng việc. Còn bây giờ đây trăm tặng phong cho Lão phu nhân một chức, kêu là Trinh tiết phu nhân và tặng luôn hàm ân cho Vương lệnh công, kêu là Trung nghĩa thành quốc công, cùng sau đây trăm đưa cho Lão phu nhân mười xe gấm nhiều, vàng bạc và lụa là, đặng dùng các lễ đem hài cốt người về quê hương mà mai táng. » Đỗ phu nhân lấy tạ, lãnh vàng bạc lui ra, về dinh từ biệt Dương lệnh bà, rạng ngày đem linh cữu lên đường, về Hồng đô mai táng.

Đây nói về Dương tôn Bảo, khi rồi sự ấy, liền sang qua dinh Chung đạo sĩ nghị luận việc hành binh xuất trận. Chung

đạo sĩ khi ấy nói rằng : « Trận Mê hồn rất lớn, sao đồ đệ chưa định khiến ai ra binh ? Chẳng nhơn cơ hội này mà thâu luôn trót thế. » Tôn Bảo liền thưa rằng : « Đồ tử thường bữa ở nơi tướng đài xem trận, thì đều thấy Lữ quân sư ở nơi đó trao đổi thiện chiến lắm, cho nên đồ tử e xuất binh ra đánh chẳng lại, mới vào đây thưa lại cho sư phụ tường về việc đó. » Chuong đạo sĩ nói : « Vậy thì đồ đệ hãy về sai khiến chư tướng đem binh đi đánh đi, còn thầy sẽ theo sau giúp với. » Tôn Bảo cả mừng vội vàng từ biệt lui về dinh hạ lệnh đòi chư tướng đến khiến phá trận. Lệnh ra một lát, caiϊn tướng tỵu đến chạt dinh, khi ấy Tôn Bảo kêu Bác minh mà nói rằng « Trận này xin phiϊn cùng Bá phụ đi giúp cháu một phen. » Ngũ Lang lãnh mạng tạ từ chư tướng lui ra, về dinh sai nịt dān năm ngàn binh Đầu đà, nhắm trận Mê hồn kéo tới. Khi Dương ngũ Lang vừa đến trận, xảy gặp Tiêu thiên Tā giục ngựa hươi thương ra đối thủ. Hai bên quân ó rập, trống cõ vang dāy dāy, đánh nhau chưa dāng năm hiệp, Tiêu thiên Tā giã sút hơi và đánh và dụ Diϊn Đức vào trong trận. Khi Diϊn Đức vào tới đó, thì có Thiϊn Dương Công chĩa gạc ngựa hươi thương ra tiếp ; đánh đầu dāng mười hiệp liền quāy ngựa bỏ chạy. Diϊn Đức kéo binh đuổi theo đến nửa chừng, xảy gặp bọn binh La Hán ra ngăn cản. Binh Đầu đà áp ra hồn chiến một hồi, bao nhiêu binh La Hán đều bị giết sạch. Khi ấy Gia luật Nạp ở trên đạn xem thấy Tổng binh hāng sức rất mạnh mẽ, kēn diϊn động ngọn cờ hồng. Thoạt nhiều âm khí kéo tới mịt mù cả trận, còn yêu quĩ ở đầu không biết, kêu khóc rùm từ phía ; binh Đầu đà rối loạn hồn mē, không biết đường nào mà tấn thối. Diϊn Đức khi ấy thất kinh, liền chắp tay niệm phạt lām thām, giây phút yêu khí lần lần tan mất hết. Diϊn Đức lật dậ kéo binh đi trở lại, về trại nói sự tình cho Tôn Bảo rõ. Khi đó Dương tôn Bảo nói rằng : « Sư phụ tôi có nói : Trận đó nó có dāng yêu thuật, vậy để cháu giữ binh thõ xem lại, coi cách thức dāy phá trận này thế nào cho biết. » Tôn Bảo nói rồi liền giữ binh thõ ra xem, thấy trong ấy bảo : dùng bốn

mười chín đứa con nít cho cầm mỗi đứa mười nhánh dương liễu theo, cứ áp vào trận quất không không như vậy, thì tan tành hồn thất phách yếu phụ. Tôn Bảo xem rồi day lại nói với Bác minh rằng: « Công chuyện như vậy đó, xin Bác chịu phiền cùng cháu đi một phen nữa. Sau đây cháu dặn Bác thêm một chuyện: Khi Bác dẫn binh đến trận, thì trước phải kéo đến cây hồng kỳ, cắt những hài cốt người, hoặc là nó chôn, hoặc là nó treo tại nơi đó. Nếu Bá phụ theo y như kế, thì trận ấy dễ phá như chơi. » Ngũ Lang nghe phải, liền lãnh kế lên ngựa dẫn bốn mươi chín đứa con nít và đạo binh Đầu đà ra đi. Tôn Bảo khi ấy kêu Mạnh Lương khiển rằng: « Tướng quân mau dẫn năm muôn binh đến trận Thái dương đánh phá, rồi kéo thắng ra phía sau trận, bọc hậu tới ứng tiếp với Bá phụ ta. » Mạnh Lương vâng mạng kéo binh đi. Đây nói về Dương ngũ Lang đến trước phướn đông dương oai, kéo binh nhập trận Mê hồn đánh thắng. Thiển Dương Công chúa lúc ấy ra binh mà không đánh, cứ việc giục binh chạy tới chạy lui mà dụ Ngũ Lang vào trong trận. Khi Ngũ Lang đến gần tướng đài, Gia luật Nạp liền điều động Hồng kỳ lên, tức thì ma quỷ đều dậy. Ngũ Lang xem thấy bèn hỏi bọn binh con nít quất đánh không không một hồi, tinh yếu gì đều tan mất, kế binh Tống ỹ kế tràn đến tướng đài, lăm dặng hài cốt khô phá tan nát hết. Gia luật Nạp khi ấy thất kinh, bỏ tướng đài mà chạy. Rủi thay! Gặp Diên Đức chặn đường, chém một búa chết tươi tại trận. Còn bọn năm ngàn Phật tử giữ đài, đều bị quân đầu đà đến vây đánh tiêu tán thất lạc. Thiển Dương công chúa tức giận ra oai, chẳng dặng bao lâu bị binh Tống vây bắt sống. Khi ấy Tiên thiên Tả thấy binh mình bị bại, thì giục ngựa ra đánh trả cừu, chẳng dè Diên Đức có cái búa phép tra cán bằng cây giáng long, đánh trúng vai Tiên thiên Tả. Tiên Tả bị một búa ấy, tức thì hiện nguyên hình ra một con rồng đen hơn mấy thước. Diên Đức nghĩ: « Hễ nó sống cũng chẳng làm gì. » Bèn chém một búa nữa đứt làm hai đoạn, tức thì bay đi mất. Khúc đầu bay về Huỳnh châu thành cau lộn kiếp lên dấy loạn nơi đó mà làm vua, xưng là Hỏa

lý Quốc. Còn khúc đuôi bay lên Thiết làm động, sau là Hà khẩu quân sư, cũng xui mưu làm loạn phá Trung quốc.

Còn đây nói về Mạnh Lương, khi đến trận Thái dương, gặp Phiên soái là Tiêu thát Lại ra cự địch ; hai đảng đánh nhau hơn mấy chục hiệp. Mạnh Lương, khi ấy ra thế múa men, thủ thắng chém một búa Tiêu thát Lại đầu rơi xuống đất. Phiên binh cả loạn, Mạnh Lương thừa thắng đưa binh vô đánh từ trước tới sau rập hết, rồi kéo luôn binh bọc hậu trận Mê hồn đánh tới, gặp Ngũ Lang hiệp lại phá tan hoang hai trận ấy. Phiên tướng chết chẳng biết mấy ngàn, nên người sau có làm thơ rằng :

*Mê-hồn yếu khí dậy lao xao,
Hùm hồ ba quân sát khí cao.
Thua chạy binh Phiên đều vỡ mặt,
Nên công tướng Tống quyết thâm bào.*

(Xem tiếp tập 5)

Mới vừa in xong :

Tây-Du (4 cuốn).
Tam hạ nam đường (2 cuốn).
Bạch xà Thanh xà (1 cuốn).
Phi Long (3 cuốn). .
Bắc Tống (2 =) .
Thập nhị quả phụ

Đang in

Phong thần

THẬP-NHỊ QUẢ-PHỤ

CHINH TÂY

Nói về Dương ngũ Lang phá yên dặng một phía trận Ngọc hoàng, bèn kéo binh trở về trại, vào nói hết các việc và dẫn Thiên Dương công chúa vào đầu nạp cho Tôn Bảo. Tôn Bảo cả mừng ! Liền khiến võ sĩ dẫn Thiên Dương đem ra chêm. Mộc quế Anh khi đó cũng ra căn và nói rằng : « Nàng này chêm đi rất uông ! Vậy xin lang quân thâu nhập dưới trướng mà dùng, người cũng là con thân sanh của Tiêu hậu, chớ chẳng phải kẻ thường nhưn, xin lang quân tha cho nó. » Tôn Bảo thấy vợ yêu mình muốn điều ấy, nên vị bụng cũng nghe theo, bèn tha chêm Thiên Dương công chúa. Thiên Dương khi ấy rất mừng rỡ, lạy tạ ơn vợ chồng Tôn Bảo rồi lui vào trướng phủ, thũ việc đạo tam tung. Kể đó, Tôn Bảo khiến nhóm chư tướng tựu đến giáo trường nghe điều khiển. Rạng ngày giống ba hồi trống, chư tướng tựu đủ mặt tại giáo trường, Tôn Bảo ngồi giữa bèn nói rằng : « Hôm nay ta muốn cử đại binh đánh rộc trận Ngọc hoàng. Vậy thì bây giờ Đại tướng Hô giềng Táng giã làm Triệu huyên Đàng dẫn binh tới đại điện, đánh phá phía trong, còn Mạnh Lương giã làm Quan Nguyên soái, Tiêu Táng giã làm Ân Nguyên soái, Nhạc Thăng giã làm Khương Nguyên soái, Trương Cái giã làm Vương Nguyên soái và Lưu Siêu giã làm Mã Nguyên soái. Năm người tua chia ra làm ba đạo, cứ tả hữu theo phép đánh phá vào cho đến Bắc phương Thiên môn trận. » Các tướng đều vâng lệnh, Hô giềng Táng làm Đại tổng binh kéo quân sĩ

ra phân phát dầu đó có thứ lớp rồi, đồng dẫn nhau tới trận. Khi đó Hồ giềng Táng đến trước khiến gióng trống phát cờ kéo binh a vào Ngọc hoàng điện đánh phá xây gặp Kim Long Thái tử ra đối địch. Hai tướng đánh nhau, hơn mấy chục hiệp, Kim Long Thái tử già thua dụ Giềng Táng vào trong. Lúc này hai bên tả hữu năm tướng Tống giục ngựa hươi cờ hai bên đồng xông vào hỗn chiến. Mạnh Lương và Tiêu Táng khi mê trận, xốc ngựa đến gần dưới trường đài, chỗ Chơn châu bạch lương tán, thoát nhiên thấy lửa dậy từ bờ hừng hực; hai tướng chẳng dám tới nữa, Tiêu Táng liền quây ngựa bỏ qua phía Bắc, xây gặp Thổ kim Tú, tay đương cầm cờ Chơn võ điều động, trong một phút sát khí dậy ào ào, Tiêu Táng chẳng dám vào, hèn thối ngựa lại. Nhạc Thắng thấy vậy nổi giận xốc ngựa chạy vào, thoát nhiên thiên âm địa hân từ bờ tối mịt. Nhạc Thắng khi ấy không biết đường nào mà trở lại, bèn bị Thổ kim Tú bắt dạng đem về hậu quân giam đó. Chừng Mạnh Lương hay dạng, liền bỏ ngựa giả làm binh Phiên, dặng trà trộn theo vào trung quân cứu Nhạc Thắng. Còn Hồ giềng Táng lúc này thấy thế binh tấn tới bất lợi, thì liền ra lệnh gióng kiểng thâu quân, trở về tổ sự tình lợi hại cho Tôn Bảo rõ. Tôn Bảo khi ấy xem thấy sao vắng Nhạc Thắng và Mạnh Lương, thì đương bàn soạn việc thắng bại. Kế đó hai người về tới, Tôn Bảo cả mừng và hỏi nhơn do. Nhạc Thắng thưa: « Trong trận biến hóa vô cùng, không chỗ nói hết. Nhưng cũng bởi tôi gấp muốn phá trận giây phút cho xong, chẳng ngờ vào đến nửa chừng, đang thấy đường sáng tỏ, phút chót trời tối mịt, tôi đi lạc nẻo nên bị Phiên tướng bắt giam cầm. Nếu chẳng nhờ Mạnh Lương giả làm bộ hạ Phiên đến cứu thì tôi chẳng khỏi chết. » Tôn Bảo nói: « Trong trận ấy có hai mươi tám vì sao, và bốn mươi chín ngọn Thiên dăng, là nơi biến hóa của chúng nó. Nếu bây giờ làm sao trừ hai món ấy trước đi thì trận đồ đó phá không khó. » Tôn Bảo nói rồi liền dõ thiên thư ra coi, bèn kêu Mạnh Lương và Tiêu Táng khiến rằng: « Ngày mai hai người vâng mặt kẻ dẫn binh đến trước

Ngọc hoàng điện. Phần Mạnh Lương phá cho động cái Chơn châu bạch lương tán, còn Tiêu Táng lấy cho động mặt Nhứt nguyệt tảo la kỳ ; rồi có ta dẫn binh theo sau tiếp chiến. » Hai tướng vâng mạng lui ra. Tôn Bảo dạy lại thừa với cha mình rằng : « Trận này con nhứt định thỉnh lĩnh thành thượng ra binh dặng phá Ngọc hoàng Thượng đế, còn phụ thân thì phá cửa phía hữu Bạch hồ kia, và Bắc điện hạ đánh phía tả Thanh long. Còn phần con thì đi ngay vào công phá Chánh điện ; như vậy mới có thành công cho, chớ đề thể chừ tướng đi nhiều lần mà không xong, hóa ra việc diên trì thất nhiều ngày chờ đợi. » Lục Sứ nghe con mình nói rồi liền đứng dậy đi đến ngự tiền tâu với vua Chơn tôn nghe các điều Tôn Bảo điều khiển như vậy. Dương lục Sứ tâu vừa hết việc, vua Chơn tôn chưa lập nói gì, kể Vương xu mặt ứng tiếng lên nói rằng : « Thánh hoàng là con trời sai xuống, ngồi giữa đền đăng khiến chúng quan, nào phải người ra cầm binh xông trận sao ? » Chơn tôn nghe Xu mặt nói việc ấy, thì còn dự dự chưa quyết thế nào, kể Bắc vương thấy thế, liền tâu rằng : « Bộ hạ đã dốc lòng đi đến đây mà phá trận, nên mới ngự giá thân chinh ; đến nay việc thắng bại đã quyết, mà sao còn dự dự hồ nghi, như vậy làm sao mà giục lòng chừ tướng cho dặng. Vậy thì tôi xin bề hạ theo lời Dương nguyên soái mà thân chinh ắt Phiến binh cuốn vó. Ấy là đại kế của Xã tắc vậy. » Vua Chơn tôn nghe Bắc vương tâu phải, bèn quyết chí hạ lệnh cho bá quan sửa soạn đội ngũ sẵn sàng, rạng ngày khai binh đến chiến trận. (Việc Vương xu mặt nói đó, là ý sợ vua Chơn tôn xuất trận, sao cũng thành công, cho nên mới có lời ngăn cản như vậy).

Qua ngày sau, Dương tôn Bảo ra lệnh cho chừ tướng giống ba hồi trống và kéo đại kỳ, dẫn hết binh đi đến Thiên môn trận đóng trại, khi ấy Mạnh Lương và Tiêu Táng y theo kế, dẫn binh nhập trận trước, đánh riết vào đến trong, chẳng có một người dám ra nghinh địch. Khi đó Mạnh Lương thừa thế mạnh, xốc ngựa tới tại điện Ngọc hoàng, đoạt dặng cái

Chơn châu bạch lương tán. Còn Tiêu Táng qua phía hữu thâu đăng cây Nhứt nguyệt tạo la kỳ vừa rồi, thì xảy gặp Thổ kim Ngưu và Thổ kim Tú xốc ngựa đến giao phong. Bốn tướng đánh không đầy mấy hiệp, Mạnh Lương ra sức tung hoành chém Thổ kim Ngưu một búa hạ mình nơi lưng ngựa. Thổ kim Tú thấy vậy loạn tâm, lịnh quỳnh bị luôn Tiêu Táng một đao đứt làm hai khúc. Khi ấy binh Phiên cả loạn, bị binh Tống tràn vào chém giết chết thời vô số. Lúc đó, hậu đội Dương lục Sứ đưa binh vào, bắn rớt hết bốn mươi chín ngọn Thiên đăng, và phá tan phía hữu Bạch hồ. Còn Bắc vương cũng xông vô phía hữu Thanh long, đánh giết Phiên binh hao hơn phân nửa và phá tan phía trận ấy. Lúc này hai mươi tám vì sao, đều đưa ra phần lực tung hoành, Mạnh Lương, Tiêu Táng hai người chặn giết sạch. Còn Kim Long Thái tử khi ấy thấy trận thế và đạo binh mình đại bại, bèn giục ngựa kiếm đường chạy trốn, chẳng dè ra khỏi cửa trận, bị Tống Đế giương cung bắn trúng nhằm yết hầu chết tức. Tôn Bảo thấy đạo binh mình đại thắng, bèn xốc ngựa vô giữa trận bắn tên lửa vào Thông minh điện, cả đền đều bị cháy, quân Phiên chết chẳng biết bao nhiêu, đã vậy mà lại còn bị Bắc vương, Lục Sứ, Mạnh Lương và Tiêu Táng đón ngoài cửa trận rượt đánh, giết binh Phiên thua chạy chẳng còn manh giáp.

Nên người sau có làm bài thơ rằng :

*Ngọc-Hoàng trận thế diệu khôn cùng,
Biến-hóa chừng trong một phút xong.
Trời đã sanh ra Chơn mạng chúa,
Tên thần một mũi dặng nên công.*

Tôn Bảo lúc ấy thấy binh Phiên đại bại, thì chẳng chịu kéo binh về, bèn nói với các tướng rằng : « Nay hơn lúc chẻ tre ngay lóng, vậy thì chư tướng phải ráng công, ắt thâu hết trận đồ trong nháy mắt. » Vua Chơn tôn khen phải, Tôn Bảo bèn khiến Mạnh Lương đi đánh trận Châu tước, Tiêu Táng đi

đánh trận Huyền vũ và Lục Sứ công phá trận Trường xà. Ba người đốc lĩnh dẫn binh đi. Tôn Bảo sai luôn hai tướng nữa dẫn một bạo binh bọc hậu trận Châu tước giúp công với Mạnh Lương đánh cả phá trận đồ. Còn chư tướng mỗi người đều có dẫn một đạo binh áp vào trận. Lúc ấy Mạnh Lương kéo binh tới trước xông vào trận Châu tước, gặp Gia luật Hưu Ca đối địch. Hai người đánh chưa được mấy hiệp thoát nhiên nghe phía sau trận nổ một tiếng pháo lớn, tức thì có hai Tổng tướng là Lưu Siêu và Trương Cái ở phía Bắc môn đánh tới, binh Phiên cả loạn, Hưu Ca cự không lại phải bỏ trận chạy dài, ba tướng hiệp binh phá tan trận ấy. Còn Tiêu Táng dẫn binh vào trận Huyền vũ gặp Gia luật Hề Đề đánh vui hơn mấy chục hiệp. Hề Đề thất thế bị Tiêu Táng một đao vong mạng. Tiêu Táng cũng phá tan trận ấy. Còn Dương lục Sứ và Hồ giêng Táng vào trận Trường xà, gặp Gia luật Sa. Gia luật Sa thấy Tổng binh oai thế cường thịnh thì không dám cự, bèn bỏ trận rút lui, chẳng ngờ ra khỏi đó gặp Tôn Bảo dẫn binh đến cản lại. Gia luật Sa túng quá phải cự với Tôn Bảo hơn mấy hiệp, kể có hai đạo binh của Mạnh Lương và Tiêu Táng kéo đến vây chặt. Gia luật Sa liệu bề chống đương không lại, nên tự vận nơi giữa trận mà thác ! Lúc ấy tướng Tổng rất mạnh mẽ, ai ai cũng muốn lập đại công, nên dẫn binh đến Bắc dinh đình vãi. Lúc này Hàng diên Thọ xem thấy Tổng binh mạnh như La hán, và trận Thiên môn trong mười phần hư hủy hết bảy tám thì thất kinh, bèn lật đật lên ngựa chạy về đại dinh nói các việc đại bại cho Lữ quân sư rõ. Lữ quân sư cả giận nói rằng : « Vậy thì tướng quân ra trước, ta sẽ theo sau, nguyện bắt hết chúng nó mới trừ hờn nặng. » Diên Thọ từ tạ lui về, Lữ quân sư bèn dẫn Thung Nham và gia tướng ra trận. Khi đến nơi, Lữ quân sư khiến Thung Nham bố liệt, tức thì trận thế như địa liệt thiên băng, sấm sét đùng đùng, bụi cát bay mù mịt cả trận. Binh Tổng lúc ấy mở mắt không ra, chúa tể đều bị khốn nơi giữa trận, binh phiên vây phủ tứ bề, kể có Chung đạo sĩ đằng vân đến trận, cầm phát phủ quạt một cái, tức thì ngọn gió day thổi

trở lại bên đạo binh Phiên, tướng tá đều ngã liệt, còn trời đất sáng trong như thường. Thuong Nham thấy như vậy lấy làm kỳ, bèn giục ngựa tới xem, thấy có Hồn chung Ly đứng trước. Thuong Nham vừa ngó thấy lật đật quay ngựa lại đến nói cho Lữ đồng Tàn hay rằng : « Có Cung tiên trưởng đến trước đài, vậy sư phụ phải mau tìm phương lánh mặt. » Thuong Nham cho hay rồi liền hóa ra một đạo kim quang bay mất. Khi ấy Đồng Tàn mới biết cơ trời đã định, nên chẳng dám nghịch mạng thầy, bèn tới trước ra mắt Cung Ly chịu tội. Cung Ly cả giận nói rằng « Người sao lếu vậy ? Dám cãi mạng trời, hạ san làm cho sát hại sanh linh, sao chẳng nghe lời ta nói trước. Nếu người bây giờ chẳng thuận theo ta mà về tiên động thì ắt đạo thầy trò phải tuyệt. » Đồng Tàn bị quở, không một điều đáp lại, nên cúi đầu thỉnh tội rồi cùng với Hồn chung Ly đặng vãn về Bồng lai tiên cảnh.

Hồi thứ tám

*Tổng Chơn-tôn thắng trận ban-sư,
Vương Xu-mật về Phiên tỉnh kể.*

Nói về hai tiên về động rồi mà chư tướng chưa ai hay, Tôn Bảo thấy tan trận ấy, liền khiến Bát Nương, Cửu Mị, Kim Đầu Mã thị, Huỳnh quỳnh Nữ và Mộc quế Anh năm người đi đánh trận Thất tiên cô, còn Dương ngũ lang đi đánh trận Tứ thiên vương; các tướng vâng mạng dẫn binh đi. Nói về bọn Bát Nương, Cửu Mị và Mộc quế Anh đến trận đấu chiến với Thất độc cô, mười hai viên nữ tướng lúc ấy phần võ dương oai, đánh phép đánh tài từ sớm mai tới chiều tối mới giết được bảy nàng độc cô ấy. Còn Dương ngũ lang dẫn binh tới trận Tứ thiên môn, đánh giết bốn đại tướng trong trận này cũng đầy một lát, đoạn phá tan cả trận. Hàng ngàn Thọ khi ấy thất kinh, vội vã về dinh tàu tự sự cho Tiêu Thái hậu hay. Thái hậu liền hỏi : « Vậy chớ Lữ đạo sĩ đi

dầu ? » Diên Thọ tâu rằng : « Hôm qua người có ra khán trận, xem thấy Tổng binh oai thế lớn, người cũng thất kinh, thầy trò lờ quờ rồi dẫn nhau trốn hết. » Tiều thái hậu nghe tấu rụng rời, liền phán đòi Gia luật Học Cồ đến dạy đi liền đội, còn Hàng diên Thọ theo thủ hậu quân, đồng dẫn nhau lên ra phía hậu dinh, đang trốn về Đại thành tính thế khác. Khi đương chộn rộn đó, Lục Sứ nhằm biết Tiều thái hậu đêm ấy làm sao cũng bỏ trại trốn về, bèn cử đại binh đi chặn, quả gặp Tiều hậu ngồi trên xe nhỏ, còn gia-tướng hộ vệ hai đầu. Khi ấy Tiều Táng giục ngựa hươi đao riết tới đánh. Hàng diên Thọ trở binh lại cự cầm chừng cho Tiều hậu chạy. Chẳng may cho Diên Thọ bị tối tăm lầu lệt, nên thất máy sa cơ, mất phải tay Tiều Táng bắt sống. Còn Tiều thái hậu thoát thân khỏi, kiếm đường nhỏ trở lại thành. Lúc này Tổng binh phá tan hoang cả trận Thiên môn hết, rồi đồng nhau kéo về bốn dinh an nghỉ. Khi đó Tổng binh về đến đại trại, Tiều Táng dẫn Hàng diên Thọ tới trước dinh tiến đầu nạp. Dương lục Sứ cả mừng khiến quân dẫn ra pháp trường lấy thủ cấp. Đời sau, nhà làm truyện có nói : « Lúc đó Dương tôn Bảo đại chiến nơi Nam đài, phá tan Thiên môn trận, bảy mươi hai cửa, giết tướng sĩ Phiên bốn mươi muôn dư ; thấy nằm lấp nội, máu chảy đỏ sông, đến một trăm năm sau, xương trắng đầy đầy như núi tuyết, ai ai xem thấy đều thương.

Có bài thơ rằng :

*Xương trắng nghinh ngang lấp nẻo đường,
Hồi ra mới rõ chốn chinh trường.
Ngàn năm nơi đó còn rơi dấu,
Kể lại người qua thấy xót thương.*

Lúc này Dương tôn Bảo ra án đường biên công cho chư tướng và sai người đi mời Chung đạo sĩ đến dâng hội công. Khi đó có người ra nói rằng : « Từ khi phá xong trận, ta người đã bỏ đi mất rồi. » Tôn Bảo nghe nói liền biết mình là tiên. Rồi đó Tôn Bảo ra lệnh cho Chư tướng y

theo đội ngũ đồn binh an nghỉ, dựng trại Thánh chỉ ; chư tướng y lệnh đều lui ra. Từ đó tiếng quân thình cả dậy, xa gần đều sợ oai Dương tôn Bão. Lúc này Dương lục Sứ đem bộ công lao vào đại diện, tâu với vua Chơn tôn dựng lãnh thưởng cho tướng sĩ. Khi ấy vua Chơn tôn nói rằng : « Việc đó cũng chẳng gấp chi, vậy đề ban sư về rồi sẽ nghị chuyện thăng thưởng. » Lục Sứ tâu : « Xin hạ ơn dịp oai thế như vậy mà tấn binh đến U châu thành, lấy luôn trót thế. Ấy là kế lợi ngàn năm. » Vua Chơn tôn nói : « Trẫm coi tướng sĩ đã mỏi mệt, vì phá trận này đã lâu lắm ! Vậy thôi đề ban sư về nghỉ, rồi sau sẽ tính thế khác cũng không muộn gì. » Lục Sứ y lời vua nói, bái tạ lui ra. Kế ít ngày sau vua Chơn tôn ra lệnh cho ba đạo binh Đoàn châu kéo về trước và dạy lập một cái cửa quan cho chắc chắn tại chỗ gần nơi Cửu long cốc, dựng Vương toàn Tiết và Lý Minh ở lại đó trấn thủ, còn bao nhiêu soái thần đều kéo về Biện kinh an nghỉ. Lệnh vua vừa xuống, chư tướng thấy đều vui mừng ! Ngày thứ bái khai sĩ tốt, Lục Sứ đi tiền đạo, Tôn Bão đi hậu quân, còn vua và các tôi đại thần đồng đi giữa, kéo binh ra nhằm kinh sư trở lại.

Có câu phê rằng :

*Ba quân hăm hữ đều hưng mặt,
Các nước lui cui thấy cui đầu.*

Nói về đạo binh vua đi chẳng bao lâu về đến Biện kinh, văn võ hay dựng tin ấy bèn kéo hết ra ngoài thành nghinh long giá. Vua Chơn tôn vào đến chánh điện liền phán, cho bá quan an nghỉ. Kế ít ngày sau vua lâm triều, bá quan vào bái yết rồi, vua Chơn tôn khi ấy kêu Dương lục Sứ mà nói rằng : « Việc chinh phạt chuyển này trọn thắng, cũng nhờ có sức cha con khanh cực khổ rất nhiều. Vậy đề ta tính luận công hành thưởng. » Lục Sứ nghe nói vậy, bèn lật đặt tâu rằng : « Việc ấy cũng nhờ có chư tướng đồng tâm hiệp lực, chớ cha con tôi đâu dám chịu trọn hàm ân của Bệ hạ trọng thưởng. » Vua Chơn tôn nghe tâu phải gật đầu, và khiến tả

hữu dọn bày đại yến đặng khao thưởng bá quan, về việc đi chinh Bắc Phiên đại thắng. Lúc ấy bá quan nam nữ gì đều đặng hội yến ăn uống vui mừng, cả ngày mới tan tiệc, rồi dẫu đó về an nghỉ. Qua ngày sau Dương lục Sứ vào chầu lạy tạ ơn vua. Vua Chơn Tôn liền ban thưởng riêng cho Lục Sứ, ba chục thoi vàng, một cặp ngựa Bạch mã và mười xe gấm nhiều và lụa là. Lục Sứ tạ ơn vua và xin từ mấy món ấy. Vua Chơn tôn khi đó nói rằng : « Đó là vật mọn ta mang ơn khanh, nên ta thưởng riêng một chút, vậy Khanh chớ chối từ, còn việc ba quan ta cũng sẽ tính rồi đây thăng thưởng. » Lục Sứ thấy vua nói lắm, thì cúi đầu lãnh mạng và lạy tạ trở ra về Vô nịnh phủ, vào ra mắt mẹ tỏ sự tình vua ban thưởng như vậy. Dương lệnh bà cả mừng, rồi nói với Lục Sứ rằng : « Vả chẳng chón Tam quan là chỗ trọng địa, bỏ vắng lâu không đặng, vậy thì con lựa ngày rồi vào tấu xin đi trấn thủ chỗ ấy mới vẹn toàn. » Lục Sứ vâng lệnh mẹ, bèn khiêu dọn tiệc tại nơi Vô nịnh phủ ăn mừng đặng rồi từ biệt. Lúc này nội phủ Dương lệnh bà như hội, và con và dẫu một nhà chật nức ; còn phía ngoài nha tráo cùng tướng sĩ đầy dẫy, cũng đều đặng dự tiệc ăn uống vui mừng không xiết kể. Qua ngày sau Dương ngũ Lang vào lạy mẹ, xin trở về núi tu hành, và chúc mừng cho em cùng cháu đặng công thành danh tỵ. Dương lệnh bà khi đó nói rằng : « Ấy là tình con đã quyết, một lòng ái mộ việc tu hành mà thôi, nay mẹ cũng thuận theo lời. Vậy mẹ chúc cho con đặng hai chữ từ bi mà nấu nương theo đường phật đạo. » Dương ngũ Lang bái biệt lệnh Mẫu từ, rồi trở ra dẫn bọn quân Đâu đà nhảm Ngũ đài sơn thẳng chỉ. Rồi kể đó Dương lục Sứ cũng vào đền tâu việc xin đi ra Tam quan trấn nhậm. Vua Chơn Tôn cả đẹp, liền xuống chỉ cho Lục Sứ đi và ban sắc cho Tôn Bảo coi việc cấm quân cùng tuần thủ kinh thành. Cha con đều vâng mạng lãnh chỉ lui về làm công chuyện bốn phận.

Đây nói về Vương xu mật, là người của Bắc Phiên qua ở Trung Nguyên trả trộn làm quan đến chức đại thần, tính đã

mười tám năm dư, mà kiếm không ra kế ; ngày nay nhơn lữ đi đánh thắng Đại Liêu mới về, và triều trung thái bình, các quan đại thần đi trấn thủ hết, còn lớp thì về quê hương an nghỉ, cho nên Vương xu mật nhơn dịp không ai, mới sanh ra một kế, vào tấu với vua Chơn Tôn rằng : « Đã mười tám năm dư, tôi mang ơn rất trọng của Bộ hạ, mà chẳng có chút công chi đền, nay sẵn dịp Bắc Phiên mới thua, nên tôi có sanh ra một kế, lật đặt vào lầu cho Thánh hoàng ngự tường. Vả chẳng hôm nay oai binh vua vang dậy, còn Tiểu Hạo mới đại bại trở về. Vậy tôi xin Thánh hoàng hạ chỉ, cho tôi qua đó dụ gã về đầu, như thế mới khỏi can qua dấy động. Nếu nhơn dịp này mà đi dụ đó, thì trúng cơ hội biết ngần nào ! Ấy là mất công một lát mà yên ổn ngàn năm, xin Thánh hoàng ngự xét. » Vua Chơn Tôn nghe một hồi, tin những là sự phải, bèn gặt đầu khen giỏi và nói rằng « Như vậy mới rõ lòng ngay của khanh lo giúp nước. Vậy thôi để ta sai một quan Võ tướng, đi cùng khanh qua đó cầu hàng, nếu đặng việc, trăm số trọng thưởng. » Vua Chơn Tôn nói rồi liền viết biểu cùng khiến thị thần đòi Châu Phước đến, dạy đi với Vương xu mật. Hai người đặc lệnh vâng chiếu lui về nhà, sắm sửa đồ hành lý. Lúc đó Bắc Vương hay đặng tin ấy, thì việc đã rồi, bèn viết một phong thư sai người ra Tam quan cho Dương lục Sứ tỏ sự tình ngay gian làm vậy làm vậy.. đặng Lục Sứ đón bắt Xu mật mà hại thầm. Chẳng ngờ Vương xu mật qua ngày sau dẫn gia tướng đi với Châu Phước ra khỏi thành, đến chỗ tam kỳ lộ, Xu mật nghỉ ngai hỏi rằng : « Chẳng hay đây có hai ngã đường, ngã này đi ra Tam quan ải, còn một ngã nữa đi đâu ? » Châu Phước nghĩ là thiệt, bèn nói rằng : « Ngã này ra Quan ải, còn ngã kia đi qua Hà Đông ; hai ngã này đều đi đến Bắc Phiên đặng hết. » Vương xu mật nghe nói, thì tính rằng « Nếu đi ngay qua Tam quan ải, thì có Dương lục Sứ gạn hỏi, khi khó lòng, vậy để nói gạt Châu Phước đi ngã này, đặng một mình đi nẻo Hà Đông cho khỏi ai ngăn cản. » Xu Mật nghĩ như vậy liền làm bộ nói rằng : « Hỡi ! Ta bỏ quên sắc chỉ lại nhà rồi, vậy thì người dẫn gia tướng đi trước đi, rồi ta sẽ theo sau ra Tam quan cũng gặp. » Châu

Phước ngộ thiết cứ việc dẫn binh đi, còn Vương xu mật trở lại qua ngã kia một mình thẳng chỉ. Nói về Châu Phước ra gần tới Tam quan bị quân của Lục Sứ sai đi tuần phòng bắt đảng, ngộ là Xu mật, đem về dinh hiến nạp cho Dương lục Sứ. Lục Sứ xem không phải thì quở trách tên quân kia; liền khiến mở trói coi ra là cố tri ngày trước. Bèn mời vào trong, trà nước rồi để Châu Phước đi, đóng thông thả đợi Xu mật ra sau chặn giết một mình cho khỏi lậu tiếng. Không dè lúc này Vương xu mật ra đến phủ Thái nguyên vào ra mắt Trấn quan là Tiết văn Ngộ mà nói rằng: « Ta có vàng sắc chỉ qua Bắc Phiên cầu Tiêu Hậu đến hàng, vậy thì xin ngài khiến quân dọn thuyền đưa giúp ta qua sông Huỳnh hà cho kiếp. » Tiết văn Ngộ không rõ, nghe nói vậy thì lại đặt hỏi gia tướng, dọn thuyền đưa Vương xu mật. Xu mật qua sông đảng rồi, cứ đường thẳng về U châu đi miết. Chẳng mấy ngày Xu mật đến Đại thành cây sù thân vào tàu với Tiêu thái hậu, xin vào ra mắt, Tiêu Hậu cho vào, Xu mật vô đến triều bái vừa xong, Tiêu hậu vô án hét lớn và mắng rằng: « Đồ tặc tử ! Ta muốn ăn thịt sống người ngày nay mới trừ hồn từ ấy. Bấy lâu nay ta đã tính, quyết bắt người cho đảng mới đã nư, sao lại ngày nay người về mà chịu chết. » Tiêu hậu nói rồi liền khiến võ sĩ dẫn Vương Khâm ra xữ bá đao cho bỏ ghét. Vô đao vừa muốn ra tay, Gia luật Hưu Ca bước tới tàu rằng: « Xin chúa thượng bớt sự lời đình, đề hỏi lại có khi ngày nay người về có việc cơ mật chi đây, vậy đề cho người uớ hết. Nếu phải, thì tha tội và thưởng công, còn chẳng phải, giết người cũng chẳng muộn. » Tiêu hậu khi nghe các quan tàu nói, thì bớt giận liền hỏi Vương Khâm. Vương Khâm bị sợ quá, giây lâu mới đáp rằng: « Tôi từ qua Trung quốc đến nay, chẳng phải là không lòng lo báo chúa, ngặt vì không cơ hội biết làm sao. Hôm nay mới có dịp và tôi nghe Tống đế muốn cử đại binh qua thảo hốt Cửu châu về một mối. Tôi hơn lúc Đại liêu mới đại oại mà nói chuyện, cho nên tôi mới kiếm dịp có này: nói qua đây cầu Thánh thượng lai hàng, cho đảng tôi thông mưu mà trả ơn cho bề hạ. » Tiêu hậu nghe nói các đều

bèn đổi giận làm vui và hỏi rằng : « Bây giờ người có chước gì hay làm cho ta lấyặng Trung-quốc chăng ? » Vương Khâm lâu rằng : May ngày nay bên Trung-quốc, những lương tướng Tống dinh đều sai đi xa hết, duy còn có mười quan công thần ở tại triều đô mà thôi. Vậy xin hôm nay Nương nương trả lời theo biểu ấy nói rằng : Vương Khâm là quan nhỏ chức, nói chuyện giao kết không rành, xin mười quan công thần ra tại Cửu long phi hồ cốc đó mà giáo lời dặng Nương nương đưa họa đồ Cửu châu cho mấy người ấy. Nếu lời biểu bộ hạ ra như vậy, thì làm sao Tống đế cũng nhậm lời, ắt có sai mười quan kia đến Hồ cốc, chừng đó ta mai phục binh, bắt mười người đó lại, rồi khiến sứ đến xin Tống chúa chia hai thiên hạ, thì mới cho bọn quan kia về. Như vậy sao Tống đế cũng lấy đại thần làm trọng, ắt chịu thừa lời Nương nương, lúc ấy như cơ hội đó mà tấn binh, chắc một lần mà nên đại công dặng. » Tiều hậu khen kế ấy phải và hỏi lại rằng : « Bây giờ có ai dám chịu qua Trung quốc ? » Vương Khâm lâu : « Tôi xin trở qua một lần nữa. » Tiều hậu rất mừng, liền khiến làm biểu, rồi giao cho Vương Khâm. Vương Khâm từ tạ lui ra lập tức trở qua Trung quốc. Khi Vương Khâm ra khỏi thành năm chục dặm, gặp Châu Phước đi đến đó liền nói rằng : « Tiều hậu đã chịu đầu rồi, có sứ trả lời đây cho Hoàng thượng. » Châu Phước tin chắc bèn trở lại, Vương Khâm đi ngổ sông Huỳnh hà về tới Trường an vô sự. Hai người khi ấy vào thẳng nơi đại điện, triều bái tưng hô rồi Vương Khâm dâng sứ của Tiều hậu và tâu các điều, đi dọc đường tính về môi miếng cho xuôi và nghe cho dặng. Khi đó vua Chơn tôn nghe vậy cả đẹp, bèn xuống chỉ dạy mười vị Triều quan đi thương thuyết.

Hồi thứ chín

*Tam-quan ải Bắc-vương tá binh,
Cửu-long-cốc anh-hùng đấu võ.*

Nói về Vương xu mật khi đi về tàu các việc, vua Chơn tôn nhậm lời, mà giữa ấy có đủ mặt các quan công thần cũng chẳng thấy một ai ra nói phô đều nào hết. Khi bãi chầu ra ngoài, Khấu Chuần, Sài Ngọc, Lý ngự Sử, và Triệu dảm Quân đều vào dinh Bắc vương thương nghị. Khi đó Khấu Chuần nói rằng : « Ấy là kế của gian nhor nó bày biến, nếu đi e khi khó đề. » Sài Ngọc nói rằng : « Vậy chờ bây giờ tính thế nào ? Sắc chỉ vua đã xuống, còn từ nan làm sao choặng. » Bắc vương khi ấy nói rằng : « Thôi, mấy ông chờ lo lắng, đề đi đến Tam quan ải ghé đó mượn binh của Lục Sứ dẫn theo, thì chắc là vô hại. » Các quan nghe mấy lời của Bắc vương nói, đều vui đẹp ! Rồi đó từ nhau về phủ, rặng ngày mười vị triều quan tựu đến đủ mặt mà tạ từ vua đặng có thượng lộ. Vua Chơn tôn nhậm lời và dặn với các quan, đi việc ấy cho cần thận. Các quan vàng mạng bái tạ lui ra, dẫn tưng nhor ra khỏi thành, nhắm Tam quan ải đi miết. Chẳng bao lâu mười quan đại thần ra gần tới ải. Lục Sứ hay đặng tin lật đật dẫn bộ hạ ra khỏi thành nghinh tiếp, khi đó Bắc vương gặp Lục Sứ rất vui mừng, hai người kẻ ngựa dẫn nhau vào thành bày yến diên ra đãi đặng rất trọng hậu. Đương khi ăn uống, Dương lục Sứ đứng dậy hỏi rằng : « Chẳng hay Điện hạ đến đây hôm nay, có việc chi dạy biểu chẳng ? » Bắc vương nói : « Cũng có việc công của triều đình, nên bọn ta mới đến đây thương nghị với Quận mã. Nguyên Vương xu mật, nó tính gian kế lãnh biểu qua Bắc Phiên hôm nọ, nay nó về có đem một phong thư của Tiêu hậu nó tấu rằng : Tiêu hậu chịu dâng đồ tịch cứu châu, mà nó muốn cho thập vị đại thần đến tại Cửu long phi hồ cốc mà nghị việc ấy. Thánh hoàng lại ngự chắc, bèn khiến bọn ta, nên ngày nay mới có việc ra tới đây

mà nói chuyện. Nếu bọn ta không ngăn ngựa giữ trước, đem thân vào đó, thì chẳng khác đem thịt dâng vào miệng cọp. Bởi cớ ấy cho nên bọn ta mới lĩnh đến đây dâng thương nghị với Quận mã, mà mượn binh đem theo hờ trước. » Lục Sứ nghe nói hết việc, liền đáp rằng : « Ngày trước tôi dốc muốn trừ loại gian tặc, mà ngặt vì nó có đại phước nên nó lánh khỏi đường này, cho nên ngày nay nó sanh ra nhiều việc như vậy. Thiết là nó rất khi người lắm lắm, nó coi Trung quốc chẳng có ai, vậy đề tôi ráng giúp các ngài, lấy đồ tịch của xữ mang đem về cho nó biết mặt. » Bắc vương rất vui đẹp, liền nói rằng : « Nếu Quận mã dâng lòng ấy, thiết là phước trời xui khiến nên cho xã tắc đó. » Lúc ấy việc nghị luận vừa rồi, thì cũng đã canh khuya, các quan xin kiêu đi ngơi nghỉ. Rạng ngày Lục Sứ dậy sớm, ra án đường đòi Mạnh Lương, Nhạc Thắng, Tiêu Fáng, Lâm thiết Thương, Tống thiết Côn, Diêu thiết Kỳ, Đông thiết Cồ, Khâu Trân, Vương Kỳ, Mạnh Đắc, Trần Lâm, Sài Cầm, Lang Thiên, Lang Vạn, Trương Cái, Lưu Siêu và Lý Ngọc ; hết thấy là hai mươi dư người tựu đến. Lục Sứ khi ấy dặn rằng : « Việc này là việc cơ mật, nếu đi đây làm sao cũng có động can qua, các người phải tuya gần sức mà bảo hộ triều quan, chớ để sơ sẩy ắt hư đến đại sự. » Nhạc Thắng khi đó ra thưa rằng : « Bọn quan dạy như vậy bọn tôi phải vâng lời, nhưng mà tôi còn e một việc. Nếu Bắc Phiên nó biếtặng bọn anh em tôi theo nhiều, chúng nó nghi ngại không chịu đầu, ắt hư đại kế của triều đình thì làm sao ? » Lục Sứ nói : « Người chớ có lo xa, ta còn kế khác nữa. Bấy giờ các người giả làm kẻ tùy tùng, theo hầu hạ thập vị đại thần, khiến gánh những rương những xiển, và đồ khí cụ. Còn binh khí dấu đi, làm như vậy . . . Nếu như không động tĩnh việc gì thì thôi, còn bằng có biến trở sự gì, thì sẵn đó, có chỉ mà lo xa vậy. » Các tướng vâng mạng đều lui ra về sắm sửa. Qua ngày sau Bắc vương giả từ Dương lục Sứ, cùng chư tướng kéo nhau đi. Lúc ấy nhằm lúc sơ Đông khí trời mát mẻ, gió thổi ghè xương, hồng nhạn kêu đêm, cỏ cây phơi nhánh,

Khi đó thập vị đại triều quan ở trên ngựa ngó thấy hai bên đường sương trắng ngồn ngang, giáo sét, gươm tàn hãy còn dấu tích chẳng biết bao nhiêu. Bức vương thấy như vậy than rằng : « Ấy là xưa chỗ này Châu, Hồn giao binh, nên khiến cho lê dân nào can đồ địa làm vậy. » Ai ai xem thấy cũng đều buồn giùm cho kẻ vì chiến tranh mà vong mạng.

Có bài thơ rằng :

*Chiến trận ngày xưa huyết nổi cồn,
Bởi vì Châu, Hồn lúc kim thôn.
Mấy gò gió thổi, xương phau trắng,
Lạnh lẽo thương cho chiến sĩ hồn.*

Lúc này đạo binh Tống kéo đi đến đây, thì đã có thám tử về báo tin với Tiêu hậu rồi, Tiêu thái hậu khi ấy cho đòi Gia luật Học Cồ đến phong cho làm Hành dinh tổng quản và giao cho năm muôn binh mạnh, dẫn đến Cửu long phi hồ cốc làm kế như vậy như vậy . . Học Cồ lãnh mạng nội ngày ấy kéo binh đi đến phía bắc Hồ cốc hạ trại. Khi binh Bắc Phiên đến lập cất dinh trại xong xuôi, Học Cồ bôn thân một mình cưỡi ngựa, vào trong Hồ cốc đi vòng bốn phía xem hết, thì thấy cụm núi này có hai ngã, một uốn vào và một uốn ra mà thôi. Còn tư bề bịt bùng những đá ; phía trong bằng phẳng rộng lớn hơn mấy ngàn dặm. Học Cồ xem thấy như vậy cả mừng, bèn quàng ngựa trở về bôn dinh đòi bộ tướng là Tạ Lưu và Trương Mạnh đến dinh mà nói rằng « Ta coi phía đông Hồ cốc, có một khoảng đất rộng rãi tốt chẳng biết chừng nào. Nơi đó phục binh dặng vài ngàn người, vậy hai người mai tới đó coi dốc sức cất một cái nhà tiệc cho hân hoan, đợi Tống thần đến, mình mời ngay vào đó, dặng tưng trung mình cử sự. » Hai tướng rất đẹp, vâng lệnh dẫn một ít quân, đến làm chẳng bao lâu xong việc. Kế có quân vào báo nói rằng : « Tống binh đã đến. » Gia luật Học Cồ vội vã khiến bọn quân mình lánh qua một chỗ khác, rồi bôn thân lên ngựa dẫn vài anh tùy tùng, ra khỏi Cốc khẩu mấy dặm

nghe tiếp. Bắc vương khi ấy tới trước đáp lễ và hỏi Học Cồ rằng : « Tiều quân có lời hứa, vờn anh em ta đến đây mà giao đồ tịch cứu châu, vậy hôm nay tướng quân lãnh việc ấy ra đến đây định tính lẽ nào ? » Học Cồ đáp rằng : « Giữa đây chẳng phải là chỗ hòa nghị, vậy xin ngày mai thỉnh Quới đại nhơn vào trung dinh sẽ nói chuyện. Bắc Vương bằng lòng, bèn lui binh ra xa mấy dặm, hạ trại nơi phía Nam an nghị. Học Cồ liền trở về trung quân đòi Tạ Lưu và Trương Mạnh đến nghị rằng : « Ý ta muốn ngày mai mời bọn Triều quan vào đây, làm việc như thuở trước hồi Sở Bá vương cùng Hân Cao hội yến Hồng môn, như vậy có đáng chăng ? » Hai tướng đều thưa : « Hai tôi nguyện ra hết binh sanh tử học, mà giúp cho đại nhơn nên kế lớn. » Học Cồ cả mừng ! Rồi việc đó, liền đòi Hàng quân Bạc bảo rằng : « Người mau đem một muôn binh đến mai phục trước nơi phía trong Cốc khẩu, đợi trong này có hơi động biến, thì người lập tức dẫn binh ra chặn vậy Tổng thần lại. » Hàng quân Bạc vàng mạng lãnh kẻ dẫn binh đi. Học Cồ khi ấy bảo người đến tại nhà tiệc sửa soạn diên yến, và sai một tên quân già yếu đem thư ra Tổng dinh mời các quan vào hội yến. Bắc Vương xem thấy thư Học Cồ có dặn : Cấm không được đem binh khí vào nhà tiệc. Bắc Vương xem thư rồi liền phê lại cho quân đem tin trả lại : « Nhậm lời. » Khấu Chuân thấy phê thư rồi, lật đặt tới nói rằng : « Điện hạ sao không tính trước, đừng đem bộ tướng của Quận mà theo. Nếu nó cấm như vậy, thì làm thế nào mà đi được ? » Bắc Vương nói : « Vậy để ngày mai đến đó coi rồi sẽ tính. » Nói rồi đầu lui về chỗ an nghị.

(Xem tiếp tập 6)

Nhà in TÍN ĐỨC THƯ XÃ xuất bản

25, đường Sabourain, 25

S A I G O N

Điện thoại : 20.678

THẬP-NHỊ QUẢ-PHỤ

CHINH TÂY

Rạng ngày mấy quan sửa soạn dẫn bộ tướng lên ngựa huân đai mà đi. Còn ở trong, Học Cồ ra khỏi Cốc khâu đứng chờ; thấy vọi xa, bọn Tổng thần cỡi ngựa đi đến mà không có binh mã đi theo, thì cả đẹp, bèn chờ đến, thỉnh vào Cốc khẩu mời luôn lên nhà tiệc. Khi ấy Bác Vương nói rằng: « Ngày nay đã vào đến đây, công việc ra thế nào tướng quân nói đi nghe thử. » Học Cồ và cười và nói rằng: « Việc giao ước một lời nói đã đủ rồi, có chi đâu đại nhơn vọi. Hôm nay, không mấy thuở Quới đại nhơn đến đây, và đường đi cũng viễn vọng, đề ăn uống giải lao chơi rồi sẽ nói chuyện. » Học Cồ nói rồi liền hối trù phòng dâng rượu, và nhạc công ca vờ, cùng khiến đánh trống gióng chiêng, cho các Phiên thần mấy nơi tựu tới hầu tiệc. Lúc ấy Sài phò mã ra ngồi trước nơi phía tả, Học Cồ xem biết mặt, thì hỏi liền rằng: « Ông có phải là Sài Tiên sanh chăng? » Sài Ngọc nghe hỏi liền đáp: « Phải. » Và hỏi lại rằng: « Tướng quân hỏi tôi có chuyện chi nói chăng? » Học Cồ nói: « Ông còn nhớ năm trước, bên triều chúa tôi có sai người đem qua đồ Thiên tự dâng cho Tổng quân, mà bị ông cải chữ Thiên làm chữ Vị, cho nên chúa tôi mới giận dấy động can qua, ngày nay mới có cái hội này, ông có nhớ không? » Sài Ngọc đáp rằng: « Tướng quân nói vậy thì sai lắm! Chúa ta là ứng mạng Thiên đình sai xuống, thuận lòng người, rải đức khắp bốn phương,

cho nên không bao lâu mà thâu phục quần hùng gồm một mối, còn như nước Bắc Phiên này là một nước nhỏ hơn hết, mà lại cách xa Trung Quốc, nên chưa rảnh mà chinh thảo định, cho nên chúa tôi người lấy lừu, hằng sanh biến loạn, làm rối động sanh linh, cực chẳng đã chúa ta mới dấy động hoàng oai mà phá tan Thiên môn trận. Chừng đó sao vua tôi tướng quân không ở đó mà hành hung, lại bỏ dinh lên trốn? Lúc ấy Võ bá ở bên tả muốn đem binh rượt theo qua đến U châu đập thành lũy ra làm đất bằng, đứng lấy đồ tích Cửu châu mà về. Khi ấy chúa ta không nỡ sát hại sanh linh cho quá lẽ, là cũng vì nhờ họ ta tấu việc hơn thua, như vậy mới có sự kéo binh trở về, không thì ngày nay có đâu cơ hội này như vậy. Nếu bây giờ Tiêu Hậu biết lẽ thuận thời và đừng có nghe lời cuồng phu hoặc loạn mà nghiêng mình hàng phục, thì còn giữặng nước đời đời chẳng mất. Nếu không, thì Trung quốc này dấy binh mã thành cường qua, há có để cho Ngoại quốc làm vầy mà cô võ như vậy sao? Còn việc cải chữ thiết là nơi tay ta, nhưng mà việc đã qua rồi, tướng quân còn nhắc lại làm chi nữa. » Học Cồ bị Sài Ngọc nói hồi lâu, mà không một điều đáp lạiặng; liền day lại kiếm chuyện khác hỏi Khấu Chuân nữa.

Khi Học Cồ bị Sài Ngọc nói cho một hồi thì không lời đáp lại, bèn day lại hỏi Khấu Chuân rằng : « Ông còn nhớ năm Hàm bình, bên nước tôi có đem Cầm bì và Cầm trưởng qua tấn cống, bị ông bỏ qua chẳng tâu, nên mới sanh ra đều binh cách, ấy có phải là mưu của đại thần như vậy sao ? » Khấu Chuân bèn nói xẵng xớm rằng : « Chúa ta mắc lo việc chánh trị, có rảnh đâu dặng mà coi chơi những Cầm bì, Cầm trưởng của chúa người. Thời, hôm nay là ngày nghị luận việc giao hòa và lấy cái Cửu châu đồ tích, lựa phải nhắc việc cũ mà làm chi. » Học Cồ nói : « Việc ấy ngày khác sẽ giao cũng chẳng muộn, bây giờ phải biếu võ sĩ uống múa gươm dặng giúp vui trong tiệc rươu. » Bắc vương nói : « Đã có giao trước rằng :

Không dặng đem binh khí theo mình trong cuộc này, và lại tiệc này chẳng phải là tiệc nơi Hồng môn, sao lại dùng múa gươm làm chi vậy ? » Bắc vương nói chưa dứt lời bỗng thấy Tạ Lưu lên tiếng xống ra. tay cầm gươm dài múa nơi trước tiệc. Bắc vương liệu thế chẳng xong, bèn kêu lớn tiếng rằng : « Kẻ tùy tùng ở đâu ? » Mạnh Lương thấy vậy nổi nóng xống ra cũng hét lớn tiếng rằng : « Bắc Phiên biết múa gươm hay, bên Trung quốc ta lại chẳng có tráng sĩ sao ? Ta đây cũng biết múa gươm, vậy để ta múa với cho vui. » Và nói và hươi gươm xốc ra múa với Tạ Lưu. Gia luật Học Cồ thấy Mạnh Lương chí khí hiên ngang, thì biết là tướng mạnh, nhắm đầu chẳng lại, bèn nói rằng « Múa gươm coi chẳng mấy vui, chi bằng thử qua nghề bắn thì mới vui hơn. » Mạnh Lương nói : « Nghề gì cũng dặng, mặc ý người, muốn tầu mã xạ hay xiên liều xạ thì ta cũng thử với. » Tạ Lưu nói : « Tầu mã xạ liều cũng là sự thường, phải làm cách lạ mà bắn mới hay. » Mạnh Lương nói : « Cách lạ là làm sao ? » Tạ Lưu nói : « Phải đem một người trói đề trên cây, rồi bắn luôn ba mũi, như tránh dặng thì mới gọi là diệu thủ. » Mạnh Lương nghe nói cười thầm rằng : « Thằng này nó muốn bày mưu mà hại ta đây, vậy ta phải giết trước nó đi dặng làm cho tã cái mũi nhọn của chúng nó. » Nghĩ rồi bèn hỏi rằng : « Vậy chớ ai bắn trước ? » Tạ Lưu nói : « Ta bắn trước. » Mạnh Lương hăm hờ chịu liền, rồi khiến người trói mình buộc nơi trên cây, lại kêu lớn rằng : « Ta chịu cho người bắn ta ba mũi. » Lúc ấy Bắc vương và các quan thấy đều lo sợ cho Mạnh Lương. Còn Tạ Lưu rất vui mừng, dang ra xa gương cung lên ráng sức bắn ra một mũi, bị Mạnh Lương cản dặng, mũi thứ hai lại nhắm ngay cổ mà bắn, bị Mạnh Lương lấy tay đánh vệt ra khỏi, còn mũi thứ ba Tạ Lưu lại nhắm ngay nơi bụng mà bắn, chẳng dè Mạnh Lương trong bụng có mang cái hộ tâm kiến, mũi tên dọi ra chẳng trúng dặng, mười vị đại thần đều khen dầy. Đủ ba mũi rồi, quân bèn mở xuống. Mạnh Lương khi ấy nói rằng : « Bây giờ tới phiên ta, người hãy treo mình lên đi cho ta bắn thử. » Tạ Lưu không lẽ chối từ,

nên cũng khiến quân đem mình buộc lên trên cây như vậy. Mạnh Lương giương cung bắn ra một mũi, chẳng trúng đâu hết. Tạ Lưu nghĩ thầm rằng : « Trong thế thặng này chỉ biết múa gươm, chứ không biết bắn. » Nghĩ rồi bèn kêu Mạnh Lương nói rằng : « Còn hai mũi nữa mi ráng mà bắn kéo trật. » Mạnh Lương bèn nhắm ngay cò Tạ Lưu bắn ra một mũi chết tốt.

Ấy là :

*Không tài quân Bắc khoe mình giỏi,
Mới biết người Nam trở sức hay.*

Gia luật Học Cô thấy Tạ Lưu chết rồi thì giận lắm nói rằng : « Hôm nay là cuộc giảng hòa, sao lại hại nhau như vậy ? » Nói rồi liền hô quân biểu bắt. Bỗng thấy binh kỵ hơn năm sáu trăm ào ra một lượt. Nhạc Thảng và Tiêu Táng thấy việc chẳng hiền, liền phá rương và đập đòn gánh tre ra, lấy trường thương đoan kiếm xông ra một lượt. Gia luật Học Cô thấy có dự bị, bèn sụt xuống ghế ngồi mà chạy trước. Binh kỵ của Phiên bị binh Tống giết chết phân nửa. Mạnh Lương bèn bảo hộ mười vị đại thần xông ra vừa đến Cốc khâu, bỗng nghe tiếng súng nổ vang, binh phục đều dậy, vây chặt nơi ngoài Cốc khâu. Bọn Nhạc Thảng liêu thác phá vây mà ra, bị binh Phiên trên núi bắn tên xuống như mưa, nên lóí gần khôngặng, còn phía sau thì không có đường ra, bốn phía núi non đá cao như vách.

Ấy là :

*Cọp rớt vào hầm khôn tính kế,
Rồng sa vô rọ khó toan mưu.*

Hồi thứ mười

Dương-tứ-Lang lên giúp lương thảo,

Dương-tôn-Bảo cả phá binh Phiên.

Nói về bọn Bắc vương mười người bị vây nơi Cốc khâu, buồn bực lo rầu, tính không ra kế. Khấu Chuần khi ấy nói

rằng : « Lúc mới ra đi, thì đã biết chắc có cái nạn này, vậy hôm nay phải dẫn lòng nhẩn nhục đứng lo kế mà thoát thân. » Bác vương nói : « Nay lương thảo gần hết, binh viện cũng chưa đến, thoảng như binh giặc thừa hư mà đánh vào, thì lấy chi mà ngăn chống. » Mạnh Lương thưa : « Điện hạ chớ lo, để tôi coi chừng binh Phiên nó ở hồ, tôi xông ra Cốc khẩu tuốt về Tam quan viện binh cứu đến đây, mà giết hết lũ mọi này. » Bác vương nghe nói an lòng.

Nói về Gia luật Học Cồ, vậy dựng mười vị Tổng thần rồi, bèn thương nghị với Trương Mạnh rằng : « Bọn ta gìn giữ ở ngoài cho chắc, nó tuy mạnh như Hạng Vũ đi nữa cũng chẳng ra khỏi đặng. » Trương Mạnh nói : « Kế ấy tuy hay, song tôi e Trung quốc hay dặng tin này thì ắt đem binh tới cứu. Chi bằng thừa cái cơ hội đây mà tâu cho Nương nương hay, dặng người dẫn đại binh ra giúp, thì mới thành công lớn. » Học Cồ nói : « Lời ông luận ấy rất cao, vậy để tôi khiến người đi lập tức. » Nói rồi liền sai người về U châu tâu cho Tiều hậu hay tự sự. Tiều hậu hay tin ấy bèn nhóm quần thần mà thương nghị. Khi ấy Gia luật Hưu Ca tâu rằng : « Nếu binh ta vậy dặng Tổng thần rồi, thì Nương nương phải phát binh tiếp ứng, dặng có toan thấu đoạt Trung nguyên. » Tiều hậu nói : « Binh ta mới thua, tướng hay đã hết, nay không có người bảo giá, thì làm sao mà đánh cho dặng. » Nói chưa dứt lời bỗng có một người lướt ra tâu rằng : « Tôi tuy bất tài, xin theo bảo giá Nương nương đi trừ binh Tống. » Ai nấy xem ra là Phò mã Mộc Diệc. Tiều hậu cả mừng mà nói rằng « Ngày trước Hải quan có tâu rằng : U châu gần hưng, sẽ có người phò tá ra đời, có khi là khanh đây chăng. » Nói rồi liền hạ chỉ phong cho Mộc Diệc làm bảo giá tiên phương, thống lãnh Nữ chơn, Tây phiên, Sa đà và Hắc thủy, binh mã bốn nước cộng dặng mười muôn dẫn đi trước. Mộc Diệc lãnh mạng dẫn binh đi liền. Ngày ấy Tiều hậu xe giá lìa khỏi U châu binh mã rầm rộ kéo đi, nhằm Cửu long Phi hồ cốc tấn tới, chẳng bao lâu đi đã đến nơi. Gia

luật Học Cồ ra nghênh tiếp vào Quán trung, rồi lạy mà thưa rằng : « Nhờ phước lớn của Nương vương, cho nên tôi đã vay được mười vị Đại thần của Tống tại nơi Cốc khâu này, nay lương thảo của chúng nó đã gần hết, chẳng bao lâu tôi có bắt được; hơn nữa Trung quốc phát binh đến cứu, nên thỉnh xe giá đến đây, đừng có lo kể mà thâu luôn thiên hạ. » Tiều hậu cả mừng và nói rằng : « Phen này mà bắt được mười vị đại thần thì đủ rửa cái nhục kia năm trước. » Nói rồi bèn phân binh mã, lập ra cái đại dinh; Gia luật Học Cồ thống lãnh binh Nữ chơn và Tây Phiên hai nước, đồn nơi phía chánh bắc; còn Mộc Diệc Phò mã thì thống lãnh binh Sa đà và Hắc thủy hai nước đồn nơi Tây nam. Kế đó Gia luật Học Cồ lãnh binh ra nơi đồn trú, Mộc Diệc cũng dẫn bốn bộ binh mình đi ra lo lập dinh trại.

Đêm ấy trời thanh sao tỏ, Mộc Diệc ngồi trong trướng mà nghĩ thầm rằng : « Nay mười vị đại thần bị khốn nơi Cốc khâu, còn binh Bắc Phiên thì cường thịnh, ra làm sao cho khỏi. Nếu binh cứu đến chưa kịp mà lương thảo hết đi, thì ắt phải khốn. » Nghĩ rồi liền sanh ra một kế, viết thư buột nơi đầu mũi tên, bắn vào Cốc khâu, đừng khiến người lớn ra phía sau núi mà lấy lương thảo. Tính rồi bèn ra khỏi trướng dán thư vào Cốc khâu, Mạnh Lương đi tuần lượn dạo tên ấy thấy có bức thư liền đem dâng cho Bắc vương. Bắc vương vội vã mở ra xem thư như vậy

« Trung-quốc Dương-diên-Lang cúi đầu dâng thư cho Bắc-vương diện-hạ và mười vị đại-nhơn tướng-lâm. Nay binh Bắc cường thịnh lắm, xin liệt vị chớ có tranh-phuông, e khó thoát được. Chẳng bao lâu binh cứu sẽ đến, phải ráng mà nhịn nhục, nay tôi có đề sẵn lương thảo hai mươi xe nơi phía Chánh-nam, đủ dùng trong một tháng; phải mau sai người đi lấy. Ấy là việc quan hệ rất lớn! Xin chớ sai lầm. »

Bắc vương xem rồi cả mừng, bèn nói với Khấu Chuẩn rằng : « Thư này vốn của Dương tứ Lang, cho ta hay rằng : có giúp lương đồ phía sau núi. Bên Bắc Phiên mà có người

này chủ quản việc binh, thì bọn ta ắt bình an vô sự rồi. »
Khấu Châu thưa : « Nếu dặng như vậy thì rất may, phải
cho người đi lấy. » Mạnh Lương thưa : « Xin đề tôi đi cho. »
Bác vương chịu. Mạnh Lương liền dắt mười mấy tên quân
mạnh, hơn lúc ban đêm ra đến sau núi quả thấy lương mễ
hai chục xe, bèn lấy hết đem vào Cốc khẩu. Bác vương nói :
« Lương thực tuy đã có rồi, nếu không binh cứu thì cũng
khó lòng ; bọn khanh có kế chi mà tính bây giờ chẳng ? »
Mạnh Lương thưa : « Điện hạ xin hãy an lòng, để tôi lên ra
khỏi vây, rồi tuốt về Biện kinh mà cầu cứu. » Bác vương
nói : « Người đi thì hãy lắm, song phải cho cẩn thận. » Mạnh
Lương thưa : « Tôi sẽ có phương lược. » Nói rồi liền từ biệt
Bác vương và mấy vị đại thần, lên ra phía sau núi mà đi,
ước định chừng một dặm, bị binh Phiên đặt dây vắn chon
ngựa mà bắt đứng, dẫn về ra mắt Phò mã Mộc Diệc. Mộc Diệc
liền kêu lại gần mà nạt lớn rằng : « Ta sai mi về U châu mà
đem tin lành cho công chúa, sao mi đi đâu ló quờ cho bị
quân nó bắt vậy ? » Mạnh Lương hội ý liền trả lời rằng :
« Mặc trời tối quá, tôi đi lộn đường nên phải bị bắt. » Mộc Diệc
nói : « Vậy thì bây giờ mi phải đi cho mau về cho chóng, mà
báo tin cho ta hay. » Kể tã hữu vợi vãi mở trói cho Mạnh
Lương mà thả ra, Mạnh Lương ra khỏi Phiên dinh rồi mừng
thầm rằng : « Nếu chẳng có Dương tướng quân thì tánh mạng
ta ắt phải khốn rồi. » Và đi và nghĩ rằng : « Nếu về Tam quan,
còn phải đợi phi báo với triều đình thì lâu lắm, chi bằng ta
tuốt lên Ngủ đài san mà thỉnh Dương thiên sư đến cứu ắt
mau hơn. » Nghĩ như vậy bèn tuốt lên Ngủ đài san ra mắt
Dương ngủ Lang. Ngủ Lang bèn hỏi Mạnh Lương rằng : « Sao
người lại ăn mặc theo đồ Bắc Phiên, đến đây có việc gì hãy
nói đi nghe thử ? » Mạnh Lương thưa : « Có một việc rất nên
gấp ngặt, nên phải đến mà tỏ cho sư phụ hay. Vì Triều hậu
nó dùng quĩ kế gạt mười vị đại thần đến nơi Cốc khẩu, mà
vây khốn rất nên nguy cấp ; nay tôi vâng mạng Bác hiện hạ
sai về Tam quan cầu cứu. Tôi đi lâu ngày mà làm việc cả,
nên tôi ghé lại đây. Vả Ngủ đài san cách đó chẳng xa, xin sư

phụ đi giùm một phen mà cứu quốc nạn. » Ngũ Lang ngần
nghĩ hồi lâu rồi nói rằng : « Mạnh Lương ! Ta với người
chẳng phải là oan gia chi, sao người cứ đến mà làm rộn ta
hoài đi vậy. » Mạnh Lương thưa : « Ấy chẳng phải là việc
riêng của tôi, xin sư phụ vị tình thượng quan tôi và Bác điện
hạ. Nếu sư phụ chẳng đi, mà để cho mười vị đại thần bị
khôn, thì sư phụ bao giờ đành lòng. » Ngũ Lang nói : « Ta
thiệt chẳng muốn đi, ngặt vị tình Bác điện hạ, nên ta phải
gắng gượng theo lời người đó. » (Nguyên vì Ngũ đại sư thì
gần đất Quảng tây, những bọn ngoan hung nào mà có phạm
tội thì trốn lên đó mà vào chùa, Ngũ Lang đều thấu hết ; cho
nên bề đánh đâu thì thắng đó). Ngày nay Ngũ Lang điếm hết
trông chùa đặng hơn ngàn ngoài, rồi liền sắm sửa ra đi. Mạnh
Lương thưa : « Xin sư phụ đi trước, để cho tôi tuốt về Tam
quan mà báo cho thượng quan tôi hay nữa ; đặng đem binh
thêm đến hiệp nhau mà cứu ứng. » Nói rồi liền từ biệt Ngũ
Lang suốt đêm tuốt về Tam quan báo cho Lục Sư hay việc
như vậy. Lục Sư cả kinh, nói rằng : « Vậy thì đề ta hưng
binh cứu viện, còn người phải đem biểu về trao mà tấu các
việc cho Thánh thượng hay. » Mạnh Lương vâng lệnh đệ văn
biểu về trao. Chơn tôn hay đặng thất kinh liền đòi Mạnh
Lương lên điện mà hỏi rằng : « Trao thần bị khôn đã bao lâu
rồi ? » Mạnh Lương tâu : « Đã gần một tháng, may nhờ
Dương điện Lãng giúp lương mới đặng cầm cự lâu ngày.
Nay binh mã Tam quan đã đi cứu rồi, song xin bệ hạ phải
sai tướng đem binh thêm mà cứu ứng. » Chơn tôn liền hỏi
định thần rằng : « Có ai dám dẫn binh đi chăng ? » Hỏi chưa
đứt lời, Dương tôn Bảo bước ra tâu rằng : « Tôi xin lãnh
mạng. » Chơn tôn cả mừng, bèn khiến lão tướng là Hồ giềng
Táng làm Giám quân, Dương tôn Bảo làm Tiên phương ; đem
binh năm muôn kéo tới. Dương tôn Bảo lãnh mạng lui ra về
Vô nịnh phủ từ biệt Dương lệnh bà mà đi. Dương lệnh bà khi
ấy bèn cho Bát Nương và Cửu Mỵ đi theo. Dương tôn Bảo
thưa : « Nếu có hai cô tôi giúp sức thì hay lắm. » Ngày ấy
chư tướng chỉnh tề đem binh sẵn sàng ; Mạnh Lương làm Tiên

đội, Tôn Bão làm Trung đội, Hồ giêng Táng xuất lĩnh đại binh làm hậu đội đi sau, nhắm Cửu long Phi hồ cốc tấn phát.

Khi đó quân Tiểu mã phi báo với Tiêu hậu rằng: « Nay có binh Tống kéo đến rần rộ rất đông! » Tiêu hậu nghe nói liền triệu Gia luật Học Cồ đến mà thương nghị. Học Cồ tâu rằng: « Nương nương chớ lo, ta đây có binh mã bốn nước há đi sợ binh Tống hay sao? Để tôi phân binh ngăn đánh, thì chắc thắng đặng. » Tiêu hậu nói: « Khanh phải cho hết lòng điều độ, chớ nên tháo thứ mà làm việc cả. » Học Cồ lĩnh mạng lui ra, rồi thỉnh Nữ chơn quốc vương là Hồ Mặc, Sa đà quốc đại tướng là Trần Thâm, Tây phiên quốc phò mã là Vương hắc Hồ, Hắc thủy quốc vương là Vương tất Đạt nhóm hết nơi trưởng mà truyền lệnh rằng: « Ngày mai đánh với binh Tống, ai nấy phải ráng sức xông tới, nếu thắng đặng thì nương nương sẽ trọng thưởng. » Hồ Mặc nói: « Tổng quân chớ lo, tôi quyết giết cho sạch binh Tống thì tôi mới thôi. » Nói chưa dứt lời bỗng nghe quân báo binh Tống đã đến. Gia luật Học Cồ liền dẫn chúng tướng lập trận mà chờ, bỗng thấy nơi dưới cò có viên đồng tướng là ông Hòa thượng kêu lớn tiếng mà nói rằng: « Bớ Phiên nô, hãy lui về cho mau thì đặng toàn thân, bằng ở đó ắt hóa ra tro bụi. » Học Cồ cả giận nói với chư tướng rằng: « Có ai dám ra đánh với lão thầy chùa đó chăng? » Nữ chơn quốc vương là Hồ Mặc xông ra nói rằng: « Để tôi giết thẳng thất phu ấy cho. » Nói rồi hươi thương giục ngựa xông tới đâm nhâu, Ngũ Lang hươi búa rước đánh, hai bên quân hét om sòm. Đánh chưa đặng mấy hiệp, Hồ Mặc đuổi sức quây ngựa bỏ chạy, Ngũ Lang xua binh vừa giết; Vương hắc Hồ hươi kích giục ngựa dẫn binh xông ra chặn ngang khúc giữa mà đánh, binh Đầu đà phân ra làm hai đạo, bị binh Phiên vây đánh rất lắm. Vương tất Đạt lại hươi búa giục ngựa dẫn binh ào đến đánh vui, bốn phía đều là binh Phiên. Dương ngũ Lang tả xong hữu dứt mà ra chẳng khỏi, còn bốn phía tên bắn vãi như mưa. Lúc đang nguy cấp, bỗng thấy phía tây nam bụi bay mịt núi, còi trống vang rền, kể có

một đạo binh mã xông tới là Bát Nương, Cửu Mị và Dương tôn Bảo. Bát Nương khi ấy giục ngựa tới trước, vừa gặp Vương tất Đạt, hai ngựa giao phuông. Đánh đặng chừng vài hiệp, Cửu Mị dẫn binh đánh vãi vào. Tất Đạt cự chẳng nổi, bèn cuốn vó chạy dài, Cửu Mị thừa thế đuổi theo gần tới góc núi, bỗng có một tướng xông ra chặn Tất Đạt nạt lớn rằng: « Loài nghịch tặc ! Hãy đầu cho sớm, kéo mà bị chết. » (Ấy là đại tướng Hồ giêng Táng xông ra). Đánh đặng vài hiệp, Giêng Táng bèn bắt sống Vương tất Đạt, binh Tống ào tới, Mạnh Lương đánh rốc vào dinh Phiên, gặp đại tướng Sa đà quốc là Trần Thâm vừa dẫn binh ra. Hai tướng đánh nhau đặng chừng một hiệp, Mạnh Lương hét lớn lên rằng: « Nghịch tặc chớ chạy. » Và hét và chém một búa, Trần Thâm té nhào xuống ngựa. Dương tôn Bảo thấy binh Tống thắng luôn liền huy động đạo binh ở sau ào tới vừa giết. Bát Nương lướt tới đón Hồ Mặc lại, rồi quăng giây hồng nhung lên, trói Hồ Mặc trên ngựa. Dương Ngũ lang thấy vậy quày binh đánh trở lại, binh Đầu đà huơ giá đao chém đứt chơn con ngựa của Vương hắc Hồ, Hắc Hồ té nhào xuống đất bị binh Tống bắt đặng. Học Cồ liệu thế không xong, liền chạy tuốt vào dinh báo với Tiêu hậu rằng: « Nương nương hãy chạy cho mau, binh Tống mạnh lắm, tướng soái bốn nước đã bị bắt hết rồi ! » Tiêu hậu nghe nói hoảng kinh, liền bỏ dinh lên ngựa mà chạy. Học Cồ và Trương Mãnh liều thác báo hộ Tiêu hậu cũng chạy dài. Dương tôn Bảo xua binh đuổi theo. Tiêu hậu đang chạy, thỉnh lình bên bờ núi Dương lục Sứ dẫn binh ào ra, binh Phiên xem thấy quáng thương bỏ giáo chạy càng. Tiêu hậu bèn ngược mặt lên trời mà than rằng: « Hôm nay là ngày mạng ta đã hết rồi, các người hãy lo kể mà lánh thân. » Nói rồi liền rút gươm ra vừa muốn tự vận. Gia luật Học Cồ can rằng: « Xin Nương nương chớ sợ, U châu còn có mấy mươi muôn binh mạnh, cũng cự nổi với giặc ; đường cũng chẳng còn xa bao nhiêu, cứ chi Nương nương lại hủy mình như vậy ? » Trương Mãnh tâu « Xin Nương nương hãy noi theo đường tất này mà đi, đề tội ở sau đón ngăn binh

giặc cho.» Tiêu Hậu nghe lời, bèn hiệp với Học Cổ noi theo đường tắt mà chạy.

Hồi thứ mười một

Trùng-dương-Nữ cá phá U-châu.

Tiêu Thái-hậu liễu minh tự tử.

Nói về Dương lục Sứ dẫn binh đuổi theo, Trương Mạnh quày ngựa lại đánh chưa đầy vài hiệp, bị Lục Sứ đâm một thương té nhào xuống ngựa. Còn bao nhiêu bộ hạ đều bị binh Tống giết sạch. Binh Tôn Bão vừa đến, hiệp nhau lại một chỗ rồi thương nghị, muốn thừa thế đuổi theo. Bỗng thấy Mộc Diệc một người một ngựa chạy tới kêu rằng : « Bớ em, hãy đem binh về mà cứu mấy vị đại thần, bên U châu binh ròn còn nhiều lắm ! Đề anh về rồi, ở trong mà tính, một trận nữa thì ắt thành công. » Lục Sứ nghe lời liền điều binh kéo về Cốc khẩu. Lúc ấy Hàng quân Bật đang vây Tống thần nơi Cốc khẩu, nghe binh Bắc sẽ thua, bèn triệt vây rút binh mà chạy. Mạnh Lương giục ngựa đuổi theo vừa kịp, chém một búa đứt làm hai đoạn, ở trong bọn Nhạc Thắng và Tiêu Táng thừa thế giết ra, binh Phiên thấy nằm chật núi, mười vị Đại thần bèn ra khỏi vây.

Trận ấy binh Phiên bốn nước chết hết mười hai muôn, thấy nằm đen đất, máu chảy đỏ sông. Binh Tống bắt trâu ngựa, và lượm đảng đồ tể tượng rất nhiều.

Khi ấy Dương lục Sứ chiêu tập tướng sĩ rồi, hạ lệnh đem những tướng Phiên bắt đảng chém đầu mà làm hiệu lệnh. Lúc này Bắc vương và mấy vị đại thần đều khen tạ Lục Sứ rằng : « Nếu chẳng có Quận mã cứu viện, thì triều thần đều bị hại, mà lại tổn oai phong của Chúa thượng nữa. » Lục Sứ thưa : « Thánh thượng như thấy Điện hạ bị khốn, cho nên

lo sợ hằng ngày, bèn sai Hò tướng quân với con tôi dẫn binh đến cứu ; may nhớ phước lớn của Thái hoàng, nên giết chúng nó không còn manh giáp. » Bức vương nói : « Tướng ở ngoài mạng vua có chỗ cũng chẳng chịu ; nay Tiêu hậu ghe phen khuấy rối chốn biên cương, vậy thì phải thừa lúc thế như chẻ tre này mà kéo thẳng qua U châu lấy hết đồ tịch mà về, ấy là một cơ hội lớn đó. » Lục Sứ thưa : « Tôi cũng muốn bẩm với Điện hạ về việc ấy, vì anh tôi là Dương Tứ Lang có nói với tôi rằng : U châu binh mạnh còn nhiều, tuy vậy mà anh tôi ở trong làm nội ứng, vậy thì lúc này là phải lúc tấn binh lắm. » Bức vương nói : « Quân mã hãy liệu lấy mà làm, còn triều đình trọng sự, thì có ta chịu cho. » Dương lục Sứ vàng mạng bèn khiến Nhạc Thắng, Mạnh Lương và Tiêu Táng dẫn binh đi trước ; Bát Nương, Cửu Mị và Dương tôn Bảo đi sau mà làm cứu ứng, còn Hò giềng Táng thì bảo hộ mười vị đại thần mà làm Giám quân. Pháo cất xong rồi, ai giữ phận nấy, rầm rộ kéo đi.

Nói về Tiêu hậu chạy về U châu, lo không ra kể, buồn bực dầu dầu. Gia luật Hưu Ca liền tâu rằng : « Việc binh gia thắng bại là lẽ thường, Nương nương mưa chớt lo rầu vô ích. Vả chăng trong thành lương thảo đựng mười năm, tướng mạnh binh ròng hơn mười vạn, nếu Tống binh lui rồi thì thôi, thoảng có qua đây, thì đánh liều với chúng nó một trận, thắng bại cũng chưa biết chừng. » Tiêu hậu nói : « Rất đổi là binh mã bốn nước mà còn chết sạch thay, huống chi có mấy muôn binh này mà trông thắng dạng hay sao ? Chi bằng bây giờ đầu hàng cho rồi dặng mà cứu rạch dân cho khỏi nơi đồ thán. » Trương thừa tướng bước ra tâu rằng : « Sao Nương nương thấy thua có một trận mà ngã lòng đi vậy, nước Đại Liêu ta từ Tần trào đến nay, Trung quốc thường thường kiên sợ, nay tuy thua một trận chớ cũng còn đủ mà xưng bá, hễ Tống binh có qua đây, thì bọn tôi đồng lòng mà đánh một chuyến, quyết báo cho dặng cái đại cừu này. »

Nói chưa dứt lời, bỗng nghe quân báo, Mộc Diệc Phò mã đã về. Tiều hậu dò vào mà hỏi rằng : « Ta đang lo cho Phò mã, e bị binh Tống nó bắt rồi, vì có chi mà về trễ như vậy ? » Mộc Diệc tâu rằng : « Tôi đóng dinh nơi phía Chánh tây, nghe binh Bắc thua rồi, tôi bèn dẫn binh qua cứu. Chẳng ngờ qua đến nơi thì Nương nương xe giá đi đã xa rồi, nên tôi mắc đánh liều với binh Tống mới phải về sau như vậy. » Tiều hậu lại hỏi : « Binh Tống thịnh thế thế nào ? » Mộc Diệc tâu rằng : « Tôi có nghe tin rằng : Chúng nó muốn qua vây khốn U châu, Nương nương phải dự bị trước cho sẵn. » Còn đang chuyện vãn, bỗng nghe quân tiểu mã chạy vào báo rằng : « Binh Tống Láo tới như mây, đã vây chặt bờ cõi U châu rồi, xin Nương nương liệu định. » Tiều hậu nghe báo thất thanh. Mộc Diệc khi ấy tâu rằng : « Nương nương chớ lo, để cho tôi điều binh khiên tướng mà đánh một trận nữaắt binh Tống phải lui. » Tiều hậu nói : « Khanh phải hết lòng mà điều độ, chớ nên tháo thối. » Mộc Diệc lãnh mạng lui ra.

Lúc ấy tại đất Hà đông có ông Trần lĩnh Công, có sanh một người con gái, hiệu là Trùng dương Nữ, vì sanh ra nhằm ngày mồng 9 tháng 9, nên mới đặt tên như vậy, người này sức mạnh vô cùng võ nghệ tinh thông ; vẫn đã có hứa gả cho Dương lục Sứ ngày trước ; ngặt vì giặc giã liên liên, cho nên việc hôn duyên hóa ra cách trở. Lúc Trùng dương Nữ nghe mười vị Triều quan bị vây nơi Cốc khẩu, bèn muốn dẫn binh đến cứu đặng tìm cứu ước cho luôn. Chừng ra binh rồi thì nghe Dương lục Sứ dẹp yên binh Phiên, nay đang dẫn binh vây đánh U châu. Trùng dương Nữ nghe đặng tin ấy thì mừng lắm, và nghĩ thầm rằng : « Có cái cơ hội này thì ta ắt gặp phu quân ta rồi. » Nghĩ như vậy liền dẫn binh kéo đến dinh Tống, khiến người thông báo cho Lục Sứ hay. Lục Sứ nghe báo chợt nhớ lại mà nói rằng : « Việc này ta vẫn còn nhớ, ngặt vì việc nước đa đoan, cho nên tin tức chẳng thông nhau đặng ; nay nàng đã dẫn binh đến giúp, lẽ phải rước vào. » Nói rồi bèn khiến Nhạc Thắng ra rước. Trùng dương Nữ vào

đến trường trung làm lễ ra mắt. Lục Sứ mừng vui chẳng xiết, hai người chuyện vãn ăn cần, rất nên hiệp ý. Lục Sứ bèn nói rằng : « Việc binh chưa yên, đề chừng về tôi thừa lại cho mẫu thân hay rồi sẽ dùng sáu lễ. » Trùng dương Nữ thừa : « Tôi mới đến chưa có công chi, vậy thì đề tôi thừa cái cơ hội này lên qua đầu Tiêu hậu rồi trong ứng ngoài hiệp thì chắc thành công, Quận mã có khứng cùng chăng ? » Lục Sứ nói : « Hiền thê mà có lòng như vậy, thì nên hừ cũng một lúc này, lẽ nào chẳng dặng. » Trùng dương Nữ liền hờn hờ dẫn một muôn binh xông phá binh Tống lướt vào, bọn Nhạo Thăng và Mạnh Lương giả binh khiếp sợ lui đang ra. Trùng dương Nữ thẳng đến bên thành kêu quân khai cửa cho mình vào. Quân giữ thành chạy vào báo rằng : « Có một viên nữ tướng xông phá binh Tống xin vào cứu ứng. » Tiêu hậu nghe báo liền dắt văn võ các quan lên địch lầu mà xem, thấy có đề chữ lớn rằng « Hà đông Trùng dương Nữ » đang rượt Tống binh, Tiêu hậu liền khiến Gia luật Học Cổ khai thành tiếp ứng. Trùng dương Nữ kéo binh vào thành, đến ra mắt Tiêu hậu thì rằng « Tôi ở đất Thái nguyên, con gái của Trần lĩnh công. Lưu chúa rất oán Tống quân, nay thấy chinh chiến như vậy, nên sai tôi qua giúp dặng thâu thiên hạ. » Tiêu hậu cả mừng nói rằng : « Nếu chúa người đồng lòng phá Tống, chừng xong việc rồi thì ta quyết chia hai đất Trung nguyên. » Nói rồi bèn truyền lệnh bày yến mà thết đãi. Ăn uống xong rồi, Trùng dương Nữ đứng dậy tâu rằng : « Binh Tống vây thành rất gấp, vậy tôi xin dẫn binh ra bắt Tống tướng về dặng mà làm lễ tấn kiến. » Tiêu hậu nhận lời, Trùng dương Nữ từ tạ lui ra. Lúc ấy Dương tứ Lang thấy vậy thì nghĩ rằng « Trùng dương Nữ này đã hứa gả cho em ta, sao lại đến mà giúp Phiên cũng lạ. Trong thế cũng có duyên cớ chi đây, nên mới đến đây như vậy. » Nghĩ rồi bèn tâu rằng : « Tôi xin dẫn binh cùng theo giúp Trùng dương Nữ. » Tiêu hậu nói : « Có phò mã đi thì càng hay lắm ! » Mộc Diệc lãnh mạng ra đến quân trung thương nghị với Trùng dương Nữ. Trùng dương Nữ nói : « Tống binh tuy đông mà phá chẳng khó cùn. Phò mã

ra cửa Bắc môn mà đánh trước, rồi tôi sẽ dẫn binh theo sau.» Mộc Diệc cười rằng: «Y theo lời ấy thì trong một trận U châu đã phá xong rồi.» Trùng dương Nữ nghe nói sững sốt, bèn hỏi rằng: «Phò mã nói sao vậy?» Mộc Diệc nói: «Vẫn cùng một nhà, còn đấu nhau mà làm chi nữa.» Nói rồi bèn tỏ hết việc mình. Trùng dương Nữ cả mừng mà thưa rằng: «Tôi vì Quận mã mà làm cái mưu này, nay đặng ngài giúp sức thì có lo chi là việc cả chẳng xong.» Mộc Diệc nói: «Việc phải cho kín nhiệm, Tiêu hậu đồng tướng còn nhiều, phải lo mà trừ bớt nha tráo trước đi đã, rồi rẽ ra tay.» Trùng dương Nữ hỏi: «Ông có kế chi mà trừ dặng?» Mộc Diệc nói: «Ngày mai ta ra binh, phải khiến Thượng vạn Hộ, Hạ vạn Hộ, Dục Nghĩa và Dục Tín ra đánh trận đầu, rồi dẫn binh Tống ào vào, thì xuôi tay mà lấy thành cũng dặng.» Trùng dương Nữ y theo kế ấy, bèn sắm sửa xuất binh; Mộc Diệc liền khiến Thượng vạn Hộ và Dục Nghĩa lãnh binh ra trước, hai tướng vâng lệnh nổi súng ra thành, vừa gặp Tống tướng là Nhạc Thăng liền hươi đao chém nhau, Nhạc Thăng cũng hươi đao rước đánh. Đánh đặng chừng vài hiệp, Hạ vạn Hộ và Dục Tín xông ra đánh đay, Nhạc Thăng ngăn đỡ chẳng nổi, quày ngựa tháo lui. Binh Phiên thừa thế xông ra, Trùng dương Nữ dẫn binh kỵ theo sau, xuất kỳ bất ý chém Dục Tín một đao đầu rơi xuống ngựa, Dục Nghĩa thất kinh trở tay không kịp, bị Nhạc Thăng quày ngựa lại chém một đao đứt làm hai đoạn. Mạnh Lương, Tiêu Tạng xua binh ào đến, la hét om sòm, Thượng vạn Hộ bị Mạnh Lương chém chết, Hạ vạn Hộ bị ngựa đạp cũng chết luôn. Trùng dương Nữ đi trước mở đường, binh Tống theo sau tràn vào như nước chảy, trong thành U châu bốn phía lung bùng. Nội thị vào cung phi báo, Tiêu hậu bèn nghĩ rằng: «Ta làm vua một nước, nếu dễ đến bị bắt thì xấu hổ biết là đường nào, chi bằng tự vận cho khỏi bị nhục.» Nghĩ rồi liền chạy ra sau điện, mở giáy hi long ra tự ái mà thác. Lúc ấy Dương tư Lang chạy vào cấm cung vừa gặp Công chúa

Quỳnh Nga ở trong chạy ra, thấy Tứ Lang thì nói rằng «Phò mã hãy chạy cho mau, Nương nương đã tự ái mà thối rồi, con bốn phía đều là binh giặc.» Tứ Lang nói : «Công chúa chớ lo, tôi là con thứ tư của Dương lệnh công, đổi tên là Mịch Diệc. Vì mong ơn Công chúa rất dày, quyết không hại nhau đâu. » Công chúa nghe nói liền quì xuống mà thưa rằng : «Tánh mạng của thiếp, sống thác cũng tại tay chàng, xin chàng thương xót. » Tứ Lang nói : «Nếu Công chúa mà không theo tôi về Trung Quốc, thì tôi dám theo, bằng không thì tôi không dám ép. » Công chúa thưa «Nước hư nhà mất, như Phò mã còn tưởng cứu tình mà dám tôi theo, thì có lý nào tôi lại chẳng chịu. » Diên Lăng cả mừng, bèn khiến thâu góp những ngọc ngà châu báu và đồ quý lạ chở hơn mấy xe xông ra, bỗng gặp Gia luật Học Cồ ở ngoài chạy vào, mặc ơ hờ, bị Dương tứ Lang chém một đao đứt làm hai đoạn, còn Gia luật Hư Ca nghe biết binh Tống vào thành, liền cắt tóc cạo râu chạy ra ngã sau vượt thành mà trốn mất.

(Xem tiếp tập 7)

THẬP-NHỊ QUẢ-PHỤ

CHINH TÂY

Hồi thứ mười hai

Bình giặc Bắc, thâu binh về nước.

An biên định, phong thưởng công thần.

Lúc ấy Lục Sứ thời đốc tướng sĩ vào thành, giết sạch binh Phiên, thấy nằm chặt đất, máu chảy đầy đường, rồi hạ lệnh cấm chằng cho giết nữa. Bắc vương vào thành tra hỏi Tiều hậu hạ lạc về đâu? Quân sĩ báo rằng: «Tiều hậu tự ái mà thác nơi sau điện.» Bắc vương dạy mở đám xuống đề lại một bèn. Khi ấy Dương tôn Bào bèn điều tập các đạo binh mã đồn trú trong thành nơi phía đông.

Ngày thứ Bắc vương và Lục Sứ lên chốn điện định, điểm tra cung thất; chư tướng bèn giải hai người Thái tử đến, còn những văn quan bị bắt, từ Trương Hoa sắp xuống, dặng 49 viên, võ tướng 36 viên. Lục Sứ bèn khiến giam hết vào tù xa, dặng giải về Biện kinh luận tội. Khi ấy chư tướng đều tỵ đủ, Dương tứ Lang vào ra mắt Bắc vương mà bẩm rằng: «Tôi ở tại đất Phiên đã 48 năm rồi, hôm nay đang thấy Điện hạ đây, thiệt tôi lấy làm tủi hổ.» Bắc vương dỗ dề rằng: «Hôm nay mà binh dịnh động đất U châu đây, là cái công của Trương quân chứng về trào rồi, thì Thánh Thượng ắt có phong thưởng, sao lại gọi rằng tủi hổ.» Tứ Lang tạ ơn. Dương

Lục Sứ thừa : « Nay Yên kinh đã định rồi, vậy phải treo bằng hiên dụ cho các địa phương đầu đó cho an, rồi sẽ thâu binh trở lại. » Bắc vương y theo lời, bèn khiến Khấu Chuần ra bản truyền khắp 4 phương. Từ ấy đất Đại Liêu các nơi quận huyện nghe U châu bị phá rồi thấy đều qui phục.

Cách vài ngày Bắc vương bèn khiến dọn yến khao thưởng tướng sĩ ; ăn uống rồi Tứ Lang bèn bước lên bệ bẩm rằng : « Tôi có một việc muốn bẩm, song chưa biết Điện hạ có khứng cho chăng ? » Bắc vương nói : « Tướng quân có việc thì nói, chẳng hề chi mà ngại. » Tứ Lang thưa : « Tôi từ qua đất Bắc, mong ơn Tiều hậu thanh tỉnh, nay người đã thác rồi, xin cho tôi hải cốt mà mai táng, đừng báo chút ơn xưa, cho Bắc Phiên chúng nó chẳng gọi tôi là người phụ nghĩa. » Bắc vương nói : « Ấy là lòng nghĩa của Tướng quân, sao ta lại chẳng cho. » Rồi đó Bắc vương liền làm biểu sai người về thân báo với triều đình, còn một phía thì khiến quan Hữu tư coi thâu liệm Tiều hậu, và lấy theo vương lễ mà chôn.

Ngày thứ Lục Sứ vào thương nghị thâu binh. Bắc vương y lời, bèn truyền cho chư tướng phân ra trước sau kéo về. Bọn Hò giêng Táng sắm sửa khởi hành. Khấu Chuần và chư tướng thương nghị đề binh lại trấn thủ U châu. Bắc vương nói : « Đề binh lại có hai điều bất tiện, một là Nam Bắc ở chung, việc thống thuộc khác nhau, ắt sanh mối hoạn ; hai là cách xa Trung quốc, nếu nó làm phản thì mình cũng chẳng hay, chỉ bằng về trao rồi lo bề phòng ngự. » Khấu Chuần lấy làm phải. Liền nội ngày ấy đại binh lia U châu, nhắm Biện kinh thẳng chỉ. Đạo binh này đi chẳng bao lâu về gần đến nơi Bắc vương cho người vào trao báo trước. Chơn Tôn liền sai văn võ ra thành nghinh tiếp vừa gặp Bắc vương quân mã về đến. Văn thân là Tôn ngự sử ra trước nghinh tiếp vào thành, còn bao nhiêu binh mã của Lục Sứ thì đồn trú nơi ngoài thành.

Ngày thứ Bắc vương bèn dân hết mấy vị trao thần vào đền kiến gia, và dâng cái Bình bắc biểu chương lên. Chơn Tôn xem

rồi mắng lăm, bèn đồ dề mấy vị trào quan : Khấu Chuẩn liền tâu rằng : « Nhờ phước dày của Bộ hạ, cho nên Dương lục Sứ cha con anh em đều một lòng vì nước, mới bình định đất Đại Liêu, thiệt là cái công chẳng có đời nào bì kịp, vậy xin Bộ hạ gia phong quyền tước, mà thưởng cái công lao, thiệt là nước nhà may lắm đó. » Chơn Tôn nói : « Trẫm cũng biết cái công ấy, phải thương nghị rồi sẽ tặng phong. » Bắc vương và chư tướng bái mạng lui ra, Dương lục Sứ và Tứ Lang dắt nhau về Vô nịnh phủ ra mắt Dương lệnh bà, mừng lạy xong rồi, Dương tứ Lang bèn thưa rằng : « Từ con bị khốn nhục nơi đất Bắc đến nay, đã gần đặng 19 năm, chẳng dè mà mẹ đã tuổi cao đầu bạc rồi, hôm nay may đặng trưng phùng, thiệt con mừng chẳng xiết ? » Dương lệnh bà nói : « Ly hiệp lẽ thường, người đời phải vậy, nay đặng trưng phùng, thiệt rất vui lòng mẹ, vậy thì con hãy đem Công chúa vào đây cho mẹ biết. » Tứ Lang bèn kêu Quỳnh Nga Công chúa vào lại ra mắt Lệnh bà. Dương lệnh bà xem thấy cả mừng ! Tứ Lang lạy nói : « Ấy tuy là duyên gặp gỡ, song cũng nhờ ơn nàng hậu đãi từ ấy đến nay, nên con phải đem về cho mẹ biết. » Dương lệnh bà nói : « Tuy là nhưn duyên gặp gỡ, song mẹ nhắm nàng này cũng là đáng sánh với con lắm. » Nói rồi liền truyền dọn tiệc mà ăn mừng. Ngày ấy trong phủ mẹ con sum hiệp ăn uống vui vầy đến canh khuya mới phân nhau đi nghỉ.

Qua bữa sau Dương ngũ Lang bèn lạy mẹ và từ biệt anh em, dấn binh đầu đà trở về Ngủ dài san mà tu luyện.

Nói về Vương Khâm, thấy Bắc Phiến thua rồi, thì sợ e họa đến cho mình, bèn cạo râu cạo tóc giả dạng thầy chùa suốt đêm lén ra khỏi Biện kinh mà trốn. Quan cận thần hay đặng tin ấy liền vội vã vào tâu. Chơn Tôn cả giận mắng rằng : « Loài gian tặc, nó có ý phản đã lâu, trẫm lấy nghĩa Cổ nhưn mà dãi, chẳng ngờ làm tội, nay nó lại bội phản mà đi. » Nói rồi liền nhóm quần thần mà thương nghị. Bắc vương tâu rằng « Vương Khâm tội ác đầy đầy, phải giết

nó mới dặng. Tuy bữa nay nó trốn rồi, chớ tôi liệu đi cũng chưa xa, vậy xin Bệ hạ cho người theo bắt lại. » Vua nhậm lời, liền sai Dương tôn Bảo dẫn binh đuổi theo, Dương tôn Bảo vâng lệnh dẫn binh ra cửa Bắc môn, hỏi thăm quân giữ cửa có thấy Vương Khâm ra đó hay chăng? Quân sĩ thưa : « Tôi mới thấy một người đạo sĩ hơi hãi chạy ra, song không biết có phải Vương Khâm hay chăng. » Tôn Bảo nghe nói liền giục ngựa đuổi theo. Lúc ấy Vương Khâm chạy đã tới Huỳnh hà rồi, thấy có chiếc thuyền đang chèo dưới sông, liền kêu mà nói rằng : « Người làm ơn đưa ta qua sông cho mau thì ta trả nhiều tiền bạc. » Người ấy nghe kêu bèn ghé lại, Vương Khâm nhảy tuốt xuống thuyền ; người ấy chèo tuốt qua sông, rủi bị gió ngược chèo qua không dặng, người ấy nói : « Gió thổi mạnh quá chèo không nổi, vậy thì phải đậu lại chờ bớt gió rồi sẽ qua sông. » Vương Khâm không biết tính làm sao, nên phải chun xuống khoan mà trốn. Trong giây phút ngộ thấy trên bờ bụi bay mịt mù, mấy mươi binh khinh kị chạy tới. Dương tôn Bảo bèn kêu dưới thuyền mà hỏi rằng : « Người có thấy một tên thầy chùa đi ngang qua đây chăng? » Người dưới thuyền chưa kịp nói chi, Vương Khâm liền nói nhỏ rằng : « Người hãy nói với nó, đi đã lâu rồi, thì ta sẽ tróc hết túi mà tạ ơn người. » Người ấy nói : « Người hãy nói cho mình bạch, người là người chi, thì ta sẽ có thể mà cứu dặng. » Vương Khâm chẳng dẫu, cứ nói thiệt ra. Người ấy nghe nói cả giận mà mắng rằng : « Loài gian tặc, cả xứ ta đây, bị mi ở trào mỗi năm thường khiến quân lại tới đây mà hà hiếp lương dân ; ta cũng muốn báo cừu, song không gặp dịp ; nay đã sa vào tay ta rồi, còn trông thoát dặng hay sao. » Nói rồi liền chèo thuyền vào bờ, kêu Tôn Bảo xuống bắt. Tôn Bảo liền khiến quân xuống thuyền nắm óc kéo lên trời lại. Dương tôn Bảo hậu thưởng tên chủ thuyền rồi giải tuốt Vương Khâm về trào.

Nhằm lúc Chơn Tôn đang buổi ngự trào, văn vô đều đủ mặt. Quan cận thần xem thấy Tôn Bảo về, bèn tâu

rằng : « Dương tướng quân đã bắt đặng Vương Khâm rồi. » Chơn Tôn truyền lệnh dẫn vào, rồi chỉ Vương Khâm mà mắng rằng : « Loài gian tặc, mi thường ở một bên trăm mà tau việc sàm nịnh ; trăm đãi mi chẳng bạc, sao mi nỡ đâm lòng lang độc mà mưu hại người ngay ; nay việc đã đáo đầu, mi còn trốn đi đâu cho khỏi. Nếu chẳng giết mi ắt sanh hậu hoạn. » Vương Khâm cúi đầu làm thỉnh chằng dám nói chi đặng nữa. Chơn Tôn bèn hỏi Bắc vương rằng : « Tội nó như vậy phải xử ra thế nào ? » Bắc vương tau : « Xin Bệ hạ phải bày đại yến, nhóm hết Ngoại quốc Sứ thần dự tiệc, rồi đâm nó mà xử lạng trì nơi giữa tiệc, cho ai nấy xem coi, đặng mà rằng loài gian nịnh. » Vua y theo lời, bèn khiến quan Hữu tư dọn bày diên yến rồi triệu hết ngoại quốc Sứ thần vào, phân ra hai bên y theo thứ lớp mà ngồi, quân tả đao dẫn Vương Khâm vào đóng trụ trời đề giữa tiệc, rồi lấy đao huấn huấn lắc từ miếng thịt. Trong tiệc ai nấy xem thấy thấy đều lạnh mình. Vương Khâm rên siết vang dậy, cắt chẳng đặng vài mươi đao, hôn đã về chín tuổi. Chơn tôn lại khiến đem thay quăng bỏ ở ngoài đồng, cho cấy cáo quạ điều banh xé, làm cho đáng tội đũa gian.

Rồi đó Chơn tôn lại hỏi Bắc vương rằng : « Xưa những lời Vương Khâm mà nói với trăm, đều là lời khi quân, mà trăm không biết là cớ chi vậy ? » Bắc vương nói : « Thường lễ đại trá thì hay làm hơi trung, nên bệ hạ không rõ đặng ; nay mà Vương Khâm bị hình, thì trong trào ngoài dân thấy đều vui đẹp ! » Vua cũng lấy làm phải. Còn đang nghị luận bỗng nghe quân sĩ báo rằng : « Đêm hôm qua lão tướng Hồ giêng Táng trúng phong mà thác rồi. » Vua nghe báo thương tiếc chẳng cùng, bèn nói rằng : « Họ lão quan từ đầu Trung quốc đến nay, siêng lo việc nước, chưa đặng thông thả một ngày, mà nay đã lìa trần, thiệt là lời Xã tắc đó. » Nói rồi liền hạ chỉ phong hàm au là Trung quốc Công.

Hiệu Thiên Hy năm đầu, tháng hai, vua Chơn tôn thương nghị phong thưởng những tướng sĩ đi binh Bắc Phiên. Bắc vương lâu rằng : « Phong thưởng công thần là thanh được của đế vương ; nay bốn phương an ổn, bộ hạ gồm về một mối, thì phải có mưu thần đồng tướng trấn thủ các nơi, ấy là kể lâu dài của Xã tắc đó. » Vua Chơn tôn lại hỏi : « Còn những tướng sĩ và Thái tử Bắc Phiên đã bắt về đó phải xử thế nào ? » Bắc vương lâu rằng : « Ngày trước lúc gần thâu binh về, Khấu học sĩ có nghị với tôi, ý muốn để binh lại mà trấn thủ U châu ; tôi lấy làm bất tiện, không để binh ở xa, nay bộ hạ cũng nên cho chúa tôi về Đại liêu mà trấn thủ lấy, lại buộc mỗi năm phải tấn cống một lần, như vậy thì bờ cõi đặng an, nước nhà bờ vững ; xưa Nghiêu, Thuấn trị dân thì cũng làm thế ấy mà thôi. » Chơn tôn cả mừng mà nói rằng : « Lời khanh luận đó, thiệt trăm rất phục. » Nói rồi bèn hạ chỉ tha Thái tử và tướng sĩ Bắc Phiên về nước. Sắc chỉ ra rồi chúa tôi Bắc Phiên thay đều mừng rỡ, bèn cúi đầu tạ ơn. Vua lại cho Thái tử Bắc Phiên mang bảo ngọc đai, ban thưởng rất hậu. Thái tử lạy tạ, rồi dứt hết thân liền trở về U châu.

Ngày thứ vua hạ chỉ triệu Dương lục Sứ lên điện mà dụ rằng : « Cha con khanh phá Nam thiên trận đã lập công dày, trăm chưa kịp thăng thưởng, nay lại binh định Bắc Phiên nữa, thì công lớn biết là dường nào ; trăm phải phong thưởng cho khanh, mà đền cái công khó nhọc. » Lục Sứ tâu : « Phá trận và binh Phiên ấy, trên là nhờ phước của bộ hạ, còn dưới thì nhờ tướng sĩ đồng lòng, tôi nhọc nhằn chút đỉnh đâu dám xưng tài. » Chơn tôn nói : « Khanh chớ khiêm nhường, trăm sẽ nghị định. » Lục Sứ lạy tạ lui ra. Nội ngày ấy vua hạ chỉ phong cho Dương lục Sứ làm Đại châu Tiết độ sứ, Kiêm nam bắc Đô chiêu thảo, Dương tôn Bảo làm Giai châu Tiết độ sứ kiêm Kinh thành nội ngoại đô tuần phủ, Dương diên Lăng (Tứ Lang) có công lấy U châu, phong làm Tân châu Trấn phủ Tiết độ phó sứ, Nhạc Thắng làm Tô châu Đoàn luyện sứ, Mạnh Lương làm Dinh châu Đoàn luyện

sứ, Tiêu Táng làm Mật châu Đoàn luyện sứ, Trần Lâm làm Đàng châu Đô giám, Sài Cẩm làm Thuận châu Đô giám, Lưu Siêu làm Tân châu Đô giám, Quãng Bá làm Ngụy châu Đô giám, Quãng Huân làm Nho châu Đô giám, Lưu Kỳ làm Võ châu Đô giám, Mạnh Đất làm Văn châu Đô giám, Lâm thiết Thương làm Ứng châu Đô giám, Tống thiết Bông làm Diên châu Đô giám, Kỳ Trần làm Sóc châu Đô giám, Kỳ Khiêm làm Hùng châu Đô giám, Trần Hùng làm Húy châu Đô giám, Tạ Đông làm Phụng châu Đô giám, Diêu thiết Kỳ làm Thọ châu Đô giám, Đồng thiết Cổ làm Lộ châu Đô giám, Lang Thiên làm Qua châu Đô giám, Lang Vạn làm Thiơ châu Đô giám, Bát Nương làm Ngân hoa thượng tướng quân, Cửu Mụi làm Kim hoa thượng tướng quân, vợ của Diên Bình là Châu thị làm Trung tịnh phu nhân, vợ của Diên Tự là Đỗ thị làm Tiết liệt phu nhân, còn từ Mộc quế Anh sắp xuống mười bốn viên nữ tướng đều phong làm Cáo mạng phó tướng quân, kỳ dư tướng sĩ có công thấy đều phong thưởng.

Hồi thứ mười ba

Lục-Sứ nghị lấy hải cốt thiết;

Mạnh-Lương làm chém bạn đồng-liều.

Khi vua phong thưởng rồi, Lục Sứ bèn lên điện mà tạ ơn và tâu rằng : « Những bộ hạ của tôi đều mong ơn Bộ hạ phong thưởng, mỗi người đều phải lo đi trốn nhậm, duy có tôi còn có mẹ già, xin Bộ hạ cho hoãn hạn kỳ, thì tôi đợi ơn chẳng xiết. » Chơn tôn nói : « Khanh có lòng thảo thuận, trẫm cũng chẳng hẹp chi, vậy thì nánng lại ít lâu, rồi sẽ đi trốn nhậm. » Lục Sứ tạ ơn lui ra, về đến phủ thấy bọn Nhạc Thăng, Mạnh Lương và Tiêu Táng đang ở trong phủ mà chờ. Lục Sứ bèn triệu hết vào dạy rằng : « Nay Thánh thượng luận công mà phong cho bọn người quan chức, lại may vậ

nay đã thái bình, vậy thì bọn người phải lo, ai đi trấn nấy, mà hưởng trước lộc của triều đình, trên là diệu tồ vinh tống, dưới dặng tang bổng phỉ chí ; chớ có dầu dà mà trễ hạn kỳ. » Nhạc Thắng thưa : « Bọn tôi dựa lấy oai phưởng của Thượng quan mà lập công lao, nay lại phân nhau kẻ nam người bắc, sao nỡ đành lòng. » Lục Sứ nói : « Ấy bởi mạng vua, nhưng vậy cũng là việc tốt, lựa phải lấy sự ly biệt mà cầu chấp làm chi, còn những binh mã, như ai muốn đi thì đem theo, bằng ai chẳng đi, thì hãy cho nhiều vàng lụa mà biểu chúng nó về nhà buôn bán làm ăn ; còn các người hễ ra đến chỗ trấn nhậm rồi, thì phải hết dạ trung cần, thương dân vì nước, lo lập công dầy cho phỉ chí Trương phu, chớ nên tháo thừ mà dễ tiếng quấy cho đời. » Bọn Nhạc Thắng vâng lời đều bái biệt mà đi ; bộ hạ binh mã nửa thì đi theo, còn thì ở lại về làng sanh nghiệp khác. Khi ấy chư tướng đều phân nhau ai đi trấn nấy, duy có Mạnh Lương, Tiêu Táng, Trần Lâm, Sài Cầm, Lang Thiên và Lang Vạn sáu người còn ở lại mà chờ Lục Sứ đi rồi sau sẽ đi. Lúc rảnh việc Mạnh Lương bèn nhớ lại bèn thưa với Lục Sứ rằng : « Nay ai nấy đều đi trấn nhậm rồi, duy còn quân giữ Tam quan chưa hay tin tức, xin Thượng quan hãy sai người ra cho chúng nó hay. » Lục Sứ khen phải, bèn khiến Trần Lâm, Sài Cầm, Lang Thiên và Lang Vạn ra Tam quan mà triệt hết binh ấy về ; những đồ tích tụ cũng chớ hết về phủ. Bọn Trần Lâm lãnh mạng đi liền.

Lúc ấy nhằm tiết tháng chín, khí trời hòa hoãn, ban đêm trăng tỏ lâu lâu, Dương lục Sứ ra sân hứng mát mà chơi, xem khắp trên trời thấy ngàn hà tở rạng, vung nhớ đến bộ hạ tướng sĩ, bèn ngồi ngùi trở lại thư phòng mà nghĩ ; bỗng nghe gió thổi rạo rạo, thấy có một người ở ngoài đi vào đứng nơi cửa sổ. Lục Sứ xem kỹ lại thì là Dương Nghiệp, cha của mình, liền vội vá quì lạy mà hỏi rằng : « Cha về chốn Tiên bang đã lâu, nay sao còn dặng về đây, xin nói cho con rõ. » Dương Nghiệp nói : « Con hay dạy, cha có việc nói cho con

nghe, vì nay Ngọc Đế thương cha là người trung nghĩa, nên đã phong cho cha làm Oai vọng thần rồi, khỏi lo chi nữa, ngặt vì hài cốt của cha còn đang lưu lạc, con phải sai người đi lấy đem về mà chôn cất, chớ có để phiêu bạt chẳng nên.» Lục Sứ liền thưa : « Cách mười mấy năm trước, con đã sai Mạnh Lương qua U châu, đem hài cốt cha về mà chôn cất rồi, sao cha còn nói vậy ? » Dương Nghiệp nói : « Con biết sao cho đặng, Tiều hậu nó quí quyết lắm, việc này Diên Lăng biết hơn, con hãy hỏi nó thì rõ. » Nói rồi liền hóa ra một trận gió mà biến mất. Lục Sứ giật mình thức dậy, mới biết là chiêm bao ; tai nghe trống điểm ba dùi, bèn chờ đến trời sáng vào ra mắt Linh bà, thuật hết đầu đuôi các việc lại. Linh bà nói : « Ấy là hồn của cha con về mà mách bảo cho con biết đó. » Lục Sứ thưa : « Vậy thì phải hỏi Tứ ca mới rõ. » Linh bà bèn kêu Tứ Lang vào nói rằng : « Lúc ban hôm Lục Sứ nó nằm chiêm bao, thấy cha con về nói việc hài cốt còn để chỗ nào con có biết chăng ? » Diên Lăng nghe mẹ hỏi thất kinh, bèn thưa rằng : « Con cũng muốn thương nghị việc ấy, song con thấy việc nhà chưa rảnh nên con chưa thưa. Từ lúc con bị bắt về Phiên một ít tháng sau, thì con thấy quân Phiên nó đem hài cốt cha về, Tiều hậu bèn thương nghị với quân thần, vì sợ người Tống qua ăn cắp, nên dùng hài cốt giả mà dấu nơi Hồng dương động, còn hài cốt thật để lại Vọng hương đài, năm trước Mạnh Lương đi lấy đó là hài cốt giả, nay mà Lục đệ nằm chiêm bao như vậy, thì cha tôi thiệt là anh linh hiển hích. » Linh bà nói : « Nay Bắc Phiên đã qui hàng rồi, vậy thì sai người đi lấy có khó chi. » Lục Sứ thưa : « Nếu sai đi lấy thì là giả nữa, vì Bắc Phiên nói sợ cha tôi lắm, lẽ nào nó lại giao cho hay sao, chỉ bằng khiến Mạnh Lương qua đó mà ăn cắp thì mới xong cho. » Diên Lăng nói : « Em tính như vậy thì rất tiện. » Lục Sứ liền cho kêu Mạnh Lương vào phủ mà nói rằng : « Có một việc cần kíp ta muốn cậy người, người hãy ráng cho hết lòng với ta. » Mạnh Lương thưa : « Nếu Thượng quan muốn sai khiến chuyện chi, dẫu cho vùi than dập lửa, tôi dè dảm từ. » Lục Sứ nói : « Ta vẫn biết người làm việc

chí cũng xong, nên ta mới dậy. Nay có hai cốt thiết của cha ta, Bắc Phiên nó còn dấu trên đài Vọng hương, người lên qua đó mà trộm đem về đây, thì công người rất lớn.» Mạnh Lương thưa : « Lúc còn đang ly loạn mà tôi còn làm dạng, huống chi nay đã thâu về một mối rồi thì có khó chi.» Lục Sứ nói : « Đã biết rằng chẳng khó, song binh Phiên nó phòng thủ nhất lắm, phải cho cẩn thận.» Mạnh Lương thưa : « Binh Phiên mà có lại gần, thì bắt quá mắc công tôi một bữa, xin thượng quan chớ lo chi.» Nói rồi hăm hở ra đi. Lúc ấy Tiêu Táng thấy trong phủ ai nấy lảng xảng, dường có nghị luận đều chi, bèn hỏi kẻ tả hữu rằng : « Nay thượng quan có việc chi sao vậy ? » Kẻ tả hữu nói : « Hồi sớm mai này thượng quan đã sai Mạnh Lương qua U châu, lên Vọng hương đài mà lấy hai cốt thiết của Linh công, nên sắm sửa đồ tiệc sẵn sàng, chờ Mạnh Lương đem về mà chôn cất.» Tiêu Táng nghe nói bèn nghĩ thầm rằng : « Mạnh Lương đã ghe phen giúp việc cho thượng quan, còn ta ở nơi trưởng hạ đã lâu mà chưa hề có chút công chi cho đáng, chi bằng ta tuốt theo và rồi lấy trước mà đem về, thì cái công ấy chắc phải về ta.» Nghĩ rồi bèn sắm sửa tuốt qua U châu, nội trong phủ chẳng ai hay biết.

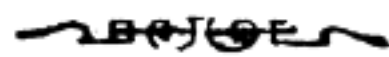
Nói về Mạnh Lương qua tới U châu thì trời đã chạng vạng, bèn giả dạng như người Phiên, tuốt vào ở gần nơi lối dưới đài. Có năm sáu tên quân Phiên thấy Mạnh Lương thì hỏi rằng : « Người là người chi, dám lai vãng chỗ này, ý muốn làm kẻ tế tác sao ? » Mạnh Lương nói : « Ngày trước Trung quốc Thiên tử thả chúa tôi Bắc Phiên về nước, ta là quân thú ở gần nơi bờ cõi, nên sai ta theo mà hộ tống ; nay việc rảnh rang, ta đến đây mà dạo chơi giấy lát cho tiêu khiển, chớ có làm tế tác gì cho ai mà người nói như vậy.» mấy tên quân Phiên đều tin, chẳng tra hỏi chi nữa.

Trời vừa tối, Mạnh Lương lén lén lên đài, quả thấy một cái hộp cây đựng hai cốt đồ đó. Mạnh Lương bèn nghĩ rằng :

« Hải cốt ta lấy năm trước đó sánh với cái hộp này thiệt khác nhau xa lắm, nay mà đặng đây thì quả là hải cốt thiệt rồi. » Bèn mở gói ra, gói cái hộp ấy lại, mang lên vai rồi mò thang lần xuống, chẳng dè Tiêu Táng đang mò mà lên, vừa tới tầng giữa, mò dụng nhằm chơn Mạnh Lương, Tiêu Táng giựt mình vùng nạt lớn lên hỏi rằng : « Ai dám lên đài, mà làm gì đây vậy ? » Mạnh Lương đang lúc hoảng hốt, không biếtặng tiếng nói, tưởng là quân Phiến, bèn hươi búa chém xả xuống trúng nhằm đầu Tiêu Táng bễ óc ra mà chết ! Chứng Mạnh Lương chạy ra khỏi đài rồi mà không nghe quân Phiến động tĩnh chi hết, bèn nghĩ rằng : « Không lẽ quân Phiến đi tuần mà có một người hay sao, việc này đáng nghi lắm. » Nghĩ như vậy liền trở lại chỗ cũ mà coi, nơi bóng đèn nhấp nháy thấy thấy năm đó thì thất kinh nói rằng : « Hay là Tiêu Táng đây chăng ? » Bèn giữ mặt lên mà coi kỹ lại thì quả là Tiêu Táng, Mạnh Lương sửng sốt, liền ngược mặt lên trời mà khóc rằng : « Tôi cũng tưởng là vì thượng quan mà làm cho nên việc, ai dè anh em một nhà mà trở lại giết nhau, dẫu cho đặng hải cốt mà về, thì tôi cũng chẳng an trong dạ ! » Nói rồi bèn chạy ra thành, vừa lúc canh hai, may gặp một tên quân tuần đầu kia đi tới, Mạnh Lương bèn nắm lại mà hỏi rằng : « Mi là quân ở đâu mà đi tuần đây ? » Quân tuần nói : « Tôi chẳng phải là người Phiến, vốn là quân đồn thú, nhơn về không đặng nên lưu lạc ở đây mà làm chức Tuần lại này. » Mạnh Lương nói : « Thiệt là phước của thượng quan ta đây. » Nghĩ rồi nói với tên quân ấy rằng : « Ta có một cái gói này, người hãy đem về Biện lương thành Vô nịnh phủ mà giao cho Dương lục Sứ, thì người ấy trọng thưởng người. » Tên quân ấy thưa : « Dương tướng quân tôi vẫn biết lắm, để tôi đem về cho ; song ông là người chi hãy nói cho tôi biết ? » Mạnh Lương nói : « Người chẳng cần hỏi tên họ làm chi, về đến Vô nịnh phủ thì biết. » Nói rồi liền mở gói ra giao cái hộp hải cốt cho tên quân ấy, và dặn dò đôi ba phen, rồi mới trở lại chỗ cũ vát thấy Tiêu Táng ra thành để xuống, rút gươm đeo ra và khóc và kêu rằng : « Tiêu Táng ôi ! Tiêu Táng ! Bối

hạ làm mà giết lỗ người rồi, vậy thì ta phải theo người cho trọn nghĩa ! » Nói dứt lời liền tự vận mà thác.

Khi lên quân tuần lãnh lấy gói ấy rồi, thì nửa nghỉ nửa sợ, bèn tuốt đem về Biện kinh.

Hồi thứ mười bốn

*Chốn cấm cung, lập đàn cầu thọ,
Vô-nịnh-phủ, Quận-mã về trời.*

Nói về Lục Sứ, từ ngày sai Mạnh Lương đi rồi, trong lòng khoắn khoái ngồi đứng chẳng yên. Đêm kia đang lúc canh ba, nằm chiêm bao thấy Mạnh Lương và Tiêu Táng đẩy mình những máu, dắt nhau đến lạy mà nói rằng : « Hai anh em tôi mong ơn thương quan rất hậu, song chưa báo đáp, hôm nay phải đến mà từ ngài. » Lục Sứ thất kinh hỏi rằng : « Bọn người nói sao vậy ? » Và nói và đưa tay mà nắm Mạnh Lương, vùng giựt mình thức dậy mới biết là chiêm bao ; trong lòng rất nên lo sợ. Trời vừa sáng ra có gia đình vào báo rằng : « Hôm nay vắng mặt Tiêu Táng, hỏi ra mới biết va trốn theo Mạnh Lương đã mấy ngày rồi. » Lục Sứ nghe nói dứt lời, vùng dậm chân mà nói rằng : « Thôi rồi ! Còn gì là Tiêu Táng. » Kẻ tá hữu bèn hỏi rằng : « Sao thương quan nói vậy ? » Lục Sứ nói : « Lúc Mạnh Lương ra đi thì có nói rằng : Hễ gặp quân Phiên thì chém liền. Nay Tiêu Táng đi theo nó không hay, nếu gặp nhau đang lúc hoảng hốt chắc Mạnh Lương nói Tiêu Táng là Phiên mà giết đi rồi, còn gì đầu mà nói. » Ai nấy còn chưa tin, kẻ thấy lên quân tuần mang gói vào phủ ra mắt Lục Sứ và lạy và bẩm rằng : « Tôi là quân tuần ở tại U châu, đêm trước tôi gặp một người trắng sì giao cái gói này cho tôi và dặn dò tôi cầm ba phen, biểu tôi đem về cho tướng quân, tôi chẳng dám sợ thất phải đem về đây mà dâng cho ngài. » Lục Sứ bèn khiến kẻ tá hữu mở

ra xem, thì thấy cái hộp cây đựng hải cốt của Linh Công. Lục Sứ bèn hỏi lại tên quân ấy rằng : « Lúc đó mi có hỏi lên họ người tráng sĩ ấy chẳng ? » Tên quân thưa : « Tôi có hỏi mà người không chịu nói, khi đưa cái gói này cho tôi, rồi thì người hơ hải bỏ đi. » Lục Sứ bèn lấy ra mười lượng bạc mà thưởng tên quân ; rồi sai người cỡi ngựa tuốt qua U châu thăm dò tin tức. Người ấy đi chẳng mấy ngày trở về báo rằng : « Tôi qua tới nơi thấy hai cái thầy của Mạnh Lương và Tiêu Táng nằm bọc lộ nơi ngoài thành U châu, nên lấy cát mà dập lại rồi mới trở về đây cho thượng quan rõ. » Lục Sứ nghe nói vùng khóc rống và ngược mặt lên trời mà than rằng : « Đương lúc bát loạn, nếu chẳng có hai người giúp sức, thì có đâu cho đăng thái bình, nay mới đăng thanh nhân, chưa kịp hưởng phần phú quý, mà lại thác đi, thương thay ! tiếc thay ! » Ngày thứ Lục Sứ bèn vào triều mà tâu với vua Chơn tôn rằng : « Tướng bộ hạ của tôi là Mạnh Lương và Tiêu Táng, vì việc sơ thất nên thác tại U châu rồi, vậy xin bệ hạ ra ơn, voi phong cho hai gã. » Chơn tôn nghe tấu thương tiếc chẳng cùng ! Bèn y theo lời Lục Sứ tâu xin mà phong tặng cho Mạnh Lương và Tiêu Táng đến trước Trung hiền hầu. Lục Sứ tạ ơn lui về đến phủ, mặt ủ sầu sầu, trong lòng bức rức, bèn đóng cửa chẳng muốn đi đâu, lại cũng không lo đi trấn nhậm.

Nói về Bắc vương, từ ngày dẹp giặc nơi U châu mà về, hơn đi đường bị cảm phong sương, nên lâm bệnh nằm liệt trong phủ, Chơn tôn thường sai Khấu Chuẩn thăm viếng liên liên. Bắc vương bèn nói với Khấu Chuẩn rằng : « Tôi với mấy ông triều mến nhau đã lâu, chẳng dè đến nay tôi chắc là phải phân biệt nhau rồi. » Khấu Chuẩn thưa : « Điện hạ cảm phong chút đỉnh, có hề chi mà lo, vả nay bốn biển thanh bình, lẽ phải lo mà biện lý triều cương, đừng xem lúc bình thanh thế, sao điện hạ nói chi lời ấy. » Bắc vương nói : « Số trời đã định, trốn sao cho khỏi đặng. » Khấu Chuẩn giây phút lui về, rồi vào tâu với vua rằng : « Nay bệnh của

Bác điện hạ đau như vậy, tôi xin lập đàn mà khấn vái sao Bắc đầu thì bình ắt dặng lành. » Chơn tôn phê cho, lại khiến Khấu Chuẩn và Sài Ngọc lo việc ấy. Khấu Chuẩn lãnh mạng lui ra, rồi cho thính ông Hoa chơn nhơn đến, lập đàn nơi Cẩm cung, cứ y theo lời mà khấn vái, cách hai ngày ông Hoa chơn nhơn vào báo với Khấu Chuẩn rằng : « Ngọn đèn Thiên đăng cháy thường không tắt, bệnh Bác điện hạ ắt không hề chi. » Khấu Chuẩn nghe nói mừng thầm, quả nhiên việc khấn vái xong rồi, thì Bắc vương đã mạnh, cả triều văn võ đều dâng sớ chúc mừng.

Ngày thứ Bắc vương vào triều tạ ơn, vua Chơn tôn bèn bước xuống đất Bắc vương lên điện mà dụ rằng : « Khanh dặng mạnh rồi, thì là phước Xã tắc đó. » Bắc vương tâu rằng : « Cũng nhờ ơn bệ hạ, tôi phải lo cho hết sức mà đền bồi. » Chơn tôn cả đẹp, liền truyền dọn yến ăn mừng và thết đãi bá quan. Ngày ấy tôi chúa vui vầy, uống vui cho đến xế mới tan. Mãn tiệc rồi, văn võ đều hộ tống Bắc vương ra triều, đi đến ngang Đông khuyết, bỗng nghe quân sĩ báo rằng : « Có một con cọp bạch ở phía đông chạy vào, bá lãnh đều sợ hãi, nay nó chạy gần đến đây rồi. » Bắc vương nghe báo bèn xuống xe mà xem, quả thấy con cọp ấy ào ào nhảy tới, Bắc vương liền hỏi kẻ tả hữu đem cung tên ra, rồi trượng cung lấp tên bắn ra một mũi trúng nhằm ngay trán con cọp, con cọp ấy mang mũi tên mà chạy, quân sĩ rượt theo vừa đến Kim hà, thì chẳng thấy tông tích chi hết, bèn trở về bẩm lại cho Bắc vương hay. Bắc vương giựt mình, nghi lự một hồi rồi trở về phủ, bệnh cũ bèn trở lại, dậy không nổi.

Nói về Lục Sứ từ ngày Mạnh Lương và Tiêu Táng thác rồi, thì buồn bực thương rầu đến đổi sanh bệnh. Ngày ấy bệnh lại trở nặng. Kẻ tả hữu bèn báo cho lệnh bà hay. Lệnh bà, Tứ Lang, Tôn Bảo và Thái quận đều đến hỏi thăm. Lục Sứ thưa với Lệnh bà rằng : « Bệnh con đây ắt cầm chẳng dặng. » Lệnh bà nói : « Đề mẹ rước thầy mà điều trị cho con,

hoặc may đụng khá. » Lục Sứ thưa : « Con nhơn ngủ ngày, nằm chiêm bao thấy vào Đông khuyết, vừa gặp Bắc vương với quần thần trong trảo đi ra, Bắc vương trưng cung bắn con một mũi trúng ngay nơi trán ; con giữ mình thức dậy thì gân cốt đều đau, tưởng có khi mạng số đã hết rồi. vậy xin mẹ hãy an lòng ở lại, chớ có rầu con mà sanh bệnh. » Lục Sứ nói với mẹ rồi lại kêu Tôn Bào mà nói rằng « Bắc vương con xem thiên văn giỏi lắm, thường nói với cha rằng : Sát khí chưa trừ, hãy còn có giặc nữa ; vậy thì con phải hết dạ trung cần, siêng lo việc nước mà làm cho đáng mặt con cháu họ Dương. » Tôn Bào bèn lay cha mà lãnh mạng. Lục Sứ lại kêu Diên Lăng mà thưa rằng : « Từ ca, trong mấy anh em duy có một mình anh đã có phước lại sống lâu mà thôi, vậy thì anh phải cho hết lòng phụng dưỡng mẹ già, mấy lời em dặn xin anh chớ quên. » Lục Sứ trời vừa dứt lời thì đã tắt hơi ! Lúc ấy đang 48 tuổi.

Lục Sứ nhắm mắt rồi, Linh bà và nội Dương phủ than khóc om sòm, rất nên thê thảm ! Cả thành quần dân đều sa nước mắt. Tin tức truyền thấu vào trảo, văn võ các quan thấy đều thương tiếc. Vua Chơn tôn hay tin ấy bèn than rằng : « Ấy là trời chẳng cho trẫm hưởng thái bình, nên mới khiến cho tôi lương đồng gầy sớm làm vậy ! » Nói chưa dứt lời, bỗng có quan cận thần bước ra tâu rằng : « Bắc điện hạ nhơn nghe Quận mã qua đời, bệnh liền trở nặng, lời canh năm này người chết đi sống lại đời ba lần rất nên nguy cấp. » Vua Chơn lên nghe báo lại càng thương xót thêm nữa, bèn bãi trảo hai ngày chẳng nhóm, đề lo thuốc men mà điều trị cho Bắc vương, gần hơn nửa tháng mới mạnh. Vua cùng đình thần thấy đều vui đẹp bèn truyền dọn yến ăn mừng. Khi ăn uống rồi, bọn Khấu Chuần và Sài Ngọc bèn dâng sớ xin phong tặng cho Dương lục Sứ. Vua liền hạ chỉ với phong cho Dương diên Chiêu đến trước Thành quốc công, lại khiến quan Hữu tư lấy theo vương lễ mà mai táng và tế tự. Quan Hữu tư vâng lệnh cứ theo lễ chế mà làm.

Việc mai táng Dương lục Sứ an rồi. Đây nói về vua nước Tây Hạ là Lý Mục, nghe Tổng trào đã phá U châu rồi, bèn thương nghị với quần rằng : « Tổng chúa đã gồm trọn một mối, Bắc Phiên nay cũng thuộc về Trung nguyên, ta muốn thừa lúc trong nước binh ròng tướng mạnh qua đánh Trung nguyên, bọn khanh tướng ra thề nào ? » Có quan Tả thừa tướng là Bạch Tiêu bước ra tâu rằng : « Hề là việc nên làm mà làm thì thành công ; còn việc chẳng nên làm mà làm thì ăn năn chẳng kịp. Vả nay Trung quốc một mối đương thanh, mưu thần mãnh tướng rất đông ; còn đất Bắc Phiên từ đời Hậu Tấn, Hậu Hán đến nay, bởi ý mạnh mà dấy động can qua, xâm lăng bờ cõi, cho nên mới đến đời bị Trung quốc giết đi ; nay nước Tây Phiên ta chẳng bằng một quận của Tổng trào, nếu động giáp binh mà làm cho Tổng chúa sanh hờn, thì người ắt sai tướng dẫn binh tràn qua, ấy có phải là lấy lửa đốt mình mà chác lấy mối họa chẳng, xin chúa thượng xét lại cho kỹ. » Bạch Tiêu nói vừa dứt lời, bỗng có một tướng trẻ hình bước ra nói rằng : « Chẳng như lúc này mà kéo binh đi lấy Trung nguyên, còn đợi lúc nào nữa. » Ai nấy coi lại tướng ấy thì là Ân Kỳ, người này hay dùng hai cây đại đao, sức mạnh đánh muôn người, lại biết phép hô phong hoán vũ, người trong nước thấy đều kiêng sợ, cho nên đặt là Ân thái thú. Bộ hạ lại có một tên là Thúc thiên Thần, cũng giỏi nghề yêu thuật, hay hóa dạng bốn mươi chín phép biến thân, bên Tây Phiên đặt hiệu cho là Hắc sát ma quân.

(Xem tiếp tập 8)

Nhà in TÍN ĐỨC THƯ XÃ xuất bản

25, đường Sabourain, 25

SAIGON

Điện thoại : 20.678

THẬP-NHỊ QUẢ-PHỤ

CHINH TÂY

Hồi thứ mười lăm

*Tây-Hạ quốc hưng binh xâm Tống,
Dương-lôn-Bảo phụng chỉ bình Liêu.*

Ngày ấy Ân Kỳ tâu xin lãnh binh phạt Tống. Mục vương bèn hỏi rằng: « Khanh muốn cử binh, vậy mà có chức chi hay chăng ? Tôi mới nghe bèn Trung quốc tướng sĩ đã điều tâu, lại thêm Dương lục Sứ mới qua đời, mấy chỗ quan ải tướng sĩ đều chẳng lo việc võ, nếu nghe binh ta lừng lẫy kéo qua, thì chúng nó ắt hoảng kinh mà chạy hết. Hễ tôi đem hết cái sở học của tôi ra, thì châu quận đều ngã rạp ; chừng ấy tôi đánh rốc tới Hoàng thành, thì trong một trận ắt thành công, lấy Tống trào như nháy mắt. » Mục vương cả mừng bèn phong cho Ân Kỳ làm Chinh nam Đô tổng quân Thúc thiên Thần làm Chánh tiên phương, Uông Văn và Uông Đồ làm phó tiên phương, Giang Giao làm Quân trận sứ, thống lãnh binh hùng mười muôn kéo qua đánh Tống. Ân Kỳ lãnh mạng về dinh kiểm điểm binh mã, rồi nổi ba tiếng súng rầm rộ kéo đi, nhắm Hùng châu tấn phát.

Đi chẳng mấy ngày gần tới Hùng châu, cách thành chừng mười dặm, lựa phía Chánh nam đóng trại.

Lúc này tướng giữ ải Hùng châu, quan đô giám tên là Kỳ Khiêm, nghe binh Tây Phiên kéo đến thì thương nghị với nha tướng là Đặng Văn rằng : « Ấy vì Tây Phiên nó

nghe tiếng Thương quan của ta mất rồi, trong trao chẳng còn không giới, nên nó thừa hư mà xăm lẩn bờ cõi, còn Hùng châu binh thừa tướng ít, khó nổi chống ngăn, liệu làm sao giữ gìn cho toàn vẹn. » Đặng Văn thừa : « Đò giám chờ lo, nay trong thành binh đứng bốn ngàn, vậy thì xin để lại phân nửa mà giữ thành, còn phân nửa, tôi với Triệu Mậu dẫn ra ngoài địch với nó. » Kỳ Khiêm nói : « Binh giặc thế trượng, chưa tướng chờ nên khi. » Đặng Văn thừa : « Xin để mặc tôi. » Nói rồi liền hiệp với Triệu Mậu mang giáp lên ngựa, kéo cờ nổi súng ra thành. Tây Phiên Nguyên soái là Ân Kỳ, thấy binh Tống kéo ra, liền bày khai trận thế rồi kêu lớn nói rằng : « Tống tướng, hãy hàng đầu đi, thì ta trượng dụng, ví bằng chấp nê mà chẳng chịu, thì ta sẵn có binh ròng mười muôn, quyết đập Hùng châu ra như bình địa. » Đặng Văn giục ngựa lướt tới mắng lại rằng : « Loài Phiên nô, sao mi chẳng biết mạng trời, rất đời là Đại Liêu anh hùng như vậy, mà còn bị trừ diệt, huống chi là đất Tây Phiên đường sức thế nào, mà dám mong chiếm Trung nguyên ! » Ân Kỳ căm giận, liền hỏi kẻ tả hữu rằng : « Có ai dám ra mà bắt thắng thất phu ấy cho ta chăng ? » Thúc thiên Thần ứng thỉnh, huơi búa giục ngựa xông ra quyết chém Đặng Văn. Đặng Văn cũng huơi thương nước đánh. Hai bên quân hét om sòm, hai tướng đánh vui hơn ba mươi hiệp, Đặng Văn thương pháp sút lẩn, Triệu Mậu liền vỗ ngựa huơi đao xông ra đánh tiếp. Thúc thiên Thần đánh với hai tướng mà chẳng có lo sợ chi hết. Ân Kỳ đứng ngoài thấy vậy, liền dương cung bắn ra một mũi, trúng nhảm Triệu Mậu ngã xuống chết tươi. Đặng Văn xem thấy Triệu Mậu ngã rồi, liền quây ngựa chạy đông vào thành, Ân Kỳ xua binh vừa giết, binh Tống chết hết phân nửa, Ân Kỳ bèn thừa thế vây khốn Hùng châu. Đặng Văn truyền lệnh bế thành và giữ gìn bốn phía, rồi vào ra mắt Kỳ Khiêm mà thưa rằng : « Binh Phiên cường thịnh lắm, Triệu Mậu đã tử trận rồi, nay nó lại vây thành nữa. » Kỳ Khiêm nói : « Nó đông ta ít nay nó lại vây khốn rất gấp, vậy thì phải sai người về kinh mà cầu cứu. » Kỳ Khiêm nói rồi liền làm văn biểu sai người xông vạy mà ra ; suốt đêm tối về Điện kinh phi báo. Chợt lên nghe báo cả kinh, bèn nhóm hết quần thần thương nghị rằng : « Nay Tây Phiên nó thừa

hư mà xâm lăng bờ cõi, cái hoạn ấy rất to, chừ Khanh liệu ra thế nào? » Sài Ngọc bước ra quì xuống tâu rằng : « Tôi xin bảo cử một người, thì ắt dẹp an Phiên khẩn. » Chơn tôn phân hỏi rằng : « Khanh bảo cử người nào ? » Sài Ngọc tâu : « Người ấy ba đời làm tướng, cháu nội Dương lịch Công con trai Dương lục sứ, tên là Dương tôn Bảo, hiện đang làm chức Kinh thành nội ngoại đô tuần phủ, nếu sai người ấy thì phá giặc như trở bàn tay vậy. » Chơn tôn cả đẹp, bèn phân rằng : « Khanh bảo cử người ấy thật đáng lắm ! » Nói rồi liền hạ chỉ phong cho Dương tôn Bảo làm Chinh tây chiền quân Sứ ; Hồ giềng Hiền và Hồ giềng Đạt làm Phó sứ ; đại tướng là Lưu Mẫn và Châu Phước làm Tiên phong ; thống lĩnh binh rừng năm muôn ra Hùng châu dẹp giặc. Dương tôn Bảo lãnh mạng lạy tạ lui ra, về Vô nịnh phủ từ biệt Linh bà, định có chọn ngày mà ra binh. Linh bà khi ấy nói : « Xưa cha cháu có di ngôn lại rằng : Trong nước còn có nạn giặc giã, dặn con phải cho hết ngay vì nước ; lời ấy con khá tua ghi lấy chớ quên. » Tôn Bảo thưa rằng : « Cháu đâu dám quên, vả lại việc binh tình cần kiếp, cháu xin từ biệt khởi hành. » Linh Bà nói : « Cháu phải ráng lo mà điều khiển binh nhung, chớ có để mất oai phượng của tổ phụ. » Tôn Bảo vâng lệnh, ra chốn Giáo trường kiểm điểm binh mã, lễ cờ rồi nổi ba tiếng súng rần rộ kéo đi, nhắm Hùng châu lấn phát.

Lúc ấy nhằm tiết tháng chạp, khí trời lạnh lẽo, ba quân đi không biết mệt, đi chẳng mấy ngày ra đã đến nơi ; cách xa chừng mười lăm dặm an dinh hạ trại, rồi sai người đi thông báo cho trong thành hay.

Nói về Phiên soái là Ân Kỳ, hayặng tin tức ấy, bèn nhóm hết chư tướng nghị rằng : « Nay viện binh của Tống đã đến, cớ đề cử Dương tôn Bảo. Ta vẫn nghe danh ấy đã lâu ; vả người này là con của Dương lục Sứ vẫn võ toàn tài, phá Nam thiên trận cũng là va điều khiển, nay va dẫn binh đến đây, thì chẳng phải là tầm thường. bọn người chớ nên khinh dễ, phải ráng cho hết lòng ; nếu thắng dặng va thì lấy Trung nguyên chẳng khó. » Phó tiên phong là Uông Văn vì Uông Hồ thưa rằng : « Nguyên soái chẳng cần chi xuất trận

chỉ hai anh em tôi đây cũng đủ mà phá binh Tống. » Ân Kỳ nhậm lời liền phát binh ròng hai muôn giao cho hai tướng.

Ngày thứ Uông Văn và Uông Hồ dẫn binh ra chỗ đất bằng mà lập trận, ngó xa xa thấy binh Tống kéo tới như mây bay, Dương tôn Bảo ngồi trên ngựa nói lớn lên rằng : « Bờ cõi đã phân rồi, nay có chi mi dám lãng qua đất ta mà nhiều hại sanh linh ? » Uông Hồ đáp rằng : « Hùng châu gần đất của Tây phiên, người lại xâm đoạt đi, nay ta phải lấy lại. » Tôn Bảo cả giận bèn hỏi kỹ tử hữu rằng : « Ai dám ra ngựa bắt tướng ấy cho ta. » Hồ giàng Hiền lên tiếng, giục ngựa hươi thương xông ra đâm Uông Hồ. Uông Hồ cũng hươi đao tiếp đánh. Hai tướng đánh vù vù nhau, đặng ba chục hiệp. Uông Văn hươi thương ra tiếp chiến. Bên Tống, Hồ giàng Đạt thấy vậy liền xách búa áp ra đánh vậy, Uông Hồ đuổi sức quỳ ngựa chạy khan. Hồ giàng Hiền giục ngựa đuổi theo. Dương tôn Bảo thôi thúc đạo binh sâu họ tới ; Uông Văn liệu cự chẳng lại, cũng cuốn vó chạy dài. Tống binh thừa thắng đuổi theo, Phiên binh vỡ chạy tan tác. Kỳ Kiên ở trên thành xem thấy binh Phiên cả thua, liền mở cửa thành dẫn binh ra tiếp ứng, thắng đặng binh Phiên một trận cả thảy. Dương tôn Bảo thu binh vào thành chẳng thêm theo nữa. Còn Uông Văn và Uông Hồ thu góp binh tàn chạy về ra mặt Ân Kỳ mà thưa rằng : « Binh Tống thế mạnh, tôi đánh chẳng lại, nên phải thua chạy về đây, xin Nguyên soái thứ tội. » Ân Kỳ cả giận mà nói rằng : « Giá có bấy nhiêu binh mà còn chẳng thắng đặng, thì còn trông gì lấy đặng Trung nguyên. » Nói rồi vừa muốn dẫn binh hồn thân ra đánh, Thúc thiên Thần bèn bước ra thưa rằng : « Xin Nguyên soái chớ nhọc lo, để tôi ra đuổi nó cho. » Ân Kỳ nói : « Người dẫn binh đi trước, để ta theo sau mà tiếp ứng với. » Thúc thiên Thần lãnh mạng, dẫn binh đi đến trước thành diêu võ dương oai mà kêu chiến. Bỗng nghe một tiếng súng nổ vang, Hồ giàng Hiền và Châu Phước dẫn binh xông ra nạt lớn lên rằng : « Loài nghịch tặc, chẳng lui binh cho sớm, kéo ta giết không còn manh giáp. » Thúc thiên Thần cả giận giục ngựa hươi kích đến đâm Châu Phước. Châu Phước cũng hươi đao rước đánh ; hai ngựa giao kèo đánh chẳng đặng vài hiệp, Thúc thiên Thần giả thua mà chạy, dẫn binh Tống vào

trận, rồi niệm thần chú, lúc thì đông gió ầm ầm, núi lở đá lãng ; ở trên không hiện xuống vô số ma quân. Châu Phước thất kinh, quảy ngựa mà chạy. Thiên Thần xua binh đuổi theo, đâm Châu Phước một kích té nhào xuống ngựa, binh Tống cả thua, chết hết rất nhiều. Hồ giềng Hiền chạy riết vào thành. Thiên Thần rượt theo đến mé hào mới trở lại. Hồ giềng Hiền vào đồn Soái phủ bẩm cho Dương tôn Bảo hay rằng Châu Phước đã tử trận rồi. Tôn Bảo cả kinh, bèn nói rằng : « Phía Tây thường sanh ra người quái dị, có ai dám ra trận nữa chăng ? » Lưu Mẫn bước ra xin đi. Dương tôn Bảo liền phát một quân binh tráng cho Lưu Mẫn ra trận.

Hồi thứ mười sáu

*Thúc thiên-Thần dùng phép đánh Nam binh,
Bá-hoa-Nữ ra lại chém Tống tướng.*

Ngày thứ Lưu Mẫn dẫn binh kéo cờ nổi trống ra thành. Thúc thiên Thần bèn hô lớn lên rằng : « Hôm qua người đã thua rồi, bữa nay còn muốn ra mà chịu chết nữa sao ? » Lưu Mẫn cả giận, hươi đao chém nhầu. Thúc thiên Thần cũng hươi đao rước đánh ; đánh đặng chừng vài hiệp, Thúc thiên Thần cũng giả thua mà chạy, Lưu Mẫn giục ngựa đuổi theo. Thúc thiên Thần cũng làm theo miếng cũ ; thiên hôn địa ám, ma quân hiện xuống rất đông. Lưu Mẫn thất kinh trở tay không kịp bị Thiên Thần đâm một kích chết ngay giữa trận ; binh Tống cả loạn chạy nhầu, đạp càng nhau bị chết chẳng biết là bao nhiêu. Thúc thiên Thần thừa thế xua binh ào đến vây thành. Tôn Bảo nghe Lưu Mẫn chết nữa thì giận lắm, bèn hạ lệnh chỉnh điem binh mã, rồi dắt Hồ giềng Hiền và Hồ giềng Đạt nổi súng ra thành. Bèn kia Thúc thiên Thần bày khai trận thế, bèn tả Uông Văn, bèn hữu Uông Uồ ; Tôn Bảo ngồi trên ngựa xem thấy Thúc thiên Thần hình dung cổ quái, tướng mạo gớm ghê, bèn mắng lớn rằng : « Loài nghịch tặc ! Này lui binh cho mau, thì ta dung cho khỏi chết, bằng không thì ta nghiền nát ra tro. » Thúc thiên Thần bèn hỏi kẻ tả hữu rằng : « Người đó là ai vậy ? » Uông Uồ nói : « Ấy là chúa Soái bèn Tống, Dương tôn Bảo là va. » Thiên Thần nói : « Có ai

lăm ra đánh với nó chăng ? • Uông Văn lên tiếng xông ra. Tôn Bảo cả giận hươi thương rước đánh, hai bên chiến trống rền trời, quân reo dậy đất ; đánh chưa được mấy hiệp, Tôn Bảo rãng sức đâm một thương, Uông Văn té nhào xuống ngựa. Uông Hồ cả giận, giục ngựa xông ra đánh với Tôn Bảo, đánh chừng 11 hiệp, Tôn Bảo già thua mà chạy, Uông Hồ giục ngựa đuổi theo, Tôn Bảo bèn lấy cung bắn lại một mũi, trúng ngay yết hầu, Uông Hồ cũng nhào tuột xuống ngựa. Thúc thiên Thần liền dẫn quân xông tới đánh với Tôn Bảo. Hai bên đánh với nhau hơn năm chục hiệp mà chưa phân thắng phụ. Lúc đang đánh, Thúc thiên Thần bèn đọc thần chú làm đêm, bỗng thấy từ phía tối tăm mờ mịt, bốc sát ma quân hiện xuống, đều cầm mũi nhọn áo tối. Tôn Bảo thất kinh bèn lui binh lại, binh Phiên thừa thắng vừa giết, binh Tống cả thua, Dương tôn Bảo chạy tuốt về thành, còn Hồ giềng Đại chạy không kịp bị Phiên binh bắt sống, bỏ vào tù xa giải về ra mắt Ân Kỳ ; Ân Kỳ liền dạy đem giam lại đó, rồi truyền hai phe binh bốn phía thành ngày đêm đánh phá. Thúc thiên Thần bèn nói rằng : « Binh Tống tuy thua, chứ bên ta cũng hao hết hai viên đại tướng là Uông Văn và Uông Hồ ; giả có một cái ai Hùng châu này mà hạ chẳng nổi, thoảng như vào đến Trung quốc, thì làm sao mà đánh cho xong, vậy thì phải sai người về bốn quốc mà xin binh thêm, thì mới thành công được. » Ân Kỳ nói : « Lời người nói đó rất hiệp ý ta. » Nói rồi liền sai người về tâu với Lý mục Vương, xin binh thêmặng tiếp ứng. Mục Vương bèn hỏi người ấy rằng : « Hai bên binh thế thế nào ? » Người tâu rằng : « Hai bên cũng đều có hao binh tổn tướng, nhưng vậy mà nay binh ta đã vây khốn Hùng châu, binh Tống chẳng dám ra, cứ bế thành mà cố thủ hơn, Nguyên soái o cầm cự hơn ngày, binh một lương thiếu, nên sai tôi về xin đại vương thêm binh qua cứu, thì phá Tống ắt xong. » Mục Vương bèn nhóm hết quần thần mà thương nghị. Khi đó có quan Hữu thừa tướng là Hồ thiên Trương bước ra tâu rằng : « Tôi có một kế làm cho binh Tống đều đuổi chẳng cứu nhau được. » Mục Vương hỏi : « Khanh có kế chi ? » Thiên Trương tâu rằng : « Bệ hạ hãy sai người que Sum là quốc mà mưu binh, phải hứa hòa thân

với họ thì họ ắt chịu; lại sai sứ qua Bắc thủy quốc mà hứa với họ, hễ lấy được Trung quốc rồi thì cắt đất mà chia; nếu có binh hai nước ấy đi phía Kỳ châu mà chặn phía sau, rồi khiến tam Thái tử đẩy binh tiếp ứng, thì lẽ nào chẳng thắng.» Mục Vương y theo kế, liền sai sứ đi qua hai nước viện binh. Hai sứ vàng lịnh phân nhau một người qua Bắc thủy quốc còn một người qua Sum la quốc.

Khi tên Sứ qua Sum la quốc vào bái kiến Quốc vương mà tỏ việc mượn binh đánh Tống. Quốc vương hứa chịu, rồi sai tướng đề binh đi liền.

Còn tên Sứ qua Sum la quốc, khi đến nơi cũng vào bái kiến Quốc vương dâng lễ vật cùng tỏ ý viện binh đi lấy Trung nguyên. Sum la Quốc vương là Mạnh đại Năng bèn thương nghị với Thái tử Mạnh Tân rằng: « Nay Tây Phiên qua cầu binh viện, con liệu làm sao? » Mạnh Tân thưa: « Tây Phiên là nước snổi gin, đã hứa hòa thân, thì ta phải giúp. » Quốc vương nói: « Năm trước có giúp binh cho Bắc Phiên, đi mười phần về còn có một, nay nếu giúp nữa, e đánh không lại Tống mà hao nữa chẳng. » Mạnh Tân tâu: « Nay Trung quốc không phải như lúc trước, mưu thần đông tướng đã chết lần hết rồi, nếu phụ thân phát binh đi giúp Tây Phiên lúc này, thì ắt là đắc thắng. » Quốc vương nghe theo lời, liền khiến Thái tử Mạnh Tân làm Soái, thống lãnh binh ròng bốn muôn, sắm sửa ra đi, kể có con gái lớn của Sum La quốc vương tên là Bá Hoa Công chúa, sức mạnh vô cùng, tinh thông võ nghệ. Khi ấy Công chúa cũng bước ra xin đi. Quốc vương bèn cho liền. Nội ngày ấy Thái tử Mạnh Tân vào từ tạ phụ vương rồi dẫn binh nhưn Kỳ châu tấn phát.

Còn Nguyên soái bên Bắc thủy quốc tên là Bạch Thánh dẫn binh ba muôn cũng kéo qua ngã Kỳ châu.

Nói về hai tên Sứ của Tây phiên trở về ra mắt Mục vương mà tâu rằng: « Hai nước đều khứng giúp binh, đã kéo qua ngã Kỳ châu hết. » Mục vương cả mừng và nói rằng: « Phen này ắt dựng thành công, song chẳng biết sai ai dẫn binh thêm nữa. » Thiên Trường tâu rằng: « Tam thái tử vẫn võ song toàn, đáng lãnh binh điặng. » Mục vương

nhậm lời, liền khiến Thái tử dẫn bốn muôn binh qua giúp Ân Kỳ. Thái tử vâng lệnh dẫn binh tuốt qua Hùng châu.

Nói về Ân Kỳ, từ ngày sai người về nước mà viện binh thêm, thì thường cho quân đi thám. Lúc ấy quân thám dặng tin về báo rằng : « Tam thái tử dẫn binh qua đến, đã đóng dinh trại nơi phía Chánh tây, người cho thỉnh Nguyên soái qua đó mà nghị kế. » Ân Kỳ nghe báo, liền vội vã qua Tây dinh, ra mắt Thái tử. Thái tử bèn hỏi rằng : « Xưa rày việc giao binh như thế nào ? » Ân Kỳ thưa : « Hai bên chưa quyết thắng phụ, tôi còn đợi Thái tử đến dặng nghị kế mà bắt Tổng tướng. » Thái tử nói : « Sum La và Hắc Thủy hai nước, có đem binh qua giúp, đã kéo binh đi ngã Kỳ sơn, chờ cho hai nước đến rồi sẽ hội nhau mà đánh với Tổng thìắt thắng dặng. » Hai người còn đang nghị luận, bỗng nghe quân báo hai nước binh mã đã đến, đóng trại nơi Tây quan. Thái tử liền sai người đem dê rượu qua mà khao binh, và xin hai nước ra trận trước đánh lấy Hùng châu. Chứa soái của hai nước lãnh lễ vật rồi dẫn đồ người ấy rằng : « Người về bẩm lại với Thái tử, hãy coi ta ngày mai ra binh, trước phá binh Tổng rồi sau sẽ lấy thành. » Người ấy trở về phục mạng, Tam thái tử cả mừng !

Nói về Dương Tôn Bảo đang ở trong thành mà nghị kế, bỗng nghe quân sáo mã chạy về báo rằng : « Nay có Sum La và Hắc Thủy hai nước dẫn binh qua giúp Tây phiên, đã an, dinh lập trại rồi. » Tôn Bảo bèn hỏi chư tướng rằng : « Có ai dám đem binh đánh với hai nước ấy chăng ? » Hồ giềng Hiền bước ra xin đi. Tôn Bảo nói : « Binh giặc thế trượng, Trương Đạt phải theo mà giúp mới dặng xong. » Trương Đạt lãnh mạng, Tôn Bảo liền phát binh hai muôn. Hai tướng lãnh lĩnh lui ra, Hồ giềng Hiền bèn thương nghị với Trương Đạt rằng : « Binh Sum la đông lắm, phải liệu làm sao mà đánh với nó ? » Trương Đạt nói : « Chưa biết binh nó như thế nào, ngày mai ra trận phải phân binh ba đạo mà đánh mới dặng. » Hồ giềng Hiền khen phải, liền khiến Diệp Vũ đi đạo tả; Trương Đạt đi đạo hữu ; còn mình thì đi trung đội, ba đạo xong ra một lượt. Xảy thấy binh Phiên đầy núi lấp rừng, rầu rần kéo tới. Chứa tướng là Thái tử

Mạnh Tân tay cầm thiết chùy, lưng đai song đao, giục ngựa lướt tới. Hồ giềng Hiền bèn nói lớn lên ra : « Tây hạ quốc là quân hội nghị, sớm tối phải hư, sao có chi mà mi lại dám binh đến giúp ? » Mạnh Tân giận nói : « Binh Tống giết em ta là Kim Long Thái tử, nay ta đến mà báo cứu, sao mi gọi là vô cớ. » Diệp Vô cả giận hươi đao giục ngựa xốc tới chém nhau. Mạnh Tân cũng hươi chùy rước đánh. Hai tướng đánh nhau hơn năm mươi hiệp, chưa phân hơn thua, bỗng nghe tiếng trống vang dậy : Bạch Thánh dẫn binh đánh vãi vào giữa, rẽ binh ra làm hai đoạn. Diệp Vô rần hết sức mà đánh Mạnh Tân chẳng xuể ; Bá Hoa công chúa cũng hươi song đao ào ra đánh tiếp, xuất kỳ bất ý chém Diệp Vô một đao đứt làm hai đoạn ; đao bén hữu Trương Đạt xông ra cứu ứng ; bị Bá Hoa công chúa quăng trái Lưu tinh chùy ra đánh trúng nhằm hông Trương Đạt té nhào xuống ngựa mà chết, binh Phiên ào tới, tên bắn như mưa bắc, binh Tống chết chẳng biết là bao nhiêu. Hồ giềng Hiền liền rút binh chạy tuốt vào thành. Mạnh Tân thừa thắng theo đến hào thành mới trở lại.

Quân thảo mã chạy về báo với Ân Kỳ rằng : « Hai nước đánh thắng binh Tống một trận, lại chém đặng hai viên Đại tướng » Ân Kỳ cả mừng, bèn nghị với Tam thái tử rằng : « Lễ binh Tống thua trận này rồi, thì làm sao chúa soái của nó cũng giận mà ra đánh với ta ; vả chăng tôi có nghe đã lâu, Dương tôn Bảo này là con nhà tướng, võ nghệ tinh thông, nếu lấy sức mà đánh với ta thì khó phân còn mất, phải dùng kế mà đánh, thì trong một trận ắt đặng thành công. » Tam thái tử nói : « Nguyên soái có kế chi hay xin nói ! » Ân Kỳ thưa : « Hôm qua tôi có đi xem địa thế, cách đây chừng mười lăm dặm, có một hòn núi lớn, tên là Kim sơn, có một đường chẹt vào đặng mà thôi, hai bên đều là núi cao, nếu mai phục binh tại đó cho nhiều, dẫn đặng va vào núi ấy, rồi chặn lại mà vây thì chẳng đầy mười ngày binh Tống đều thành quỷ đói, mà rồi ắt Hùng chân ta xuôi tay xuống lấy cũng như chơi vậy. » Tam thái tử nói : « Kế ấy tuy hay, song e va biết rồi mà không theo. » Ân Kỳ thưa : « Nay binh Tống chưa biết thiệt hư, vậy thì ta hãy dời dinh trại lên nơi chơn núi Kim sơn

mà đóng thì chúng nó mới lằm. » Nghị luận xong rồi, bèn triệt vây mà đi sạch.

Hãy nói về Hồ giềng Hiền thua chạy về thành ra mải Dương tôn Bảo, thuật việc bại binh và nói Trương Đạt, Diệp Võ tử trận. Dương tôn Bảo khi ấy cả giận nói rằng : « Chẳng giết được lũ mọi nầy, thì còn mặt mũi nào mà ngó thiên tử. » Bèn truyền lệnh cho chư tướng ra binh, quyết đánh liều với Tây Phiên một trận. Đặng Văn bèn bẩm rằng : « Tối mới vừa nghe quân báo rằng : Binh Phiên đã triệt vây, dời hết lên chơn núi Kim sơn mà đóng trại, tôi e có kẻ chi chằng, xin Nguyên soái hãy kiên thủ, rồi hướn hướn nghị kế mà đánh thì còn thắng được, chớ có nóng giận mà quên sự lo xa thì chắc mắc khổ nó. » Tôn Bảo nói : « Lũ nó duy có ý mạnh mà thôi, chớ có mưu lược gì mà sợ, các người hãy coi ta đánh nó. » Đặng Văn làm thinh, không dám nói nữa.

Ngày thứ Tôn Bảo bèn khiển Hồ giềng Hiền đi tiền đạo, Lưu Thanh đi đạo kế, Đặng Văn ở sau phòng binh Mạnh Tân, còn Kỳ Khiêm thì ở lại giữ thành ; phân cắt xong rồi, Tôn Bảo liền thống lãnh binh khiêu kỵ đi đạo trung quân.

Nói về Hồ giềng Hiền kéo cờ giục trống riết tới Kim sơn, vừa gặp Thúc thiên Thần lập trận đang chờ. Hồ giềng Hiền bèn mắng rằng : « Loài nghịch lặc hãy lui binh về cho sớm, thì muốn việc đầu xuôi, nếu không thì ta giết hết lũ bay mà trả thù cho Tổng tướng. » Thúc thiên Thần cả giận mắng lại rằng : « Hồ thất phu, chớ có khoe miệng, giỏi thì đừng chạy mới hay. » Và nó vờ hướn kích đến đánh. Hồ giềng Hiền cũng hướn thương đánh lại. Hai ngựa giao kẻ, đánh chưa đầy vài hiệp, Lưu Thanh dẫn binh đánh nhào vào, Thúc thiên Thần già thua bỏ chạy. Bọn Hồ giềng Hiền thừa thế đuổi nà theo, Ân Kỳ thấy binh Tống vào đến trận rồi, liền giục ngựa múa đao xông ra đánh liếp. Binh Dương tôn Bảo vừa đến, liền đánh với Ân Kỳ. Đánh được ít hiệp, Ân Kỳ cũng quây ngựa nhắm Kim sơn nơi đường nhỏ mà chạy. Dương tôn Bảo bèn động ba quân đuổi theo.

Hồi thứ mười bảy

Dương-tôn-Bảo bị khốn tại Kim-sơn.

Châu phu-nhơn lãnh binh đi cứu viện.

Lúc ấy binh Tống ai ai cũng muốn lập công, dành nhau mà rượt theo cuộn cuộn như nước chảy. Đặng Văn ở sau thấy vậy bèn lướt tới can rằng: « Hôm nay chúng nó chẳng dùng yêu pháp, đánh chẳng mấy hiệp lại bỏ mà chạy, thì ắt có mai phục, vả lại chỗ này cách thành đã xa, nếu Nguyễn soái chẳng trở về thì ắt trúng kế. » Tôn Bảo nói: « Binh quý là tại mau, lỡ phải xua binh riết tới mà đánh vậy, thì trong một hồi trống ắt bắt được chúng nó, đâu có binh phục là lại sợ sao? » Quân sĩ nghe vậy lại càng rượt nà đến gần bên chơn núi, binh Phiên lại cố ý quăng thương bỏ giáo mà chạy, binh Tống thấy vậy chẳng nghĩ, lại càng phấn chí đuổi riết theo nữa. Vừa vào khỏi Cốc khẩu, bỗng nghe tiếng pháo nổ vang, binh phục đều dậy, vây chặt nơi Cốc khẩu. Dương tôn Bảo khi ấy cả kinh, bèn than rằng: « Ta chẳng nghe lời can gián, quả trúng kế Phiên rồi! » Nói rồi liền truyền lệnh cho chư tướng rảo sức phá vây mà ra. Hổ giềng Hiền và Đặng Văn nỗ lực xốc tới, binh Phiên trên núi lăn cây, xeo đá xô nhều xuống, tên bắn bay như mưa sa, binh Tống hao chết rất nhiều mà ra cũng không khỏi. Còn phía sau núi thì không có đường; nào lãnh nạn đứng.

i Lúc ấy Tôn Bảo và chư tướng đều bị khốn nơi Cốc khẩu, trong lòng rất bức rứt! Đặng Văn liền thưa: « Binh Phiên nó vây nơi Cốc khẩu dày lắm, dầu có cánh cũng khó bay cho khỏi, vậy thì phải nhẫn nhục mà lo kế khác thì mới thoát nỗi trùng vây này. » Tôn Bảo nói: « Nay bọn ta đều bị khốn tại đây, Hùng châu binh mã ít lắm, ta e giữ chẳng được. » Đặng Văn thưa rằng: « Kỳ đó gấm người nghe động tin bọn ta bị khốn, thì ắt va phải hết sức kiên thủ thành trì, tướng chẳng hề chi; duy e bọn ta ở đây, lương thảo chẳng đủ, ắt khó trì chí. » Tôn Bảo nói: « Trào đình nương cây có một mình ta là trượng, nay bị vây rồi, các người phải lo kế chi để bảo toàn. » Hổ giềng Hiền thưa: « Nay Ứng châu binh mã cường thịnh, phải liệu sai người

qua đó mà cầu cứu thì mới giải khỏi cái nạn này. » Đặng Văn nói : « Ứng châu là chỗ binh giặc qua lại thường thường, khó mà cứu ứng, chỉ bằng tuốt về Biện kinh phi báo, nếu đứng đại binh ra đây, ắt đánh với Phiên mới lại. » Tôn Bảo nói : « Dinh Phiên chắc lắm, song chưa biết có ai dám ra chăng ? » Nói chưa dứt lời bỗng có một người bước ra thưa rằng : « Tôi xin đi cho. » Ai nấy coi lại người ấy là con của Lưu Chiêu tên là Lưu Thanh phạm việc chi và cũng dám làm, cho nên trong đám quân đều gọi và là Lưu đại dõm. Lúc ấy Tôn Bảo liền hỏi rằng : « Người có kế chi mà ra khỏi vây ăng ? » Lưu Thanh thưa : « Nguyên soái chẳng nghe thuở xưa những kẻ môn hạ của Mạnh thường Quân người biết làm gà gáy, kẻ biết làm chó sủa, huống chi nay tôi lại chẳng biết tảo hành mà ra cho khỏi vây sao. » Tôn Bảo cả mừng, liền viết biểu văn sai Lưu Thanh về trao cầu cứu. Lưu Thanh đặt lệnh rồi bèn chờ trời tối, lén lén đi ra Cốc khẩu thấy dinh Phiên có từng có lớp, dày chặt như mây giăng ; bèn giả làm một con chó, chạy tuốt ra dinh, binh Phiên xem thấy, thì ngỡ là chó của trong dinh nuôi, nên chẳng nghi ngờ chi hết. Lưu Thanh ra khỏi vây rồi thì trời đã tối đen, nhằm lúc binh Phiên đang buổi ăn cơm. Lưu Thanh bèn chạy tuốt đến chỗ chứa lương, nôi lửa đốt lương, rồi bỏ đó chạy mất. Trong giây phút lửa dậy hừng trời, binh Phiên xem thấy lương cháy, lật đật đi phi báo cho Nguyên soái hãy dặng đến mà cứu chữa. Lúc đang lộn xộn, Lưu Thanh bèn thừa dịp ăn trộm dặng một con ngựa hay, suốt đêm phóng miết về Biện kinh phi báo.

Khi đó Ân kỳ thôi thúc tướng sĩ chữa lửa tắt rồi, thì lương thảo bị thiếu hết nửa, và chường ấy mới biết binh Tống có người lón ra, ăn năn đã không kịp, bèn hạ lệnh tuần tra nghiêm ngặt,

Nói về Lưu Thanh chẳng kể đêm ngày, đói ăn khát uống, đi chẳng bao lâu đã về đến Biện kinh, bèn vào Xu mật viện mà phi báo trước.

Ngày thứ quan Xu mật vào trao tâu rằng : « Nay Nguyên soái toàn quân đều bị khốn, nên có sai người về cầu cứu, xin

Thánh thượng liệu phan. » Chơn tôn nghe tấu cả kinh, và hỏi rằng : « Bèn Phiên, tướng nào hành binh mà có phép quái dị như vậy ? » Lưu Thanh tâu rằng : « Ban đầu hai đảng giao binh, thì cũng có khi thắng khi phụ, sau bị binh Phiên nó dùng phương yêu thuật, làm cho hao đại tướng hết mấy viên ; Nguyên soái nổi giận bôn thân ra đánh với nó, chẳng đề nó mai phục sẵn tại núi Kim sơn, Tổng binh chẳng biết mà lâm, nên phải bị vây tại đó. Nay Hùng châu binh mỏng, lương thảo cũng không, xin Bộ hạ phát binh cho sớm mà cứu viện, nếu đề lâu, tôi e khó nổi chi trì. » Chơn tôn bèn phán rằng : « Khanh hãy lui ra, đề cho trăm hội hết quân thân mà thương nghị. » Lưu Khánh tạ ơn lui ra rồi, Chơn tôn bèn hỏi quần thần rằng : « Có ai đáng lãnh binh đi cứu viện chăng ? » Sài Ngọc tâu : « Nay chư tướng thấy đều ăi ăi này giữ, khó mà điều thủ, e bỏ ăi trống chẳng nên, vậy thì xin Bộ hạ phải ra hàng chiêu mộ anh hùng, như ai có tài văn võ siêu quần, thì mới đáng làm Tiên phuông dẫn binh đi cứu viện. » Vua Chơn tôn nhậm lời liền khiến quan Học sĩ ra băng treo khắp các nơi.

Nói về Lưu Thanh, khi ra khỏi trào rồi, liền đi thẳng về Vô nịnh phủ mà phi báo cho Dương lệnh bà hay. Dương lệnh bà nghe nói Tôn Bảo bị vây thì thất kinh, bèn hỏi rằng : « Người đã tâu cho Chúa thượng hay chưa ? » Lưu Thanh thưa : « Tôi đã tâu rồi, tôi mới về luôn đây cho bà rõ. » Lệnh bà lại hỏi : « Chúa thượng ngày nào mới phát binh đi cứu ? » Lưu Thanh thưa : « Sài phò mã tâu rằng : Nay trào đình chẳng có tướng hay, chẳng ai đáng đi dặng, nên đã ra băng mà chiêu mộ anh hùng, chờ dặng người rồi thì sai đi lập tức. » Lệnh bà nghe nói vùng dậm chơn, và khóc lớn rằng : « Cứu binh như chữa lửa, cháu ta bị vây khốn đã lâu, coi một ngày bằng một năm, trông binh cứu như cầm gáo trông nước, nếu đợi chiêu mộ anh hùng, thì có đâu cho mau dặng ; nếu trễ chừng một tháng nữa, thì Tôn Bảo tanh mạng hết rồi. » Nói rồi lại càng khóc rống lên nữa. Mộc quế Anh và Bát Nương, Cửu Mị hay dặng, đều chạy ra hỏi thăm. Lệnh bà bèn đem việc Tôn Bảo bị vây mà thuật lại. Mộc quế Anh thưa : « Ấy là việc cả của triều đình, sao chẳng

lâu với Chúa thượng mà xin binh cứu viện ? » Linh bà nói : « Nay trông trời chẳng có tướng hay, nên còn để đợi chiều mộ anh hùng thì mới có người đi dặng ; ta thấy vậy thì sợ trễ lâu, nên mới lo rầu như vậy. » Mộc quế Anh thưa : « Xin bà chớ lo, để cho cháu dẫn binh đi cứu. » Linh bà nói : « Một mình cháu đi sao cho dặng. » Bát Nương, Cửu Mui cũng bước ra xin đi. Linh bà chưa kịp nói chi, trong nhà 12 vị quả phụ đều bước ra một lượt đồng thưa rằng : « Nay bọn tôi đều tinh thông võ nghệ, vậy thì xin cho bọn tôi ra đó, một là ra sức với triều đình, hai là cứu Tôn Bão khỏi nạn cho Linh bà hết lo hết sợ. »

Tên 12 vị quả phụ như dưới đây :

1. — Châu phu nhân, (nguyên là vợ của Dương diên Bình, trí thức cao xa).
2. — Hồ phu nhân, (tên là Kim Nga, vợ của Dương diên Tự, trong 12 vị quả phụ, duy có một mình người này pháp thuật cao cường võ nghệ xuất chúng, hay dùng 3 ngọn phi đao, bá phát bá trúng, nội trong Dương phủ ai ai cũng đều tôn kính).
3. — Huỳnh quýnh Nữ, (vợ của Dương diên Chiêu, sở trường bộ song đao).
4. — Thiên Dương Công chúa, (con gái của Tiên thái hậu, lúc phá Thiên môn trận bắt dặng người này, vợ họ Lục Sứ).
5. — Dương thất Thoa, (con gái của Dương lục Sứ, chưa có chồng).
6. — Mã thoại Anh, (vợ của Dương diên Đức, biết phép thuật nhiều, hay dùng dây Cửu cồ luyện sách).
7. — Cảnh kim Hoa, (tên là Cảnh nương Tử, vợ của Dương diên Định, hay dùng cây đại đao).
8. — Đồng nguyệt Nga, (vợ của Dương diên Huy, nhân lực linh xảo, nghề bắn hay lắm).
9. — Trần lang Tú, vợ thứ của Dương diên Định, nghề thương rất hay).

10. — Mạnh tú Nương, (con nuôi của Mạnh lệnh Công, vợ thứ của Dương diên Bình, sức mạnh vô cùng).

11. — Trùng dương Nữ, (cũng là vợ của Dương lục Sứ, giỏi bộ song đao).

12. — Dương thu Cúc, (em gái của Dương tôn Bảo, võ nghệ cao cường, nghề bắn cũng giỏi).

Khi 12 vị quân phụ đều ra xin đi, thì Dương lệnh bà mừng lắm, và nói rằng : « Ta xem bọn người đồng tâm hiệp lực, thì nên đi, vậy mau phải sắm sửa đao thương y giáp cho sẵn sàng, ta vào tâu với Chúa thượng đã. » Ai nấy đều vâng lệnh, về sắm sửa đao thương.

Ngày thứ Dương lệnh bà vào tâu rằng : « Nay mấy đứa cháu của tôi, chúng nó nghe Tôn Bảo bị vây, nên muốn dẫn binh ra cứu viện mà lập công, xin bộ hạ phê cho chúng nó đi. » Chơn tôn còn dự dự, Sài Ngọc liền bước ra tâu rằng : « Tôi đang lo không người ứng mộ, nay dặng vậy, thì cũng là may, xin bộ hạ phê cho, binh đồ ra chắc thắng. » Chơn tôn cả mừng, và phán rằng : « Nếu Lệnh bà chia lo với trăm, cứ dặng Nguyên soái về đây, thì cũng nên chạm tên bằng vàng mà thưởng công dầy cho kiến họ Dương. » Dương lệnh bà tạ ơn. Vua liền hạ sắc phong Châu phu nhơn làm chức Thượng tướng quân, lãnh binh ròng 5 muôn dặng đi cứu viện. Sắc chỉ ra rồi, Châu phu nhơn và mười mấy vị quân phụ đều sắm sửa sẵn sàng, rồi ra tâu biệt lệnh bà mà lên đường. Lệnh bà nói : « Quân tình cần cấp, bọn người phải đi cho mau. Vả lại Tây Phiên nó ngoan lắm, hễ nghe binh đến cứu thì nó thừa thế mà đánh liều, bọn người rúng cho hết lòng chớ phụ mạng Chúa. Còn Tôn Bảo bị vây đã lâu, phải cho người đi tâu mà thông tin cho nó an lòng. Thôi, ta dặn đã hết lời, bọn người phải nhớ lấy. » Châu phu nhơn lãnh mạng, kiêu diêm binh mã, nối ba liễn súng, 12 vị quân phụ nãi nị hân hoi, đường đường lẫm lẫm, quân oai hùng tráng, đội ngũ chỉnh tề, rầm rộ kéo ra. Lúc ấy vua Chơn tôn cùng văn võ các quan ở trên thành lâu mà xem nữ tướng ra binh, vua thấy dân đó

lễ chỉnh thì nói với quân thần rằng : « Nay trăm xem Dương gia nữ tướng ra binh, oai võ sum nghiêm như vậy, thì chắc là thắng đảng. » Sài Ngọc lâu : « Thiết quã như lời bộ hạ phán. » Binh đi khuất rồi, chúa tôi bèn đem nhau xuống lầu.

Nói về Châu phu nhơn và chư vị quã phụ, dẫn binh ra khỏi Biện kinh, dùng Lưu Thanh làm hướng đạo nhằm Hùng châu tấn phát.

Lúc ấy nhằm tiết tháng hai, khi trời mát mẻ, ba quân đi chẳng mấy ngày đã gần tới Hùng châu. Lưu Thanh bèn bẩm rằng : « Gần trước đây là dinh trại của Sum la và Hắc thủy hai nước, Phu nhơn phải đóng binh tại đây, rồi sẽ nghị kế mà đánh. » Châu phu nhơn nghe theo lời, bèn hạ lệnh phân ra làm ba dinh ; Trưng dương Nữ, Cửu Mị, Dương thất Thợ, Huỳnh quỳnh Nữ và Thiển Dương công chúa, năm người lãnh binh hai muôn đồn bên phía tả ; Bát Nương, Đỗ phu nhơn, Mã thoại Anh và Canh kim Hoa bốn người lãnh binh hai muôn đồn bên phía hữu, còn mình thì hiệp với Mệ quã Anh, Đồng nguyệt Nga, Trần lang Tú và Mạnh tú Nương lãnh binh một muôn đồn nơi chính giữa và dặn rằng : « Hễ lúc giao binh thì phải coi chừng ngọn cờ lệnh mà cứu ứng nhau. » Chư tướng vâng lệnh dẫn binh phân nhau đóng ra ba trại.

Nói về Tây Phiên Tam thái tử hay đảng tin ấy, bèn triệu Ân Kỳ đến mà nghị rằng : « Nếu cứu binh đến chậm mười ngày thì Tổng tướng ắt ra ma, và Hùng châu cũng lấy đảng. Nay binh nó đã đến rồi thì phải liệu kế chi mà đánh ? » Ân Kỳ thưa : « Tôi nghe quân thám mã báo rằng : Binh Tổng đều là nữ tướng chủ binh, coi bấy nhiêu đó thì biết Trung quốc đã hết tướng giỏi rồi ; nay nó phân binh ra mà đóng ba dinh, nếu ta đánh một chỗ thì hai chỗ kia tiếp ứng, vậy thì ta phải phân binh ra mà làm trước sau hai đạo, rồi khiến Mạnh Tàn và Bạch Thánh hai tướng đánh trước, động dụ coi binh nó động lệnh thế nào, rồi sẽ nghị kế mà phá. » Tam thái tử nghe lời, liền viết thiệp vắn thông báo cho bọn Mạnh Tàn hay. Mạnh Tàn lãnh lĩnh, chỉnh diêm binh mã sẵn sàng.

(Xem tiếp tập 9)

THẬP-NHỊ QUẢ-PHỤ

CHINH TÂY

Hồi thứ mười tám

Đỗ-kim-Nga cá phá bầy yêu,

Ân nguyên-soái sa-tràng táng mạng.

Qua bữa sáng trời mới bình minh, Mạnh Tân dẫn binh ra chỗ đất bằng, lập bày trận thế rồi, liền cho người đi k'êu chiến. Bên tả dinh của Tống, Cửu Mị và Dương thất Thợ xông ra mắng rằng : « Loài Phiến cầu, hãy lui binh cho mau thì ta dung cho khỏi chết, nếu không thì ta giết chẳng còn manh giáp. » Mạnh Tân cả giận giục ngựa hươi thiến chùy đến đánh. Cửu Mị đưa đao ra đỡ rồi chém lại, hai người đánh nhau đặng mấy hiệp, Mạnh Tân giả thua bỏ chạy, Cửu Mị xua binh đuổi theo, Bá Hoa công chúa dẫn khinh kỵ xông ra chặn Cửu Mị lại mà đánh, vừa đặng vài hiệp rồi cũng chạy, Cửu Mị giục ngựa đuổi theo. Bá Hoa công chúa chờ theo đến gần, lên rút Lưu tinh chùy quăng ra trúng nhằm đầu con ngựa của Cửu Mị quỵ xuống đất. Bá Hoa công chúa vừa muốn hươi đao đến chém, nên chẳng đề phòng, bị Dương thất Thợ bắn một mũi tên trúng nhằm tay tả té nhào xuống ngựa, binh Tống áp ra bắt đặng. Mạnh Tân hươi đao đến cứu, bị Lưu thanh dân quân áp đến, binh Sum la quốc ả thua, Mạnh Tân một mình chạy tuốt qua dinh Bạch Thánh. Dương Cửu Mị và chư tướng bèn thâu quân về dinh, giải Bá Hoa công chúa đến trung dinh ra mắt Châu phu nhân. Châu phu

nhơn bèn khiến bỏ vào tù xa mà giam lại đó, chờ về kinh rồi sẽ hay. Quân sĩ vâng lệnh đem giam tại dinh sau. Kế quân vào báo rằng : « Có binh Hắc thủy quốc đến kêu chiến. » Châu phu nhơn triệu hết hai dinh đến thương nghị rồi hỏi rằng : « Ai dám ra trận này ? » Trùng dương Nữ lên tiếng bước ra xin đi, Châu phu nhơn nói : « Phải có một người nữa mớiặng » Mộc quế Anh cũng bước ra xin đi. Châu phu nhơn cả mừng, liền phát binh một muôn giao cho hai người. Trùng dương Nữ và Mộc quế Anh vâng lệnh nổi súng kéo cờ dẫn binh ra trận.

Khi Trùng dương Nữ và Mộc quế Anh ra trận vừa gặp Phiên soái là Bạch Thánh đang giục ngựa hươi thương xông tới, Trùng dương Nữ bèn cử song đao rước đánh, hai ngựa giao kê, đánh chưaặng mấy hiệp, Bạch Thánh đuối sức quây ngựa bỏ chạy. Mạnh Tàn cả giận nói rằng : « Đề ta bắt con này mà báo thù cho em ta. » Và nói và hươi chùy xông ra chặn đánh. Mộc quế Anh xem thấy liền trương cung lắp tên bắn ra một mũi trúng ngay yết hầu, Mạnh Tàn té nhào xuống ngựa, binh Tống thừa thế vừa giết, còn Trùng dương Nữ rượt theo Bạch Thánh vừa kịp chém sả tới một đao, Bạch Thánh đứt làm hai đoạn, rồi xua binh vừa giết, binh Phiên chết hơn phân nửa, quân thương bỏ giáp dắt nhau chạy về hồn quốc. Trùng dương Nữ thắng dặng một trận, và dặng lương thảo rất nhiều. Tây phiên Tam thái Tử nghe dặng tin ấy cả kinh bèn nói rằng : « Chẳng dè Nữ tướng mà anh hùng như vậy, nó giết binh hai nước hết rồi, chừ tướng có ai dám ra mà đánh với nó chăng ? » Thúc thiên Thần bước ra thưa rằng : « Điện hạ chớ lo, để tôi ra chém đầu Tống tướng đem về dâng trước án. » Nói rồi liền dẫn binh ròng hai muôn ra đến trước trận kêu lớn nói rằng : « Tống tướng, có ai mạnh thì ra mà đánh với ta, nếu bằng yếu ớt thì hãy lui về cho sớm, chớ có ở đây mà chịu chết. » Nói chưa dứt lời, bèn đạo binh Tống có một viên nữ tướng là Cảnh kim Hoa hươi đao giục ngựa xông ra, mắng lớn tiếng lại rằng : « Loài phiên nô ! Hãy lui cho mau kéo như gươm của ta. » Và nói và buơn đao chém

tới, Thúc thiên Thần cũng hươi kiếm rước đánh, đánh dặng vài ba hiệp, Thúc thiên Thần bèn giả thua mà chạy, Cảnh kim Hoa thừa thế rượt theo. Thúc thiên Thần liền niệm chú, tức thì thiên hôn địa ám, ma quân hiện ra vô số, chặn đánh binh Tống, Kim Hoa cả kinh, vội vàng quây ngựa chạy về, Tống binh cả thua hao chết rất nhiều. Kim Hoa chạy về đến đình ra mắt Châu phu nhon mà bẩm việc quái dị ấy. Châu phu nhon nói : « Tây phương thường sanh yêu đảng, có ai dám ra đánh với nó bây giờ chăng ? » Đỗ phu nhon chịu xin đi, Mộc quế Anh cũng xin đi ; Châu phu nhon mừng nói : « Bọn người nếu phá đảng yêu thuật thì công lớn lắm ; phải ráng cho hết lòng. » Nói rồi liền phát binh cho một muôn giao cho hai người. Hai người dẫn binh xong ra, vừa gặp Thúc thiên Thần đang điệu võ dương oai mà kêu chiến. Đỗ phu nhon xông tới mắng rằng : « Yêu đảng chờ chạy. » Thiên Thần cười rằng : « Hôm qua đã thua, nay còn đến mà chịu chết sao ? » Và nói và giục ngựa xông tới ; Đỗ phu nhon cũng thương rước đánh. Thúc thiên Thần đánh dặng vài hiệp rồi cũng giả thua mà chạy. Đỗ phu nhon đuổi theo. Thúc thiên Thần cũng làm theo miếng cũ, niệm chú lên, thiên hôn địa ám Hắc sát ma quân hiện xuống tay cầm đao áp tới chém Tống binh. Đỗ phu nhon cả giận, miệng đọc lăm lăm, rồi lấy gương chi ra, bỗng nghe sấm nổ ầm ầm, bao nhiêu Hắc sát ma quân đều tan mất. Thúc thiên Thần thất kinh, trở lại không kịp, bị Mộc quế Anh nhảy tới chém một đao, người ngựa đều đứt làm 4 khúc. Ân Kỳ cả giận giục ngựa xông ra, Huỳnh quỳnh Nữ chặn đánh. Ân Kỳ đuối sức, bèn đọc thần chú hóa phép lạ ra. Huỳnh quỳnh Nữ thấy vậy bỏ chạy. Ân Kỳ xua binh đuổi nà theo, gần đến Tống đình, bỗng nghe pháo nổ vang dầy ; Đồng nguyệt Nga và Trần lang Tú hai đạo binh phục đều dậy, tên bắn như mưa bay, binh Phiên cả loạn. Ân Kỳ biết có mai phục, liền lui binh về. Mộc quế Anh xông ra chặn ngang khúc giữa mà đánh, binh của Tam thái tử cứu nhau không dặng. Mộc quế Anh dẫn binh chạy về phía sau, nổi lửa đốt trại. Trong giây phút lửa dậy tung bừng, khói bay mù mịt. Phiên binh chạy đến báo rằng : « Binh Tống đã đốt trại mình hết rồi. » Thái tử thất kinh, hồn phi

phách lán, liền bỏ trại chạy khan. Ân Kỳ liệu thử không xong, liền niệm thần chú rồi lấy cái lọ thú bài quảng lên trên không, bỗng nghe một tiếng nổ vang, bốn phía tối đen như mực, sấm lang, hồ báo xông ra vô số, binh Tống thất kinh can nhau mà chạy, Đồ phu như liền niệm động chơn ngôn, lửa trên không cháy xuống, bao nhiêu thú dữ đều cháy sạch. Binh Phiên thấy vậy đều quảng thương bỏ giáp mà chạy. Ân Kỳ cũng quây ngựa chạy dài. Dương thu Cúc lệ tay, trượng cung nhắm sau Ân Kỳ bắn theo một mũi, trúng nhắm sau lưng thấu lới trước bụng, Ân Kỳ nhào đầu xuống ngựa mà chết.

Lúc ấy Dương tôn Bảo ở trong Cốc khẩu xem thấy phía ngoài lửa dậy, và binh Phiên xao xiểng, thì biết binh cứu thắng rồi, liền dẫn chúng tướng đánh vây ra. Khi đó Hồ giềng Hiền lướt tới trước, vừa gặp Giang Giao, đánh chưa đầy một hiệp, Hồ giềng Hiền nỗ lực đâm Giang Giao một thương té nhào xuống ngựa, Tống binh thừa thế vừa giết, Phiên binh thấy nằm chật đất, thương giáo quảng ném đầy đường, binh Tống đoạt đặng lương thảo và khí giới rất nhiều.

Trận ấy binh Tống cả đặng trọn thắng, duy có Hồ giềng Đạt tử trận. Châu phu như liền truyền lệnh gióng chiêng thâu binh về thành, Kỳ Khiêm khai thành nghinh tiếp. Châu phu như đón binh xong rồi, bèn vào soái phủ ra mắt với Tôn Bảo. Tôn Bảo bái tạ và thưa rằng : « Nếu chẳng có mấy bác và mấy thiểm, thì cháu ắt khốn. » Châu phu như nói : « Chúa thượng nghe cháu bị vây lấy làm lo sợ, song chẳng có ai đem binh đến cứu viện, Lệnh bà buồn bực cả ngày, bọn ta thấy vậy nên phải lãnh binh cứu ứng. Nay đã giết sạch chúng nó rồi và gặp cháu đây rất nên hoan hỉ. » Tôn Bảo khi ấy thưa : « Cơ hội khó mà gặp đặng như vậy lắm, đây qua Tây Phiên chẳng mấy ngày đường, chỉ bằng thừa lúc hưng này kéo róc đại binh qua nước nó, mà bắt hết vua chúa nó cho tận tuyệt đi, ấy là việc ngàn năm ; xin chẳng nên bỏ qua rồi. » Châu phu như nói : « Tướng ở ngoài, mạng vua có chỗ chẳng vàng ; vả lại việc làm lợi cho nước, thì làm có lợi chi, ý ta cũng tính như vậy. » Nói rồi liền hạ lệnh kéo binh qua lấy Liễu châu thành. Ai nấy vâng lệnh sắm sửa sẵn sàng.

Ngày thứ quân kéo cờ nổi súng rầm rộ ra đi, nhằm Tây Phiên thẳng chỉ.

Nói về Tam thái tử, bất kể đêm ngày chạy tuốt về Tây phiên tàu cho Mục vương hay rằng : « Ân nguyên soái và binh mã hai nước đều bị nữ tướng bên Trung quốc giết chết sạch rồi, nay nó lại dẫn binh kéo qua mà lấy nước nữa. » Mục vương nghe nói hồn phách rụng rời, liền vô ghế mà nói rằng : « Bởi chẳng nghe lời Thừa tướng, nên mới có cái họa hôm nay. » Nói chưa dứt lời bỗng nghe quân báo, binh Tống đã vây thành rồi. Mục vương thất kinh liền khiến kiên thủ bốn phía thành, rồi tự hết văn võ mà thương nghị. Bạch Tiêu tâu rằng : « Binh Tống thịnh thế rất thanh, nước ta đại tướng đã chết hết rồi, ngày nay có ai mà dám đánh nữa. » Nói chưa dứt lời bỗng thấy một người bước ra tàu rằng : « Tôi xin lãnh binh ra cự binh Tống cho. » Ai nấy xem lại người ấy thì là con gái lớn của Mục vương, tên là Kim Hoa công chúa. Mục vương nói : « Cha e con đánh chẳng lại Tống binh. » Công chúa tâu : « Tôi lúc nhỏ đã học hành võ nghệ tinh thông, ra đến đó tôi sẽ có phương lược mà phá tan binh Tống. » Mục vương rất mừng, liền phát binh hai muôn cho Công chúa ra trận.

Hồi thứ mười chín

*Dương tôn Bảo giúp an Táy hạ,
Thập nhị phụ dựng thẳng về trào.*

Ngày thứ Công chúa dẫn binh ra thành, vừa gặp Dương cửu Mị, liền hươi thương đánh nhau, Cửu Mị cã giận hươi đao rước đánh, hai tướng đánh nhau hơn mười hiệp, Cửu Mị đuối sức, quày ngựa chạy về, Công chúa nỗ lực đuổi nà theo ; binh reo tởm, Dương thất Thơ xem thấy, liền trưng cung bắn ra một mũi, Kim Hoa Công chúa té nhào xuống ngựa. Binh Tống thừa thế vừa giết, binh Phiên chết hết phần nữa, còn phần nữa chạy tuốt vào thành, báo cho Mục vương hay rằng : Công chúa đã tử trận. Mục vương kinh hoàng sảng sốt, lo kể chẳng xong, bỏ ăn bỏ ngủ trọn hai ngày. Lúc này binh Tống phá thành rất gấp, có Võ tướng là Trương Vinh bước ra tâu rằng : « Chúa công chớ lo, trong thành binh mã còn dặng

hồn muôn, tôi xin lãnh binh ra thành giao chiến. Nếu phá được binh Tống thì là phước của Chúa công đó ; vì bằng chẳng thắng thì tôi chúa sẽ đồng lòng mà kiên thủ. Vả lại nay trong thành lương lương cũng còn dùng được một năm; binh Tống tuy thanh mặc dầu, mà đường mặc xa xuôi, lương vận không kịp thì chúng nó phải lui. » Mục vương nghe theo lời liền phát binh hai muôn cho Trương Vinh ra trận. (Nguyên Trương Vinh này là người ở Cương lạc, dũng lực vô cùng, hay dùng cây đại đao, vào trận như bay, cho nên người đều gọi là Thiết tỷ tướng quân,)

Ngày thứ Trương Vinh dẫn binh ra thành vừa gặp Tống tướng là Thiên Dương Công chúa, Trương Vinh liền hươi đao chém tới, Công chúa cũng hươi thương rước đánh. Hai tướng đánh nhau chưa được vài hiệp, Trương Vinh già thua, cứ vòng theo thành mà chạy, Thiên Dương Công chúa đuổi nã theo. Trương Vinh liền ra tãi thủ đoạn, chém trái lại một đao, Công chúa lệ mắt liền tràn qua mà tránh, vùng trật yên té nhào xuống đất, Đồ phu như xem thấy vội vã quăng phi đao lên, chém nhằm nách Trương Vinh chết tức. Rồi đó xua binh vừa giết, binh Phiên chết nằm chật đất, còn lớp thì quì xuống xin đầu. Binh Phiên ở trên thành thấy vậy, liền chạy vào phi báo. Mục vương nghe báo rung rờ, liền lấy đao muốn tự vận, Tả thừa tướng là Bạch Tiên vội vàng can lại và khuyên rằng : « Tống chúa khoan như đại độ, bề đâu hàng thì người không nỡ giết đâu , nay binh Tống vây phủ ngoài thành, sao Chúa công chẳng sai sứ ra nạp khoản mà đầu đi, cũng hứa mỗi năm nạp cống, thì cũng chẳng mất phần làm vua một nước ; lựa phải bắt chước theo vết đàn bà mà tự vận như vậy, cho ngoại quốc họ cười chê hay sao ; xin Chúa công xét lại. » Mục vương ngầm nghĩ một hồi rồi nói rằng : « Vả Tống đương hưng, đầu hàng cũng phải. » Nói rồi liền hạ lệnh mau dựng hàng kỳ.

Quanh bữa sau bên sai người đem hàng biểu ra Tống dinh mà dâng nạp. Lúc ấy nhằm lúc Châu phu như đang thương nghị với chư tướng, bỗng nghe quân báo Phiên chúa sai sứ đem

Vua biểu ra chịu hàng đầu. Dương tôn Bảo truyền lệnh vào. Sứ mạng vào ra mắt rồi, tỏ ý đầu hàng. Tôn Bảo dự dự chưa quyết. Đặng Văn bước ra bẩm rằng : « Tây phiên là đất già hoang vô dụng vả lại dân chúng ngoan hung khó mà cai trị, vậy thì Nguyên soái cũng nên khứng cho chúng nó đầu đi, cho rõ cái đức hóa của Chúa thượng. » Châu phu nhơn cũng lấy làm phải, bèn phê vào hàng thư cho sứ đem về. Mục vương cả mừng. Ngày thứ Mục vương dẫn hết các quan ra thành nghinh tiếp binh Tống. Dương tôn Bảo xem thấy tôi chúa Tây phiên qui lạy dưới đất, bèn kinh vì là vua một nước ; nên vội vã bước xuống đỡ giầy, rồi kẻ ngựa mà vào thành. Hai bên bá tánh đều đặt bàn nghinh tiếp. Vào đến nơi Mục vương bèn đứng dưới thềm mà thỉnh tội. Tôn Bảo nói : « Chúa ta là người nhơn ái, nay Quốc vương mà khứng qui hàng, thì chẳng mất chức cũ đâu. » Mục vương tạ ơn, rồi truyền dọn yến thiết đãi Tống binh. Châu phu nhơn liền đặt hết mười mấy vị quả phụ vào ra mắt Mục vương. Bèn ý theo thứ tự mà ngồi ; ăn uống chuyện văn xong xuôi. Tôn Bảo bèn đồn binh nơi trong thành, còn Châu phu nhơn thì đồn binh nơi thành ngoại.

Cách ít ngày đầu đó đều an, Tôn Bảo mới thương nghị thâu binh, bèn truyền rao khắp các dinh, sắm sửa hồi trào. Mục vương khi ấy dâng cho Tôn Bảo hai sợi chơn tây dài, và trên châu báu vật chẳng biết là bao nhiêu. Tôn Bảo lấy có hai sợi Tây dài, còn bao nhiêu hóa vật khiến người thâu hết đem về dâng lại cho vua. Rồi đó, Tôn Bảo bèn khiến đem những tướng bắt dặng mà trả lại, còn Bà Hoa Công chúa thì đem về Trung quốc. Ngày sau ba quân sắm sửa khởi hành ; Tây phiên tôi chúa theo đưa hơn mười dặm mới trở lại. Binh Tống phân ra đội ngũ chỉnh tề, kéo nhau về Trung quốc. Từ ấy binh oai cả dầy bốn biển phục tùng. Hi chẳng dặng mấy ngày đã gần tới Biện kinh. Chơn Tôn hay dặng tin, liền sai Sài Ngọc và một bọn văn thần ra khỏi thành nghinh tiếp. Tôn Bảo xem thấy Sài Ngọc liền xuống ngựa vòng tay. Sài Ngọc cũng nghiêng mình đáp lễ, rồi giắt nhau lên ngựa đi thẳng vào thành. Khi đó vua Chơn tôn đang ngự tại trào mà đợi, Tôn Bảo vào bái yết xong rồi, Chơn tôn bèn dụ rằng : « Khanh

vì trăm mà dăm sương chải gió, dựng thành công, thiết chẳng hề chi. » Tôn Bảo cúi đầu tâu rằng « Tôi nhờ oai phước của Bệ hạ mà bình định Tây phiên, lấy được đồ tịch về dâng, cả thấy mười bốn châu hai trăm huyện, một muôn tám ngàn hộ khẩu, thuế phú bốn trăm thạch, kỳ trân dị bảo ba mươi xe. » Chơn Tôn cả mừng, bèn lấy những của dân ấy mà giao hết về cho Vô nịnh phủ, lại nói với Thị thần rằng : « Những Nữ tướng của họ Dương đều có công cả với triều đình, trăm phải luận công mà thăng thưởng cho đẹp dạ trung thần. » Sài Ngọc tâu rằng : « Ấy là nước nhà cường thịnh mới dựng như vậy, Bệ hạ cũng nên ban thưởng ơn này. » Chơn tôn liền hạ chỉ, sắc phong cho Dương tôn Bảo làm Thượng trụ quốc đại tướng quân ; bọn Hồ giêng Hiền thì phong làm Hưng cấm Tiết độ sứ. Châu phu nhơn thì phong làm Trung quốc phó tướng quân. Còn một bọn Nữ tướng mười mấy người đều phong làm Dực vận phó tướng quân. Rồi khiến bày đại yến khao thưởng Chính tây tướng sĩ.

Ngày ấy chúa tối ăn uống vui mừng, mãn tiệc rồi, Dương tôn Bảo và mười mấy viên Nữ tướng đều từ tạ ơn vua mà lui về Vô nịnh phủ ra mắt Linh bà. Dương linh bà mừng vui chẳng xiết, bèn dùng Bá Hoa Công chúa mà gả cho Dương văn Quảng. Lúc ấy Dương văn Quảng tuổi mới mười lăm, Ngày đó Dương linh bà bèn truyền dọn yến ăn mừng, mẹ con, bà cháu, chị em sum vầy hiên vang một cửa.

Từ đây nhà Tống bốn biển thanh bình, trên chúa thánh, dưới tôi hiền, thiên hạ đều an cư lạc nghiệp.

Xin coi tiếp bộ **DUYNG-VĂN-QUẢNG BÌNH-NAM, VẠN-HUÊ LẦU, NGŨ-HỒ BÌNH-TÂY, NGŨ-HỒ BÌNH-NAM** mới rõ đủ sự tích.

Giấy phép số 236/TXB của Nha T.T.N.V. phát ngày 26-5-54